ปฏิบัติธรรมคำกลอน

สอนใจให้ลับคม

มรดกธรรม

ของ

ก. เขาสวนหลวง

สถานปฏิบัติธรรม เขาสวนหลวง ราชบุรี

ปฏิบัติธรรมคำกลอน
สอนใจให้ดับทุกข์

มรดกธรรม

ของ

ท่าน ก. เขาสวนหลวง

สถานปฏิบัติธรรม เขาสวนหลวง ราชบุรี

พิมพ์เป็นธรรมทานในวันวิสาขบูชา

วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๒๗

จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

คำนำ

วันวิสาขบูชาปีนี้ตรงกับวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๒๗ เป็นวันสำคัญสูงสุดในพระพุทธศาสนา เนื่องจากเป็นวันในวาระคล้ายวันประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพานของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โลกที่มืดบอดด้วยอวิชชาได้มีแสงสว่างคือธรรมที่พระองค์ได้ตรัสรู้แล้วทรงประกาศไว้ คือความไม่ยึดมั่นถือมั่น มองเห็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา อย่างถูกต้องในทุกสิ่ง ผู้ปฏิบัติตามความทุกข์จะเบาบางลง และหมดสิ้นไปในที่สุด

สำหรับในวันวิสาขบูชาปีนี้ สำนักปฏิบัติธรรม เขาสวนหลวงราชบุรี ก็ได้จัดพิมพ์หนังสือ คำกลอนสอนใจให้คับทุกข์ มรดกธรรมของท่าน ก. เขาสวนหลวง ต่อกันมาตามลำดับเล่มที่พิมพ์ในปีนี้ก็เป็นเล่มสุดท้าย ซึ่งได้พิมพ์ติดต่อกันมาตั้งแต่ วิสาขบูชาปี พ.ศ. ๒๕๒๓ รวมทั้งปีนี้ออกมาแล้ว ๕ เล่ม เล่มสุดท้ายนี้ก็ได้เก็บข้อธรรมที่ท่านเขียนไว้ทั้งหมดครบบริบูรณ์ คิดว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านผู้สนใจจะศึกษาความดับทุกข์ตามควร

วัลย์ นานายน

๑๐ พฤษภาคม ๒๕๒๗

สำนักปฏิบัติธรรม เขาสวนหลวง ราชบุรี

"พอ" หรือ "ไม่พอ"

(ชีวิตมักจะขึ้นต้นด้วยความไม่พอ แต่เมื่อความไม่พอก่อทุกข์มากเข้า เห็นโทษชัดเจนขึ้น ความไม่พอจะค่อยจางไป เกิดความพอขึ้นแทนที่จึงพบ ความสุข ดังนี้)

ความไม่พอ เป็นเหตุก่อ ทุกข์ให้ ไม่รู้สร่าง
ความไม่พอ ล่อใจ ให้หลงทาง ให้เดินข้าง ทนทุกข์ ไม่สุขสบาย
ความไม่พอ ก่อการ ให้พล่านขน จนเหลือล้น ก็ยังพร่อง ต้องขวนขวาย
ความไม่พอ ก่อการ เป็นด้านนาย เที่ยวตะกาย ตามตัณหา ไปท่าเดียว
ความไม่พอ ล่อใจ ให้หลงเชื่อ ต้องเป็นเหยื่อ มัจจุราช น่าหวาดเสียว
ความไม่พอ ล่อใจ ให้ติดเกลียว ต้องท่องเที่ยว วุ่นหา ตาเป็นมัน
ความไม่พอ ล่อให้ ไม่สุดขีด เพราะว่าจิต คิดไป ใหญ่มหันต์
ความไม่พอ ก็คงมี ทุกวี่วัน ยิ่งหมุนหัน ยิ่งงง หลงตามเคย
ความไม่พอ ก่อการ ให้พล่านวิ่ง ไม่รู้สิ้ง เป็นตัณหา หนาท่านเอ๋ย
ความไม่พอ ล่อใจ ให้หลงเชย หอมระเหย ไปทุกด้าน สำราญจริง
ความไม่พอ ล่อไว้ ให้หลงติด ประกอบกิจ ครองเรือน เหมือนผีสิง
ความไม่พอ ล่อไป ให้แอบอิง อยู่ในสิ่ง เวียนว่าย ฝ่ายโลกา
ความไม่พอ ล่อไปไกล จึงไม่พบ ความสงบ เยือกเย็น เป็นสุขา
ความไม่พอ ก่อการ ด้านมายา ให้หลงคว้า เงาลวง บ่วงเกิดตาย
ความไม่พอ ล่อใจ ให้หลงโลก ต้องเศร้าโศก เมื่อขันธ์ มันสลาย
ความไม่พอ ล่อใจ ให้เสียดาย เหยื่อทั้งหลาย กามคุณ เกลียวหมุนเวียน
ความไม่พอ ก่อการ ด้านความอยาก อยู่ในฟาก โลกียะ ฉวัดเฉวียน
ความไม่พอ ล่อไว้ ไม่อาเกียรณ์ ต้องพากเพียร ผึกหัด ตัดกังวล
ความไม่พอ ล่อใจ ให้หลงขันธ์ เข้าพัวพัน มันบีบ ทางมรรคผล
ความไม่พอ ล่อใจ ให้ยากจน ต้องเวียนวน วุ่นวาย ส่ายทรมาน
ความไม่พอ ล่อใจ ไม่ให้นึ่ง ต้องหลงวิ่ง ตามอารมณ์ จมสังขาร

ความไม่พอ ล่อให้เห็น เป็นน้ำตาล นึกว่าหวาน ปานน้ำอ้อย อร่อยดี
ความไม่พอ ล่อให้ ไม่ก้าวเดิน หลงเพลิดเพลิน เจริญใจ ในร่างผี
ความไม่พอ ก่อให้ ร้ายแล้วดี เที่ยงไม่ม ! หลงหา อะไรกัน
ความไม่พอ ล่อใจ ให้กำเริบ ให้อิ่มเอิบ ตามยุค ทุกข์มหันต์
ความไม่พอ ล่อใจ ให้ติดพัน หลงสวรรค์ หมายไว้ ไม่ระอา
ความไม่พอ ล่อใจ ให้เกลือกกลั้ว จึงเมามัว ผูกมั่น ในตัณหา
ความไม่พอ ล่อไว้ ฝ่ายกามา ให้หลงหา เมาบุญ มุ่นกังวล
ความไม่พอ ล่อใจ ให้ติดสุข พอพบทุกข์ หลงผลัก ทางมรรคผล
ความไม่พอ ล่อไป ให้ไหลวน ไม่หลุดพ้น ไปได้ น่าอายกระไร !
ส่วน ความพอ มีแต่ก่อ ให้สุข ทุกสมัย
เพราะความพอ จ่อจด หมดอาลัย พิษนอกใน ดับหาย ไม่ตามลน
เพราะความพอ ก่อการ ด้านสงบ ให้ได้พบ ของจริง สิ่งเหตุผล
เพราะความพอ ก่อให้ ไม่หลงกล ได้ตามค้น รู้จริง สิ่งมายา
เพราะความพอ ก่อให้ ใจหยุดนิ่ง ไม่แอบอิง ยึดขันธ์ หมดบุ่มหา
เพราะความพอ ก่อให้พบ สุญญตา รู้ขันธ์ห้า ใช่ตัว หายมัวเมา
เพราะความพอ ก่อให้ ใจสว่าง แลเห็นทาง หมดตัวตน พ้นจากเขลา
เพราะความพอ ก่อให้ ไม่ซบเซา หายจากเมา รู้ธรรม อยู่ร่ำไป
เพราะความพอ ก่อให้ เห็นไม่เที่ยง เป็นทุกข์เพียง แผลผี ดีที่ไหน
เพราะความพอ ก่อให้ ใจเห็นใจ ที่เป็นฝ่าย หยุดนิ่ง ไม่วิ่งวน
เพราะความพอ ก่อให้ หายยึดถือ นี่ก็คือ ว่าใจ ได้เหตุผล
ไม่หลงใน ความสำราญ บานกมล จะหลุดพ้น ตรงดีชัว ไม่ยั่วใจ
เพราะความพอ ไม่ก่อ ให้หลงผลัก เห็นตามหลัก ธรรมดา เครื่องอาศัย
เพราะความพอ ไม่ก่อ ให้พล่านไป รู้จักใช้ ความดี มีดวงตา
เพราะความพอ ก่อให้ ใจวางเฉย แม้เกินเลย ก็ไม่เห็น เป็นหนักหนา
เพราะความพอ ก่อให้ ได้บุญญา อวิชชา จางหาย ไปทุกวัน

เพราะความพอ ก่อให้พบ จบทุกสิ่ง เห็นความจริง รู้เท่า ไม่เมาผั่น
เพราะความพอ ไม่หลงเงา เผ้าดวงจันทร์ สารพัน กายใจ ใช่ตัวตน
เพราะความพอ ใจสงบ พบความว่าง แลเห็นทาง สร่างทุกข์ ปลุกมรรคผล
เพราะความพอ เห็นกระแส ที่แปรวน ไม่หลงกล ของกาม ความมายา
เพราะความพอ เห็นทาง ที่ห่างโลก ไม่ต้องโศก วุ่นวาย หรือส่ายหา
เพราะความพอ ก่อเสรี มีเดชา ได้ดวงตา นอกใน ให้อัศจรรย์
เพราะความพอ จ่อใจ ให้อิสระ จึงพบพระ ภายใน ให้สบสันต์
ด้วยความพอ เห็นธรรม เลิศล้ำครัน จนเราท่าน ประสบสุข ทุกคนเอย.

ใครพอในโลกแล้ว เป็นสุข
รู้จักเหตุแห่งทุกข์ เทียงแท้
ความพอไม่พอสนุก เพียงเล่น เทอญพ่อ
คนที่พอนั่นแล้ เล่ห์เพียง อุปสันต์

(ชีวิตของท่านพบ **ความพอ** แล้วหรือยัง ?)

แนวการปฏิบัติธรรม

ผู้ปฏิบัติควรจะศึกษาให้เข้าใจเป็นลำดับไปดังนี้ :—

การศึกษาที่เรียนรู้ได้ง่าย ทำได้ทุกเพศ ทุกวัย ทุกกาละ ทุกขณะ ได้ผลทันที ไม่ต้องรอรับผลข้างหน้า ก็คือ **ศึกษาในโรงเรียน** กล่าวคือ **ในร่างกายยาววาหนาคืบ มีสัญญาใจครอง** ในร่างกายนี้ มีสิ่งน่าเรียนรู้ ตั้งแต่ขั้นหยาบจนถึงขั้นละเอียด.

ขั้นของการศึกษา

ก. **เบื้องต้น ให้รู้ว่า กายนี้ประกอบขึ้นด้วยธาตุต่าง ๆ** ส่วนใหญ่ได้แก่ ดิน น้ำ ไฟ ลม ส่วนย่อยได้แก่ ส่วนที่จับติดอยู่กับส่วนใหญ่ เป็นต้นว่า สี กลิ่น ลักษณะ ฯลฯ **สิ่งเหล่านี้มีลักษณะไม่คงทน** (ไม่เที่ยง) เป็นทุกข์ เต็มไปด้วยของปฏิกูลพิจารณาให้ลึกก็จะเห็นไม่มีอะไรเป็นแก่นสาร **มีแต่สภาพธรรมล้วน ๆ ไม่มีภาวะที่ควรเรียกว่า "ตัวเราของของเรา"** เมื่อตามเห็นกายอยู่อย่างนี้ชัดเจน ก็จะคลายความกอดรัดยึดถือในกายว่าเป็นตัวตน เป็นเรา เป็นเขา เป็นนั่นเป็นนี่เสียได้.

ข. **ขั้นที่สอง ในส่วนนามธรรม** (คือเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ) **กำหนดให้รู้ตามความเป็นจริง ล้วนเป็นเอง ในลักษณะเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป** คือ เกิด ๆ ดับ ๆ เป็นธรรมดา พิจารณาเห็นจริงแล้วจะคลายความยึดถือในนามธรรมว่า เป็นตัวตน เป็นเรา เป็นเขา เป็นนั่น เป็นนี่ เสียได้.

ค. **การศึกษาขั้นปฏิบัติ** มิได้หมายเพียงการเรียน การฟัง การอ่านเท่านั้น **ต้องมีการปฏิบัติให้เห็นประจักษ์แจ้งด้วยจิตใจตนเอง** ด้วยการ

๑. ปัดเรื่องภายนอกทั้งหมดทิ้งเสียก่อน มองย้อนเข้าดูจิตใจตนเอง (จนรู้ว่ามีความแจ่มใส หรือมัวหมองวุ่นวายอย่างไร) ด้วยความมีสติสัมปชัญญะกำกับ รู้กายรู้จิตใจอบรมจนจิตทรงตัวเป็นปกติ.

๒. เมื่อจิตทรงตัวเป็นปกติได้ จะเห็นสังขารหรืออารมณ์ทั้งหลาย เกิดดับเป็นธรรมดา จิตจะว่างวางเฉย ไม่ยินดียินร้าย และเห็นรูปนามเกิดดับเองตามธรรมชาติ.

๓. ความรู้ว่าไม่มีตัวตน แจ่มชัดเมื่อใด จึงจะพบเข้ากับสิ่งที่มีอยู่ภายใน **เป็นสิ่งที่พ้นทุกข์ ไม่มีการหมุนเวียนเปลี่ยนแปลง เป็นอมตะ** ไม่มีความเกิด ความตาย สิ่งที่มีความเกิด ย่อมมีความแก่ ความเจ็บ ความตาย เป็นธรรมดา.

๔. **เมื่อเห็นความจริงชัดใจแล้ว จิตจะว่าง ไม่เกี่ยวเกาะอะไร แม้ตัวจิตเองก็ไม่สำคัญว่าเป็นจิต หรือเป็นอะไร** คือไม่ยึดถือตัวเองว่าเป็นอะไรทั้งหมด จึงมีแต่สภาพธรรมล้วน ๆ เท่านั้น.

๕. เมื่อบุคคลมองเห็น สภาพธรรมล้วน ๆ อย่างแจ่มแจ้ง ย่อมเบื่อหน่าย ในการทนทุกข์ซ้ำ ๆ ซาก ๆ **เมื่อรู้ความจริงฝ่ายโลกและฝ่ายธรรมตลอดแล้ว จะเห็นผลประจักษ์เฉพาะหน้าว่า สิ่งที่หลุดพ้นจากทุกข์นั้นมีอยู่ อย่างชัดเจนโดยไม่ต้องเชื่อตามใคร ไม่ต้องถามใครอีก** เพราะพระธรรมเป็นปัจจัตตัง คือรู้เฉพาะตนจริง ๆ ผู้ที่มองเห็นความจริงด้านในแล้วจะยืนยันความจริงอันนี้ได้เสมอ.

ก. เขาสวนหลวง

๑๗ มีนาคม ๒๔๙๗

หมายเหตุ สรุปแนวการปฏิบัติธรรมนี้ ท่าน ก. เขาสวนหลวง ได้เรียบเรียงเขียนขึ้นด้วยตนเอง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๗ เพื่อพิมพ์ในหนังสือ "อ่านใจตนเอง" ท่าน ก. ได้สังเกตพิจารณาศึกษาค้นคว้าและปฏิบัติตามพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ตามแนวนี้มาด้วยตนเอง และเป็นแนวทางที่ท่านได้ย้ำอธิบายแก่ผู้ปฏิบัติธรรม ณ เขาสวนหลวง เสมอมา.

คิดหาทางพ้น

รู้สึกตนค้นคิด หาทาง พ้นนา
เปลื้องปลดทุกข์โทษจาง สร่างเศร้า
เห็นแจ้งชัดปล่อยวาง ขันธ์เกิด ดับแฮ
ชีวิตล่วงรุดเข้า เสื่อมสิ้นดับไป
เกิดมา ในโลกนี้ ไม่กี่ปี ต้องบรรลัย
ประพฤติ ธรรมวินัย ให้ถูกต้อง คลองธรรมจริง
ดับทุกข์ ดับกิเลส รู้จักเหตุ ถูกอย่างยิ่ง
ปล่อยวาง ไม่อ้างอิง สิ่งทั้งหลาย ไม่พัวพัน
อวดอ้าง แต่งเครื่องแบบ ใจยังแอบ ทำชั่วกัน
คนกลวง เป็นโพรงนั้น มันเบี่ยกแฉะ และเน่าใน
คนโปรย ข้าวลีบกัน คัดเปลือกมัน เลือกทิ้งไป
ส่วนข้าว มีเนื้อใน รวมกองไว้ สามัคคี
ผู้รู้ ผู้ฉลาด มีเชื้อชาติ เป็นมุนี
ผู้รู้ ในวิถี ทางหลุดพ้น กลมายา
เห็นแจ้ง ชัดใจจริง ล้วนเป็นสิ่ง เสื่อมสิ้นนา
ไม่เที่ยง เป็นทุกขา อนัตตา ใช่ตัวตน
เบื่อหน่าย คลายกำหนัด ไม่กอดรัด สัตว์บุคคล
จิตว่าง ไม่กังวล พ้นทุกข์จริง ทุกสิ่งเอย.

ความจริงเป็นสิ่งรู้ เห็นชัด จริงนา
รอบรู้อริยสัจจ์ ถูกต้อง
จิตหน่ายสิ่งรังรัด สลัดบ่วง มารเฮย
จิตว่างไม่เกี่ยวข้อง สงบรู้ความจริง.

อย่ามัวหลงโลก

เพื่อนเกิดแก่ เจ็บตาย ทั้งหลายเอ๋ย
ละทุกข์โทษ โลภโกรธหลง ปลงจากใจ
จิตร้อนเร่า เศร้าหมอง ครองสันดาน
เป็นตัวเรา ของเรา มัวเมานา
คำตำหนิ ติเตือน เหมือนยาขม
โรคตัณหา หนาแน่น เหนียวเป็นยาง
เพราะเคยหลง เหยื่อโลก มาโชกโชน
ต้องตริตรอง สอดส่อง มองตัวเรา

จงอ่านใจ ตนเอง
อย่ามัวหลง หลับตา
เตรียมอาวุธ ต่อสู้
เหล่าสังขาร มารยา

ความนึกคิด ปรุงแต่ง เรื่องดีชั่ว
มีสติ รู้ทัน ไม่พลั้งเผลอ
ความจำผิด เห็นผิด คิดพึ่งซ่าน
กิเลสมาร ผ่านเข้า มาเผาลน
เป็นศัตรู งูพิษ คิดขบกัด
เจ้างูพิษ ขู่มา ว่าดุดัน
เมื่อตัวกู ดับไป ใจผ่องแผ้ว
มองเห็นสิ่ง ทั้งหลาย คลายจืดจาง

อย่ามัวหลง โลกเลย คิดแก้ไข
ดับเชื้อไฟ โมหะ อวิชชา
อุปาทาน หมายมั่น ยึดขันธ์ห้า
มีมานะ ทิฏฐิหนา บังตาฟาง
กินแก้ลม แก้ไข้ ได้หลายอย่าง
คิดชะล้าง กายใจ ให้เกลี้ยงเกลา
จะล้างโคลน ตมออก ฟอกของเน่า
อย่าเที่ยวเพ่ง โทษเขา ไม่เข้าการ

เร่งศึกษา
พึ่งว่าขาน
กับหมู่มาร
พาแช่เชื่อน

ดอยเย้ายั่ว ปรุงใจ ให้เปรอะเปื้อน
ค้นหาเงื่อน แก้ไข เตือนใจตน
ปรุงวิญญาณ เกิดดับ อย่างสับสน
มารมีกล มายา สารพัน
ต้องระมัด ระวัง อย่างกวดขัน
กดหัวมัน จมไป ได้แนวทาง
ตาใสแจ๋ว เห็นแจ้ง แสงสว่าง
หมั่นปล่อยวาง ตัวตน พ้นทุกข์เอย.

ตัวกูงูพิษเว้ย ระวัง
อย่าคิดหลงรักชัง นั่งใกล้
ตัวกูขู่เสียงดัง พ่นพิษ ร้ายเฮย
เพียรกดหัวกูได้ ชัดแจ้งในธรรม.

ชีวิตท่องเที่ยวเกลียวสังขาร

ประสพการณ์ ของชีวิต คิดศึกษา อันเป็นภาพ ปริศนา น่าสอบสวน
เพื่อรู้เรื่อง เท็จจริง สิ่งทั้งมวล ตามขบวน เหตุการณ์ ที่ผ่านมา
เริ่มก่อเกิด ในครรภ์ ของคุณแม่ เคลื่อนคลอด จากครรภ์แล เรียกแม่จ๋า
รูปนามเกิด แก่ตายเป็น ลำดับนา ทุกเวลา ทุกขณะ ปัจจุบัน
เกิดแก่ตาย สายเดียว เกาะเกี่ยวข้อง ห่วงโซ่คล้อง ซับซ้อน กลุ่มก้อนขันธ์
อวิชชา ตัณหา พาสืบพันธุ์ ก่อเกิดกอง ทุกข์ขันธ์ ผันแปรไป
กลุ่มชีวิต ท่องเที่ยว เกลียวสังขาร อุปาทาน ขันธ์ห้า พาหลั่งไหล
ตามกระแส ทุกขะ สมุทัย เวียนว่ายใน วังวน ห้วงชลธาร
ชาติความเกิด แก่ตาย ขยายเกลียว มันไหลเชี่ยว เกี่ยวข้อง กองสังขาร
มีทุกข์กาย ทุกข์ใจ หลายประการ เชื้อโรคร้าย ในวิญญาณ เป็นถ่านไฟ
ชีวิตนี้ หมุนตาม กรรมกิเลส อันเป็นเหตุ ยุ่งยาก อยากเกิดใหม่
มีความทุกข์ ร้อนเร่า เผาจิตใจ อยากพ้นไป หรืออยากอยู่ คิดดูเอย.

ไฟทุกข์ลุกลามไหม้ โลกา
กลับโง่นอนหลับตา บอดใบ้
จงรีบลุกขึ้นมา หาพระ ธรรมเฮย
ธรรมะนำจิตให้ ทุกข์ร้อนผ่อนคลาย
ทั้งบาปบุญเกี่ยวข้อง ของหมุน เวียนนา
ท่องเที่ยวหาบ่อบุญ วุ่นแท้
กิเลสบาปทารุณ เผาจิต ร้อนแฮ
จงเลิกละบาปแก้ จิตพ้นบาปบุญ
คืนคายตนอีกทั้ง รูปนาม
เบื่อหน่ายคายเหยื่อกาม คิดค้น
ชำระสิ่งเลวทราม นำชัก ฟอกนา
จิตสะอาดหลุดพ้น สุดสิ้นทุกข์ภัย.

ตื่นเถิดเบิ่ดตา

เกิดแก่เจ็บตาย ทุกข์ยากมากมาย เวียนในโลกา
กิเลสห่อหุ้ม สุมเผาอุรา ร้อนนักร้อนหนา มารมาข่มเหง
โลโภโทโส โมโหถัมโภ มาโนอวดเก่ง
ถือตัวถือตน มืดมนอลเวง จิตเศร้าหมองเอง ใครเล่าแบ่งเบา
ทุกข์โทษเหล่านั้น เผาไหม้บ่นปี้ จุดจี้ใจเรา
หลงใหลยึดถือ ดื้อให้ไฟเผา ร้อนแล้วร้อนเล่า มัวเมาไม่หาย
คิดอกุศล มีความร้อนรน ทนทุกข์มากมาย
เลี้ยงผีกระสือ หลงซื้อหลงขาย ขนเหยื่อเหลือหลาย มากมายก่ายกอง
อยู่ดีกินดี ร่างกายอ้วนพี มั่งมีเงินทอง
ทุกข์เท่าภูเขา มัวเมาครอบครอง เผ่าเบ็นเจ้าของ ร้องว่าของกู
ตัวตนเติบโต เย่อหยิ่งยะโส โผเข้ากอดงู
เมาโลกามิส คิดว่าตัวสู ร่ำรวยสวยหรู เบ็นผู้ยิ่งใหญ่
ลาภยศสรรเสริญ เหยื่อโลกเจริญ เพลิดเพลินหลงใหล
มีเหยื่อเหลือล้น จะขนไปไหน หาไว้ให้ใคร ถามไถ่ใจดู
วันหนึ่งวันใด ตนต้องตายไป ไม่ใช่ของกู
ตายเน่าเข้าโลง หลงใหลไม่รู้ จิตใจแฟบฟู ไม่รู้สึกตน
รักใคร่หวงแหน ทรัพย์นับหมื่นแสน แขวนคอของคน
หลงใหลในเหยื่อ มากมายเหลือล้น เหนื่อยยากสู้ทน ขนให้เต็มที่
ยิ่งได้ยิ่งอยาก จิตใจแห้งผาก ปากพูดอวดดี
รู้หลักนักปราชญ์ ฉลาดเลี้ยงผี เบ็นทาสทาสี มารมาขี่คอ
ยุ่งยากอยากได้ งวยงงหลงใหล ไม่รู้จักพอ
ร้อนรนทนทุกข์ หลงว่าสุขหนอ นั่งเฝ้าหลักตอ มารมาหลอกหลอน
หลงใหลเพลิดเพลิน จิตใจห่างเหิน เมินธรรมคำสอน
ไม่คิดถึงตัว มัวหาเหยื่อบ้อน เจ็บตายไล่ต้อน มัวนอนหลับใหล
ตื่นเถิดเบิ่ดตา คิดนึกศึกษา ธรรมวินัย
คุ้มครองจิตตน พ้นจากทุกข์ภัย เบ็นผลกำไร ดับทุกข์ได้เอย.

ดับอยาก

กามารมณ์เย็บย้อม จับใจ สัตว์นา
มารหลอกลวงห่วงใย ยั่วเย้า
ยิ่งอยากยิ่งถูกไฟ กิเลส เผาแฮ
ดับอยากเถิดสูเจ้า จักพ้นทุกข์ภัย
ชีวิต ติดเหยื่อโลก ทุกข์เศร้าโศก โศกาลัย
เห่อเหิม เพิ่มเชื้อไฟ มัวหลงใหล ไม่ศึกษา
กิเลส โลภโกรธหลง ลุกโพลงโพลง ร้อนนักหนา
เผาลน ทนทุกขา จงค้นคว้า หาแยบยล
ดับทุกข์ ดับกิเลส หมั่นสังเกต รู้เหตุผล
เพียรละ อกุศล ดับตัวตน พ้นทุกข์เอย.

การหยุดรู้อย่างนี้ แยบยล
เพื่อปล่อยวางตัวตน สงบได้
จิตหยุดไม่ดิ้นรน แจ้งชัด จริงนา
จิตสงบรู้จริงให้ แจ่มแจ้งชัดใจ
รู้อะไรไม่สู้ หยุดดู จิตตน
ได้กดหัวตัวกู หดสั้น
มีสติตรวจประตู เห็นเกิด ดับเฮย
เห็นชัดแจ้งสิ่งนั้น เสื่อมสิ้นตัวตน
ความจริงธรรมชาติล้วน เป็นมา-ยาแฮ
มันแต่งปรุงกันมา ซับซ้อน
รูปนามอนัตตา มิใช่ ตนเฮย
ความนึกคิดยอกย้อน เกิดแล้วดับไป.

เรียนรู้โรคกิเลส

การฟังธรรม จำไว้ สอนใจตน
ตนต้องสอน ตนเอง อย่าเพ่งไป
เพราะทุกข์โทษ เชื้อร้าย ภายในจิต
หมั่นสอบสวน ซักไซ้ ให้แยบยล
มีสติ สอดส่อง มองดูจิต
คอยสังเกต เหตุผล ค้นทบทวน
เวทนา ทั้งสาม ความกำหนัด
สังขารสาม ดีชั่ว ปรุงพัวพัน
อายตนะ ในนอก กระทบกัน
ทางตาหู จมูกลิ้น โผฏฐัพพา
เบญจขันธ์ รูปนาม ความเปลี่ยนแปลง
สัตว์บุคคล ดิ้นรน กระวนกระวาย
พระพุทธองค์ ทรงชี้ โรคกิเลส
กิเลสหยาบ กลางละเอียด เบียดเบียนใจ
การเรียนรู้ โรคกิเลส วิเศษนัก
เชื้อเบียกแฉะ เน่าใน ไฉนนา
การตรวจโรค กิเลส เหตุเกิดทุกข์
การสงบ ชั่วคราว กล่าวอ้างอิง
การเจริญ ภาวนา สมถะ
เพียรเพ่งรู้ เกิดดับ บั่จจุบัน
ความรู้จริง สิ่งทั้งหลาย อย่างแจ้งชัด
รู้ปล่อยรู้ สิ่งทั้งปวง คลายห่วงใย
รู้เหตุผล ถูกผิด คิดแก้ไข
คนอื่นไกล ใครเล่า เผ้าสอนตน
มันมีพิษ ชั่วช้า อกุศล
รู้เหตุผล ค้นคว้า อย่าเรรวน
ประกอบกิจ สิ่งใด หมั่นไต่สวน
รู้ถี่ถ้วน เท็จจริง ทุกสิ่งอัน
เครื่องผูดมัด อาการ วิญญาณขันธ์
สัญญานั้น จำหมาย ในเวทนา
วิญญาณขันธ์ รู้อาการ ทวารห้า
มีตัณหา อุปาทาน การเกิดตาย
กิเลสกรรม ปรุงแต่ง ไม่ขาดสาย
เชื้อโรคร้าย เบียกแฉะ และเน่าใน
อันเป็นเหตุ เกิดทุกข์แท้ คิดแก้ไข
อนุสัย โมหะ อวิชชา
ได้หมั่นซัก ฟอกจิต คิดศึกษา
เชิญเมธา ตรวจดู ให้รู้จริง
เป็นการปลุก ธาตุรู้ อย่าอยู่นิ่ง
หลงสุขยิ่ง สิ่งใจ อยากได้มัน
เป็นการละ นิวรณ์ ค่อยผ่อนผัน
ปล่อยวางขันธ์ เฉพาะหน้า ละอาลัย
จิตเบื่อหน่าย คลายกำหนัด ตัดสงสัย
ขันธ์ดับไป ธรรมชาติ ปราศทุกข์เอย.

ไม่รู้คุณธรรมะ

สัตว์หลงกิน เหยื่อกาม ถูกหนามยอก
มารหลอนหลอก พอกพูน มูลตัณหา
หลงรูปเสียง กลิ่นรส โผฏฐัพพา
ยึดรูปนาม ขันธ์ห้า ว่าตัวตน

ขันธ์ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ลุกโพลงโพลง พากันโกง ว่าของตัว ทั่วแห่งหน
อยากได้สุข แค่หนังเน็อ ทุกข์เหลือทน สัตว์บุคคล ติดกรง หลงรูปนาม
อวิชชา ปรุงแต่ง แปลงเปลี่ยนชุด ตัณหาฉุด ตกเหว เปลวไฟสาม
ไฟกิเลส ไฟทุกข์ ไหม้ลุกลาม สัตว์ถูกกาม เผาลน บ่นร่ำพัน
ไม่รู้คุณ ธรรมะ เซอะซะไป หลงรักใคร่ หมายครอง กองทุกข์ขันธ์
อยากรวยทรัพย์ หลายหมื่นแสน แล่นหามัน ที่สุดนั้น ตนต้องเน่า เข้ากองไฟ
ผู้รู้คุณ ธรรมะ ชนะทุกข์ ละความสุข ตัณหา ไม่อาศัย
เพียรปล่อยวาง ตัวตน พ้นทุกข์ภัย เบิดเผยให้ ธรรมทาน อ่านใจจริง

วิชาการ ด้านโลก ดกดื่นดาษ
ผู้ฉลาด คัดเลือก ปอกเปลือกทิ้ง
มีแก่นใน ใจว่าง สุดอ้างอิง
ธรรมะสิ่ง บริสุทธิ์ วิมุติเอย.

พระธรรมมีครบถ้วน ในนอก
ศีลกับธรรมซักฟอก โรคร้าย
สมาธิสำรอก สิ่งยั่ว เย้าเฮย
มีวิชชาฆ่าอ้าย โง่เหง้าวอดวาย
ยิ่งคิดก็ยิ่งพุ้ง ปรุงหลอก ลวงนา
เรื่องชั่วดีย้อนยอก หลอกให้
ปัญญาคิดซักฟอก ลอกสิ่ง ชั่วเฮย
คลายสิ่งกำหนัดได้ หลุดพ้นกลขันธ์.

หุบปากตนพ้นโทษ

จงเพียรหุบปากไว้ มีคุณ ยิ่งนา
อย่าพูดเรื่องโลกหมุน วุ่นแท้
หยุดพล่ามพูดบาปบุญ ของคู่ เปรียบเฮย
หยุดพูดพล่อยคอยแก้ อวดรู้ฟูใจ
ผู้รู้ หุบปากนิ่ง ไม่อ้างอิง ยึดสิ่งใด
ไม่พูด เรื่องของใคร หุบปากไว้ ไม่เสียที
พูดมาก มักพุ้งซ่าน กิเลสมาร มาตบตี
พูดอวด คุณความดี มีมาโน โง่ดักดาน
ผู้รู้ ยอมถ่อมตน เพื่อผึกฝน ทรมาน
ใครมา ว่าประจาน หุบปากไว้ สอนใจตน
เห็นผิด คิดทำชั่ว จงเกรงกลัว รู้เหตุผล
เพียรละ อกุศล รู้เล่ห์กล เหล่าสังขาร
หุบปาก ไว้ดีกว่า ไม่พูดจา เที่ยวพุ้งซ่าน
เพื่อละ อุปาทาน หุบปากตน พ้นโทษเอย.

ทิฏฐิมานะนี้ คืองู พิษนา
หลงกอดรัดตัวกู อวดโม้
ตัวกูยกหัวกู ตระหง่าน นักเฮย
กูพูดอวดปดโป้ เพราะด้วยโง่เขลา
หลอกลวงพูดพล่ามอ้าง อวดตัว
เย่อหยิ่งยึงเมามัว ชั่วช้า
จองหองวิ่งชูหัว เที่ยวยก หางแฮ
จิตคิดอยากจัดจ้า บอดใบ้มืดมัว.

อย่าหลงผิด

หยุดเถิดหยุดนึ่งรู้ จิตตน เองนา
กิเลสหยุดพุทธยล โลกน้ี
ธรรมชาติปราศบุคคล ทุกสิ่ง ว่างเฮย
ปวงปราชญ์ประกาศชี้ โลกล้วนดับไป
โลกน้ี ดุจผีสิง เพราะมีสิ่ง ยั่วยวนใจ
สัตว์โลก โศกร่ำไร มัวหลงใหล ไปอ้างอิง
เหยื่อโลก ดกดื่นดาษ พวกบีศาจ มารมาสิง
ปรุงใจ ให้เบ็นลิง วิ่งหาเหยื่อ ทุกข์เหลือทน
ยิ่งวิ่ง ยิ่งยุ่งยาก ใจแห้งผาก อยากเผาลน
แข่งขัน ชิงกันขน ต่างบ่นเพ้อ ละเมอเมา
ยิ่งได้ ก็ยิ่งอยาก เหยื่อถูกปาก ยิ่งอยากเอา
เงินทอง เบ็นของเรา นั่งเฝ้ากัน จนวันตาย
หยุดอยาก กันเสียที อยากอวดดี มีเช้ือร้าย
ทุกข์โทษ โลภโกรธหลาย หลงงมงาย ไม่ลืมตา
อยู่ได้ ไม่กี่ปี ตายเบ็นผี ที่บ่าช้า
ใครเล่า เขาจะมา ช่วยพาตน พ้นกองทุกข์
เมื่อยัง มีชีวิต อย่าหลงผิด ติดความสุข
อย่ามัว หลงสนุก กิเลสลุก ทุกขณะ
ผู้รู้ ตรวจดูใจ คิดดับไฟ อาสวะ
ตามอย่าง พระพุทธะ ละตัวตน พ้นทุกข์จริง
รูปนาม ขันธ์ทั้งห้า อนัตตา ปรากฏยิ่ง
ปราศจาก สัตว์ชายหญิง เกิดดับไป ใช่ตนเอย.

เห็นเกิดดับ – รู้ปล่อย

หลงคิดปรุงวุ่นแท้ แลเหลียว ดูนา
ขันธ์เกิดดับไหลเชี่ยว เกี่ยวข้อง
รู้หยุดตรงจุดเดียว จิตนิ่ง สงบเฮย
เห็นเกิดดับถูกต้อง ปล่อยรู้ตัวเอง
ขันธ์ห้า ล้วนเกิดดับ มันซ้อนซับ อลเวง
ปล่อยวาง อย่างเหมาะเหม็ง เพ่งดูไป ไม่กังวล
เพ่งดู รู้เกิดดับ จิตระงับ ไม่ดิ้นรน
จิตว่าง จากตัวตน พ้นทุกข์จริง ทุกสิ่งอัน
จิตหยุด พุทธธรรมเกิด สิ้นล้ำเลิศ ประเสริฐสันต์
รู้จริง สิ่งสำคัญ พุทธธรรมนั้น ปรากฏเอย.

ภายในจิตน่าค้น ของจริง
มีอยู่ทั่วทุกสิ่ง คิดได้
ไม่ต้องเที่ยวหลงพิง ของอื่น ใดนา
ดีชั่วมันบอกให้ แต่ล้วนเป็นธรรม.

ทำอย่างไร

ทำอย่างไร จิตใจ จะสงบ
หมั่นปรารภ ในใจ ไว้อย่างนี้
ใจจะหยุด รู้ตัว ปล่อยชั่วดี
ใจหยุดมี สติเตือน ไม่เชื่อนแช

ใจรู้ใจ อย่างเดียว ไม่เกี่ยวข้อง ใจประคอง ใจไว้ ไม่ส่ายแส่
ใจปล่อยวาง สุขทุกข์ขันธ์ ล้วนผันแปร ใจจริงแท้ สะอาด สงบเอย.

ละครธรรมชาติ

ละครธรรมชาติ แสดงบทบาท ลีลาศเคลื่อนไหว
ยืนเดินนั่งนอน สัญจรใกล้ไกล กินแล้วถ่ายไป ทุกวันเดือนปี
สว่างกลางวัน กลางคืนมืดครัน วันคืนหนึ่งนี้
นับกันเรื่อยไป ไม่หยุดสักที โลกมันหมุนจี๋ มีความปั่นป่วน
ชีวิตคนเรา เด็กน้อยหนุ่มสาว เฒ่าแก่แปรปรวน
ไม่เกินร้อยปี ชีวิตทั้งมวล เกิดตายคำนวณ นับไม่ถ้วนนา
เกิดมาตายไป ตามเหตุปัจจัย กิเลสตัณหา
มัวเมาหลงใหล ไม่คิดศึกษา คนเราเกิดมา หาเลี้ยงชีพไป
เพื่อปัจจัยสี่ เครื่องนุ่งห่มมี หยูกยาแก้ไข้
อาหารการกิน ที่อยู่อาศัย ตามมีตามได้ ไม่เบียดเบียนกัน
มีความสันโดษ เพื่อทำประโยชน์ จัดแจงแบ่งปัน
ตามมากตามน้อย คอยช่วยชนชั้น คนยากจนนั้น ทุกข์ร้อนผ่อนคลาย
คนเราเกิดมา บิดามารดา ปู่ย่าตายาย
ลุงป้าน้าอา พี่น้องหญิงชาย ญาติมิตรทั้งหลาย เพื่อนเกิดตายกัน
จงมีเมตตา เพื่อนสัตว์นานา ร่วมโลกโศกศัลย์
เพื่อนเกิดแก่ตาย สัตว์ทั้งหลายนั้น ชนทุกชาติชั้น ทั่วทั้งโลกา
หมู่สัตว์ทั้งมวล ไม่อาจคำนวณ ครบถ้วนได้นา
เวียนว่ายเกิดตาย มาในสังสาร์ ทวยเทพพรหมา เวียนสายสาคร
ในภัทรกัปนี้ มีพระชินสีห์ ประทานคำสอน
รวมห้าพระองค์ ทรงประทานพร โปรดชนนิกร ไล่ถอนธุลี
บรรลุนิพพาน แดนเกษมศานต์ ผ่านพ้นโลกีย์
อมตธรรม ล้ำดวงมณี บริสุทธิ์ มีวิมุติเอย.

หลงแบกขันธ์

หลงแบกขันธ์หนักแปล้ ทนเอา กันนา
ขันธ์หนักยิ่งภูเขา นับร้อย
คนแบกบอกว่าเบา เรายิ่ง สุขเฮย
ปราชญ์ปล่อยชีวิตน้อย หนึ่งนี้ดับไป
หลงแบก ขันธ์ทั้งห้า ไม่รู้ว่า ตนแบกไว้
อยู่ใน เรือนไฟไหม้ อยากได้สุข ทุกคืนวัน
วิ่งเต้น เล่นกับไฟ ยิ่งอยากได้ ให้น่าขัน
ร้องไห้ หัวเราะลั่น รักโกรธกัน ทั่วโลกา
ผู้รู้ เป็นผู้ตื่น จิตชุ่มชื่น ไม่โรยรา
ปล่อยวาง ขันธ์มายา ละตัณหา อุปาทาน
ชีวิต เปรียบเรือน้อย เที่ยวล่องลอย ในชลธาร
แล่นข้าม วัฏฏสงสาร พ้นมารลวง ล่วงทุกข์เอย.

"กาย" ร่างกลิ่นเน่าล้วน เป็นธาตุ สี่นา
"เวทนา" นอกในปราศ สิ่งย้อม
"จิต" ผุดผ่องสะอาด นิ่งแน่ว สงบเฮย
"ธรรม" ชาติปรากฏพร้อม ชัดแจ้ง อนัตตา
"เมตตา" รักใคร่ด้วย คลายทุกข์
"กรุณา" คิดช่วยปลุก ปลอบให้
"มุทิตา" เพิ่มพูนสุข คอยร่า เริงเฮย
"อุเบกขา" วางเฉยไว้ ปล่อยให้เวรกรรม
"ฉันทะ" ความอยากได้ พอใจ ยิ่งนา
"วิริยะ" เพียรก้าวไป มุ่งหน้า
"จิตตะ" ผุดผ่องใส ตั้งมั่น สงบเฮย
"วิมังสะ" ปัญญากล้า รอบรู้เหตุผล.

จิตมนุษย์ผ่องใส

เข็มร้อยด้าย ใช้เย็บ ตะเข็บผ้า เปรียบตัณหา ร้อยรัด สัตว์ทั้งหลาย
หลงกินเหยื่อ รสหวาน อาหารกาย หมู่หญิงชาย หมายครอง กอดกองไฟ
ทั้งทุกข์กาย ทุกข์ใจ ไหม้โพลงโพลง เน่าเข้าโลง เป็นผี ดีที่ไหน
เกิดคนเดียว ตายคนเดียว ท่องเที่ยวไป เวียนว่ายใน ภพชาติ อนาถจริง
เกิดแก่ตาย มิใช่ สัตว์บุคคล ขันธ์มิใช่ ตัวตน คนชายหญิง
สภาวะ วิมุติ สุดอ้างอิง นิพพานสิ่ง ดับไม่เหลือ สิ้นเชื้อไฟ
ปฏิบัติ ตัดกังวล พ้นทุกข์โทษ ละสัญโญชน์ อาสวะ อนุสัย
ตามอย่างพระ อริยะ สละไป พ้นทุกข์ภัย ได้จริง ทุกสิ่งเทียว

ชำระจิต หมดจด บริสุทธิ์
จิตมนุษย์ ผ่องใส ไม่แห้งเหี่ยว
ธรรมส่องแสง สว่าง กระจ่างเจียว
ไม่เกาะเกี่ยว สิ่งทั้งปวง ล่วงทุกข์เอย.

ทุกข์กายกินถ่ายให้ ตามวา–ระนา
กายเกิดแก่ตายมา ครบถ้วน
ทุกข์ใจเพราะตัณหา มันแผด เผาเฮย
สุขทุกข์กายใจล้วน ผีกให้ปล่อยวาง
ราคะความใคร่ไหม้ เบี่ยกเย็น ยิ่งนา
โทสะลุกโพลงเป็น เดือดดั้น
โมหะบีดไม่เห็น จิตมืด มัวเฮย
เห็นโทษไฟสามนั้น รอบรู้ดับไฟ
ทุกวันคืนตื่นรู้ ขันธ์มา–ยาเฮย
ละกิเลสตัณหา ถอนทิ้ง
รากเหง้าอวิชชา ขุดโค่น ตัดเฮย
จิตว่างอย่างซาบซึ้ง ส่องให้แจ้งธรรม.

ไม่รู้ขันธ์ห้า

จำได้หมายรู้ หลงสัญญาอยู่ ไม่รู้แยบคาย
นิจจสัญญา พาหลงงมงาย จำผิดจิตกาย เที่ยงสุขตัวตน
ฆนสัญญา จำผิดคิดว่า เป็นสัตว์บุคคล
สัญญาปรุงจิต คิดอกุศล หลอกหลอนซ่อนกล วนเวียนเปลี่ยนแปลง
สังขารคิดปรุง เรื่องราวนุงนุง หมายมุ่งปรุงแต่ง
สังขารปรุงจิต คิดเคียดเสียดแทง มีเรื่องแทรกแซง ย้อแย่งแกล้งกัน
คิดปรุงพุ้งซ่าน สัญญาสังขาร ปรุงวิญญาณขันธ์
สุขทุกข์ชั่วดี มีตัวพัวพัน รูปนามแปรผัน ขันธ์เสื่อมสิ้นไป
เพราะอวิชชา ไม่รู้ขันธ์ห้า มายาสาไถย
ตัณหาปรุงจิต คิดทำกรรมใด ตามเหตุบ่จัย ไหลหลั่งสังขาร
กองทุกข์กลุ่มนี้ ครอบงำย่ำยี มีปรากฏการณ์
หมู่สัตว์ทั้งหลาย เวียนว่ายสงสาร ทนทุกข์ทรมาน การเกิดแก่ตาย
ลาภของมนุษย์ ได้พึ่งพระพุทธ ธรรมเลิศเพริศพราย
ชี้ทางพ้นทุกข์ ปลุกชนหญิงชาย มีความมุ่งหมาย เดินทางสายกลาง
มีความเห็นชอบ ดำริประกอบ รอบรู้ลู่ทาง
การปฏิบัติ ขัดเกลาเบาบาง ชำระชะล้าง จิตว่างเปล่าเอย.

กายมีกลิ่นเน่าเว้ย เชิญมอง
นางยักษ์รูปหมักหอม พูดเพ้อ
เนื้อหนังผุพังพอง เรือนร่าง อสุภแฮ
ผีบ่าช้าแน่เน้อ ร่างนี้ใช่ตน
พัวพันหมายมั่นด้วย หลงรัก
แบกภาระขันธ์หนัก ยิ่งล้น
หลงเสน่ห์นางยักษ์ จักวอด–วายเฮย
จงพากเพียรคิดค้น รอบรู้ปล่อยวาง.

ทรงเบิ่คเผยธรรม

พระพุทธะตรัสรู้ ธรรมชาติ
ทรงเบิ่คเผยประกาศ ธาตุแท้
สงัคสงบสะอาด ยอดยิ่ง ธรรมเฮย
ทรงปล่อยสัตว์ตัดแก้ บ่วงพ้นสงสาร
หมู่สัตว์ ทุกถ้วนหน้า ก่อเกิดมา ทรมาน
เวียนว่าย ในชลธาร เนิ่นนานนับ หลายกัปกัลป์
เกิดมา เป็นมนุษย์ ลาภสูงสุด จุดสำคัญ
พบพระ ประเสริฐสันต์ เป็นมิ่งขวัญ สุดพรรณนา
ได้มา ปฏิบัติ เพื่อกำจัด อวิชชา
เห็นแจ้ง ขันธ์มายา อนัตตา ใช่ตัวตน
รูปนาม เสื่อมสลาย จิตเบื่อหน่าย คลายกังวล
เพียรละ อกุศล กลมายา ทุกประการ
นอบน้อม พร้อมกายใจ จิตเลื่อมใส ใจเบิกบาน
บูชา พระชินญาณ ประทานธรรม เลิศล้ำเอย
ซาบซึ้ง ถึงพระคุณ ทรงการุญ สุนทรเฉลย
ชี้บอก ไม่หลอกเลย ทรงเบิ่คเผย ธรรมวินัย
บุคคล มีปัญญา เกิดดวงตา เห็นชัดใจ
ถึงพระ รัตนตรัย จิตผ่องใส สงบเอย.

ผู้ฉลาดชาติเชื้อ เมธี
ประพฤติคุณความดี พรั่งพร้อม
ละกิเลสธุลี มิวิ-มุติเฮย
สูท่านควรนอบน้อม กราบไหว้บูชา.

รีบรุดก้าวหน้า

ร่างกายนี้ ไม่นานหนอ จักแตกดับ ต้องนอนทับ แผ่นดิน ดุจท่อนไม้
เมื่อวิญ–ญาณขันธ์ นั้นดับไป มิวันหนึ่ง วันใด ไปบ่าช้า

อย่ามัวหลง เพลิดเพลิน เดินทางรก จะพลัดตก เหวตาย ร้ายนักหนา
เสนามาร แวดล้อม รอบกายา รอพระยา มัจจุราช มาฟาดฟัน

มีสติ ตื่นอยู่ รู้สิ่งใด ปล่อยวางไป ใจสงบ ประสบสันต์
ดับทุกข์ได้ ทันที ทุกวี่วัน จงพากัน ปฏิบัติ ผึกหัดใจ

อนิจจัง สังขาร ไม่เที่ยงหนอ มันสึกหรอ เสื่อมทราม ความหลั่งไหล
ดับสังขาร ปรุงแต่ง แจ้งชัดใจ ดับทุกข์ได้ แท้จริง ทุกสิ่งเจียว

ความรู้จริง แจ้งชัด สัตว์สังขาร ดับวิญญาณ มารยา อย่าแลเหลียว
ทุกข์ทั้งหลาย ดับไป ไม่เหลือเกียว ไม่เกาะเกี่ยว ปล่อยวาง ทั้งกายใจ

คิดดูเถิด เกิดมา เป็นมนุษย์ ควรรีบรุด ก้าวหน้า อย่าหลงใหล
ประพฤติตาม องค์มรรค เป็นหลักชัย ดับทุกข์ได้ แทจริง ทุกสิ่งนา

พระพุทโธ วโรภาส ประกาศธรรม สิ่งเลิศล้ำ นำแสดง ส่องแสงจ้า
ธรรมประทีป อุทัย ในโลกกา นำประชา สัตว์ไป ไม่เวียนวง

เสียงสวดมนต์ ดังก้อง ร้องประกาศ ธรรมชาติ บริสุทธิ์ พุทธธรรมสงฆ์
การกราบไหว้ กายน้อม พร้อมจิตปลง กราบถูกองค์ ประณาม ทั้งสามเอย.

อยู่เย็นเป็นสัตว์โง่เหง้า งมงาย กันนา
ดี อย่างสัตว์หญิงชาย วิ่งเต้น
กิน เหมือเพื่อเลี้ยงนาย บีศาจ ตัณหาเฮย
ดี ชั่วตัวหลงเหล้น หล่อเลี้ยงตัวตน
สัตว์เขลาเมาเหยื่อไร้ สาระ
ถือทิฏฐิมานะ หนักแปล้
มีราคะโทสะ ประกอบ จิตนา
จงรีบดับทุกข์แก้ โทษให้หายหลง.

รู้โลกอย่างถูกต้อง

มนุษย์หยุดอยากได้ ใจสงบ ยิ่งนา
เมื่อผัสสะกระทบ ยับยั้ง
เบื่อหน่ายซึ่งชาติภพ หลุมศพ นั้นอ
มีสติควบคุมทั้ง รอบรู้ปล่อยวาง

มนุษย์ หยุดอยากได้ ไม่หลงใหล ไปก่อสร้าง
ไม่ถือ ตื๊อกระด้าง ไม่อ้างอิง ยึดสิ่งใด
เป็นผู้ อยู่สงบ เครื่องกระทบ เกิดดับไป
รู้ชัด แจ้งภายใน ไม่พัวพัน ขันธ์มายา
รู้โลก อย่างถูกต้อง ไม่เกี่ยวข้อง กองทุกข์
โลกนี้ อนิจจา ไม่เที่ยงแท้ ปรวนแปรไป
พุทโธ วโรภาส ทรงประกาศ ธรรมอำไพ
สัตว์โลก ได้อาศัย แสงสว่าง นำทางมา
แหวกว่าย เข้าเกาะผึ่ง ด้วยกำลัง แรงศรัทธา
เชื่อพระ ศาสดา ชูประทีป ให้รีบเดิน
มนุษย์ รุดปัญญา เร่งก้าวหน้า อย่าเพลิดเพลิน
ธรรมะ ยิ่งเจริญ ดำเนินไป ในแนวทาง
พระพุทธ สุดประเสริฐ ได้ทรงเบิด ทางสายกลาง
ส่องโลก ให้สว่าง กระจ่างจริง ทุกสิ่งเอย.

ลาภสักการเสื่อมสิ้น เป็นมา— ยาแล
ยศศักดิ์กลับกลอกมา หลอกให้
สรรเสริญกับนินทา ของคู่ กันนา
สุขและทุกข์เล่าไซร้ เสื่อมทั้งโลกธรรม.

สัญชาติกา

พระพุทธองค์ช่วยชี้
ล้วนแต่คำขนาบ
ละกิเลสอย่างหยาบ
เพราะปุถุชนล้วน
สันดานกาทั่วทั้ง
กาหยาบคายทะยาน
กาทุรพลพาล
คิดอกุศลให้
กาคะนองคิดจ้อง
ไม่เมตตานิยม
กาปล่อยสติจม
สัญชาติกาสิบสิ้น
ผู้ทุศีลชั่วช้า
ทำบาปไม่อายใจ
เชื้อเบียกแฉะเน่าใน
ความคิดปรุงพุ้งส้าน
ผู้ทุศีลเน่าเน้อ
ในมืดภายนอกขาว
บ่อเทขยะราว
ดุจสิ่งเน่าใส่หม้อ
ผู้ทุศีลกลิ่นพุ้ง
ทำชั่วช้าบัดซบ
มายาเพื่อเกลื่อนกลบ
ดุจบ่าช้าศพล้วน
ขุมทรัพย์
ถี่ถ้วน
บาปชั่ว ช้าเฮย
โง่เหง้างมงาย
สิบประการ
อยากได้
เสียงอื้อ อึงเฮย
เสื่อมสิ้นคุณธรรม
สะสม เหยื่อนา
ล่อลิ้น
ยิ่งโง่ เง่าเฮย
ทุกข้อควรตรอง
จัญไร
น่าด้าน
ล้วนสก – ปรกเฮย
เพิ่มเชื้อเผาลน
เหม็นคาว
หลอกล้อ
ล้วนสิ่ง ชั่วเฮย
ใหม่ไว้อำพราง
เหมือนศพ เน่านา
ครบถ้วน
ยิ่งเน่า ในเฮย
กลิ่นพุ้งเน่าใน.

ไม่ข้องของคู่

ผิดถูกชั่วดี เท็จจริงสิ่งนี้ มีให้วิจารณ์
สอดส่องของคู่ รู้รอบสอบทาน ใช้คิดกิจการ อ่านออกนอกใน
ตรวจสอบรอบรู้ ไม่ข้องของคู่ รู้จริงสิ่งใด
เหตุผลมลทิน เสื่อมสิ้นดับไป ธรรมมีวินัย คุ้มครองป้องกัน
คัดเลือกเปลือกเนื้อ จิตหน่ายคายเหยื่อ เมื่อดูรู้ทัน
หมุนเวียนเปลี่ยนแปลง แจ้งจริงทิ้งมัน ไม่มัวพัวพัน ขันธ์ดับกลับกลาย
เห็นชอบรอบรู้ กดหัวตัวกู สู่ท่านหญิงชาย
หลุดพ้นกลมาร การเกิดแก่ตาย ดับเชื้อเบื่อหน่าย คืนคายไถ่ถอน
โลกนี้ชีวิต เปลี่ยนเรื่องเนืองนิจ ไม่เที่ยงถาวร
เกิดขึ้นดับไป ในนอกหลอกหลอน ราคีนิวรณ์ อ่อนแอแพ้ภัย
หยุดดูรู้เห็น หยุดมีหยุดเป็น หยุดเล่นกับไฟ
หยุดอยู่นิ่งนิ่ง ยิ่งรู้ชัดใจ ไม่ยึดสิ่งใด จิตผ่องใสเอย.

ธรรมชาติชัชวาล

หยุดเถิดหยุดนิ่งรู้ กายใจ นี้นา
รู้หยุดพุทธเกิดใน หนึ่งนี้
จิตหยุดผุดผ่องใส สะอาด สว่างเอย
ธรรมชาติเผยพร่ำชี้ ชัดแจ้งนิพพาน
หยุดเถิด เบิ่งตาใน เห็นกายใจ ไร้แก่นสาร
หยุดคิด จิตเบิกบาน พ้นมารลวง ละห่วงใย
ดับเชื้อ ไฟทั้งสาม ดับรูปนาม ความดับไป
ดับเหตุ ดับปัจจัย ดับขันธ์ห้า อุปาทาน
ดับตัว ดับตนแล้ว จิตผ่องแผ้ว แก้วประพาฬ
ธรรมชาติ ชัชวาล เกษมศานต์ นิพพานเอย.

อยู่ได้ไม่กี่วัน

โลกทุกข์ลุกเร่าร้อน
ในหมู่สัตว์บุคคล
เที่ยววิ่งแล่นเวียนวน
พระพุทธองค์ช่วยชี้
สัตว์โลก สิ้นทั้งหลาย
หลงใหล ในรูปนาม
ยึดขันธ์ เป็นตัวเรา
ตัณหา มาหลอกหลอน
อยู่ได้ ไม่กี่วัน
มารลวง ให้ห่วงใย
เมื่อยัง มีชีวิต
รูปนาม ขันธ์ทั้งห้า
รู้แจ้ง ชัดใจจริง
ปล่อยวาง ไม่กังวล
เหลือทน เทียวนา
เหล่านั้น
ชนเหยื่อ กามเหย
บอกให้ละกาม
เที่ยววุ่นวาย หมายเหยื่อกาม
ความปรวนแปร ไม่แน่นอน
คิดโศกเศร้า เผ้าอาวรณ์
หาเหยื่อบ้อน จนอ่อนใจ
ตายตามกัน ทุกชั้นไป
หลงพัวพัน ขันธ์มายา
อบรมจิต คิดศึกษา
อนัตตา ใช่ตัวตน
ใช่ชายหญิง สัตว์บุคคล
พ้นมารลวง ล่วงทุกข์เอย.

สัตว์หลงเหยื่อคลั่งเพ้อ
กิเลสมารแผดเผา
จิตคิดมุ่งปรุงเอา
กิเลสมารไล่ต้อน
ทุกข์แล้วทุกข์อีกเผ้า
อยากเหยื่อยั้วยวนใจ
สัตว์ยิ่งวิ่งเข้าไป
ทุกข์โทษลุกเร่าร้อน
ยิ่งหลงยิ่งวิ่งเข้า
ยิ่งรักยิ่งอาลัย
ยิ่งโกรธยิ่งร้อนใจ
ยิ่งโง่ยิ่งห่อหุ้ม
ละเมอเมา
เร่าร้อน
หลงเหยื่อ โลกเหย
ฆ่าให้วอดวาย
กองไฟ
ยอกย้อน
หาเหยื่อ โลกเหย
ซ่อนเชื้อเผาลน
กองไฟ
ยิ่งกลุ้ม
ทนทุกข์ แย่เหย
จิตให้มืดมัว.

ทำลายสิ่งปกปิด

สังขารกลับกลั้งกลอก
เวียนว่ายสายสาคร
สัตว์ตรึกเที่ยวสัญจร
พระพุทธะทรงชี้
สังขาร มารหลอกลวง
พระยา มัจจุมาร
หมู่สัตว์ ท่องเที่ยวไป
โมหะ อวิชชา
พระองค์ ทรงชี้ออก
ทำลาย สิ่งปกปิด

หลอกหลอน ลวงนา
ผั่งน้ำ
ในโลก ทุกข์เฮย
มรรคแจ้งนิพพาน
เกาะเหนี่ยวหน่วง ติดบ่วงพราน
จับประหาร ผลาญชีวา
ภพน้อยใหญ่ ในโลกา
ผ้าบังใจ ให้มืดมิด
ปอกเปลือกนอก สำรอกผิด
เห็นดวงจิต ผ่องใสเอย.

พระพุทธองค์ช่วยชี้
ให้สัตว์เดินสายกลาง
ดับราคะจืดจาง
พระพุทธคุณคุจกล้อง
โลกนี้เป็นทุกข์ล้วน
ทำชั่วดีมีปน
บาปบุญโทษคุณตน
หมั่นเพ่งเพียรผ่านเข้า
ความปรุงยุ่งยิ่งแท้
ยิ่งอยากยิ่งไหลเชี่ยว
เบี่ยกแฉะเน่าในเทียว
กิเลสดองหมองคล้ำ

แนวทาง
ถูกต้อง
จิตว่าง เปล่าเฮย
ส่องแจ้งอมร
เวียนวน
คลุกเคล้า
สร้างใส่ ตนเฮย
รอบรู้ภายใน
จริงเจียว
แช่น้ำ
เพิ่มทุกข์ โทษเฮย
โศกเศร้าเผาใจ.

ผู้ทรงศีล

ผู้มีศีลพรั่งพร้อม
ดับโลภปราบโทสะ
ดับเชื้อกลุ่มโมหะ
ประพฤติพรหมจรรย์ให้
ผู้มีศีลยิ่งด้วย
เห็นชัดแจ้งธรรมดา
ทุกสิ่งอนิจจา
ธรรมชาติสิ่งลับล้ำ
ผู้มีศีลกลั่นพุ่ง
สงบจิตกายสังวร
ผู้มีเครื่องอาภรณ์
อมตธรรมล้วน
ผู้หยุดพูดพล่ามเพ้อ
ไม่หลอกลวงสามารถ
ความกล้าคิดเปรื่องปราด
จิตสงบระงับได้
ผู้ทรงศีลสลัดทิ้ง
เพราะท่านเป็นนาบุญ
รอบรู้สิ่งสมคุลย์
บรรลุธรรมหลุดพ้น
ผู้มีศีลยิ่งด้วย
ชีวิตพรหมจรรย์
รู้ธรรมชาติสัมพนธ์
องค์พระรัตนะแก้ว

ไตรท– วารเฮย
สงบได้
ละสังโยชน์
ถูกต้องแนวทาง
ปัญญา
เหล่านี้
เสื่อมสิ้น ไปเฮย
ซาบซึ้งภายใน
ขจร ไกลนา
ครบถ้วน
ยอดยิ่ง ธรรมเฮย
ผ่องแผ้วดำรง
ฉลาด ยิ่งนา
เพิ่มให้
ไม่อ่อน แอเฮย
รอบรู้ความจริง
กามคุณ
เลิศล้น
ยอดยิ่ง
ยิ่งด้วยปัญญา
มีขันธ–ตินา
เลิศแล้ว
ทุกสิ่ง ดับเฮย
ผ่องแผ้วภายใน.

เดินทางผิดติดกรงขัง

ทุกข์ท่วมทับคับแค้น แสนโศก เศร้านา
กิเลสเป็นเชื้อโรค โชคร้าย
จิตสกปรกโสโครก เพียรกวาด ล้างเฮย
นามรูปเปลี่ยนยักย้าย หลอกให้เพลิดเพลิน

ผีฉุด มนุษย์ไป หาเหยื่อใหม่ ได้ดำเนิน
สร้างโลก ให้เจริญ เดินทางผิด ติดกรงขัง
หลงสร้าง อกุศล จิตร้อนรน ทนทุกข์ยัง
เพิ่มเชื้อ โรคเรื้อรัง ยิ่งคลั่งเพ้อ ละเมอเมา

เหยื่อโลก มีแปลกแปลก คนตื่นแตก ไปแบกเอา
อวดอ้าง สร้างตัวเรา เป็นเจ้าของ เผ่าครองไป
ความตาย ใกล้เข้ามา ไม่รู้ว่า เวลาใด
สอดส่อง มองภายใน เห็นจิตใจ ว่างเปล่าเอย.

ถึงพระรัตนตรัย

เห็นธรรมชาติชัดแจ้ง แทงทะลุ
บังเกิดธรรมจักขุ ผ่องแผ้ว
จิตวิเวกเอกอุ– ดมยิ่ง ธรรมเฮย
สิ่งประเสริฐเพริศแพร้ว รอบรู้ชัดเจน

ที่พึ่ง ของมนุษย์ ถึงธรรมพุทธ เป็นจุดเด่น
สอดส่อง มองให้เห็น พุทธธรรมนั้น มีภายใน
เห็นแจ้ง แทงตลอด พุทธธรรมยอด ยิ่งสิ่งใด
ถึงพระ รัตนตรัย จิตผ่องใส สงบเอย.

ตื่นเต้นเล่นของหลอก

เห็นผิดคิดก่อสร้าง ทางทุกข์ ยิ่งนา
กิเลสมารบุกรุก คลุกเคล้า
ชุ่มแช่บ่อส้วมสุก ไหม้โลก ร้อนเฮย
โลกทุกข์ปลุกสูเจ้า อ่านให้เข้าใจ
หมู่ชน หลงเพลิดเพลิน โลกเจริญ เกินสมัย
ยานยนต์ เครื่องกลไก แล่นขึ้นไป โลกพระจันทร์
ตื่นเต้น เล่นของหลอก หลงเปลือกนอก พอกหนาครัน
หลงใหล บูชามัน คิดสร้างสรรค์ แข่งขันไป
นิยม สร้างวัตถุ ร้อนระอุ คุเป็นไฟ
จะหนี สู่โลกใหม่ เลยตกไป ในทะเล
โลกคือ สมุทัย ความหลั่งไหล ให้ว้าเหว่
กินเหล้า เมาโซเซ หลงเสน่ห์ นายตัณหา
หลงชม โลกพระจันทร์ ส่งเสียงลั่น ทั่วโลกา
ในโลก มีคนบ้า ดุจหมู่ปลา นับไม่ถ้วน
บ้วนเปี้ยน ว่ายเวียนวน มัวคิดค้น จนบื้นบ่วน
อวดอ้าง สร้างโซ่ตรวน ล้วนผูกพัน ชั้นนอกใน
เหยื่อโลก ชั้นเปลือกนอก จงถากออก ลอกทิ้งไป
กระพี้ มีเยื่อใย ถากออกให้ เกลี้ยงเกลาดี
แก่นใน คือวิมุติ บริสุทธิ์ ดุจมณี
ธรรมชาติ ปราศราคี พระธรรมมี ภายในเอย.

ซักฟอกลอกไฝฝ้า ตาใน ตนนา
เพียรเพ่งดูจิตใจ เช่นนี้
จิตสงบไม่หวั่นไหว รู้ทั่ว ธรรมเฮย
รู้เกิดดับลับลี้ ถี่ถ้วนชัดใจ

ดูโลกเล่น อย่าเต้นไป

การประชุมกลุ่มผู้ ผีกใจ น้ำนา
สำรอกฟอกเน่าใน กวาดล้าง
สังโยชน์อนุสัย ส่วนลึก ละเอียดเหยง
มารจับกลุ่มรอบข้าง อย่าได้เผลอเทียว

เห็นแจ้ง ประจักษ์ใจ ปล่อยวางไป ไม่เกาะเกี่ยว
จิตว่าง อย่างโดดเดี่ยว ไม่เหี่ยวแห้ง แจ้งชัดใจ
โลกว่าง อ้างให้เห็น ดูโลกเล่น อย่าเต้นไป
มารหลอก ทั้งนอกใน ปรุงดีชั่ว อย่าพัวพัน
ปล่อยวาง อย่างถูกต้อง ไม่เกี่ยวข้อง เป็นของฉัน
เกิดดับ บั่จจุบัน ขันธ์ว่างเปล่า ใช่เราเอย.

สามัคคีเลิศ

สามัคคีเลิศล้ำ เจริญธรรม ยิ่งนา
มีทิฏฐิศีลนำ นึกน้อม
ละอกุศลธรรม เพียรเพ่ง โทษเฮย
ประพฤติธรรมงามพร้อม สงบรู้กายใจ

หมู่ใด สามัคคี ย่อมเป็นที่ น่าเลื่อมใส
ประพฤติ ธรรมวินัย ให้ถูกต้อง คลองธรรมจริง
มีศีล เสมอกัน ประสบสันติ์ อันยอดยิ่ง
ละโทษ หมดทุกสิ่ง ยิ่งเข้มงวด ตรวจตัวเอง
สำรวม ในอินทรีย์ อย่าให้มี การเพ่งเล็ง
อวดตน เป็นคนเก่ง จงรีบเพ่ง โทษของตน

ทิฏฐิ ความเห็นชอบ รู้รอบคอบ สอบเหตุผล
พินิจ เพียรคิดค้น เลือกเฟ้นธรรม น้อมนำมา

กำหนด รู้รูปนาม ขันธ์เสื่อมทราม ความชรา
ไม่เที่ยง เป็นทุกขา อนัตตา น่าวิจารณ์

เพียรเพ่ง เห็นแจ้งชัด คลายกำหนัด สัตว์สังขาร
เห็นชอบ ประกอบญาณ แจ้งชัดใจ ผ่องใสเอย.

ลุกลืมตา อย่าหลับใหล

คิดกำจัดตัดเชื้อ ภายใน จิตนา
สิ่งมืดมนคลุมใจ ห่อหุ้ม
สัญโญชน์อนุสัย ผั่งลึก ซึ้งเฮย
เพลิงกิเลสกลัดกลุ้ม ขัดล้างจางออก

ทุกข์โทษ กิเลสนี้ มันเกิดมี เหมือนผีหลอก
เกิดดับ กลับกลิ้งกลอก ยอกตำใจ ให้เจ็บปวด

ผัสสะ ทางทวาร จงวิจารณ์ หมั่นคอยตรวจ
สติ ตั้งสำรวจ กวดขันดู หมู่มายา

ผัสสะ มากระทบ หลุมผั่งศพ ทางหูตา
หลอกให้ เกิดตัณหา เวทนา อุปาทาน

เพ่งกาย ทำลายเชื้อ รูปหนังเนื้อ เพื่ออาหาร
เรือนร่าง เหล่าสังขาร วิญญาณครอง ล้วนกองทุกข์

ไม่เที่ยง ล้วนเปลี่ยนแปลง ทุกข์เสียดแทง แกล้งปลอบปลุก
อย่ามัว นอนซ่อนซุก ลุกลืมตา อย่าหลับใหล

เพียรเพ่ง ให้เห็นแจ้ง ธรรมส่องแสง สว่างไสว
ปล่อยวาง ทั้งกายใจ ใช่ตัวเรา ว่างเปล่าเอย.

เพียรดับไฟราคะ

รูปกายสักว่าบ้าน เรือนของ ใจนา
กายไม่เที่ยงคล้ายฟอง ล่องน้ำ
แตกดับกลับกลายกอง ธาตุทั่ว ไปเฮย
จงรีบพายรีบจ้ำ เพื่อข้ามผั่งไป

การบอก ปลงอาบัติ เพื่อกำจัด ตัดเชื้อไฟ
กิเลส เหตุบั่จจัย หมั่นแก้ไข ใช้เหตุผล
ราคะ ความกำหนัด เผาใจสัตว์ ไหม้ร้อนรน
ยึดถือ เป็นตัวตน ทนทุกข์ใจ ทั้งชายหญิง
เพ่งกาย ทำลายเชื้อ ลอกหนังเนื้อ น่าเบื่อจริง
กระดูก ถูกทอดทิ้ง กลายเป็นธาตุ ปราศตัวตน
เห็นกาย สักว่ากาย ใช่หญิงชาย สัตว์บุคคล
ปล่อยวาง ไม่กังกล รู้เหตุผล กลมายา
เพียรดับ ไฟราคะ ทั้งโทสะ โมหะนา
รูปนาม ขันธ์ทั้งห้า อนัตตา ใช่ตนเอย.

เห็นชอบหมั่นสอบสวน

เห็นชอบอย่างถูกต้อง คลองธรรม ยิ่งนา
ซักฟอกนอกในนำ เลือกเฟ้น
ละโลภลาภบาปกรรม สิ่งชั่ว ช้าเฮย
ผู้มั่นศีลงดเว้น ทั่วทั้งกายใจ
ศีลธรรม นำบุคคล รู้เหตุผล ค้นภายใน
รูปนาม เกิดดับไป ไม่เที่ยงแท้ ล้วนแปรปรวน
ขันธ์ธาตุ อนัตตา เป็นมายา ทุกขบวน
เห็นชอบ หมั่นสอบสวน ใคร่ครวญดู รู้ความจริง
เห็นแจ้ง กระจ่างชัด คลายกำหนัด สลัดทิ้ง
จิตว่าง สว่างยิ่ง ธรรมะสิ่ง ประเสริฐเอย.

เพียรเพ่งโทษกิเลส

ปฏิบัติเพื่อรู้ ละกิเลส
หมั่นตรวจตราสังเกต ถี่ถ้วน
เห็นเหยื่อล่อก่อเหตุ อยากยั้ว จิตเฮย
พูนพอกตัณหาอ้วน อิ่มด้วยเหยื่อหวาน

ผู้มี ความซื่อสัตย์ ปฏิบัติ ดัดสันดาน
ต่อสู้ พวกหมู่มาร ไม่ต้องการ เหยื่อยวนใจ
ไม่อยาก ได้เหยื่อล่อ คำเยินยอ ของผู้ใด
ประพฤติ ธรรมวินัย ให้ถูกตรง ไม่หลงทาง
กิเลส มาห่อหุ้ม คอยกลุ้มรุม อยู่รอบข้าง
เผลอไผล ใจกระด้าง อ้างเหตุผล กลมายา
ตัณหา มายั่วแหย่ จิตส่ายแส่ ชะแงหา
เพ็งเล็ง อวดเก่งกล้า ชะล่าใจ ไม่สังวร
ยิ่งได้ ก็ยิ่งอยาก ความโลภมาก ทำปากบอน
อ้างอิง พูดวิงวอน หาก้อนเหยื่อ เพื่อตัวตน
เพียรเพ่ง โทษกิเลส หมั่นสังเกต รู้เหตุผล
สันดาน ปุถุชน จะเบาบาง จางคลายไป
มีความ รู้สึกตัว คิดเกรงกลัว ทุกข์โทษภัย
มีความ ละอายใจ ละความชั่ว กลัวบาปกรรม
ขอเตือน เพื่อนร่วมทุกข์ จงรีบลุก ศึกษาธรรม
เล่าเรียน เพียรจดจำ น้อมนำมา ประพฤติตาม
คำสอน พระพุทธองค์ ชี้ทางตรง จงรู้ความ
คำริ ออกจากกาม รู้รูปนาม ไม่เที่ยงเอย.

ผีกจิตคิดปลง

ท่องเที่ยวเปลี่ยนแปลง อยากยุ่งปรุงแต่ง ถูกแทงตบตี
กิเลสตัณหา มันมาข่มขี่ มายาราวี คอยที่เผาผลาญ

คนมีครอบครัว ไม่คิดเกรงกลัว มัวหลงลูกหลาน
ผู้เฒ่าหลังโกง ลากโครงทำงาน เป็นเจ้าของบ้าน จัดการถ้วนถี่

ลืมตัวมัวหลง อยากรวยงวยงง ไม่ปลงกายี
เนื้อหนังเหี่ยวแห้ง เรี่ยวแรงไม่มี กอดฉุบรูปผี มีความหลงใหล

หนุ่มสาวเผ้าแต่ง สีเขียวดำแดง แพงยิ่งทิ้งไป
เห่อเหิมเสริมสวย รูปรวยเน่าใน ทิ้งเก่าเอาใหม่ ไม่คิดเสียดาย

คุณของพ่อแม่ อุ้มชูดูแล ให้ลูกหญิงชาย
เล่าเรียนวิชา เสียค่าใช้จ่าย ตนต้องขวนขวาย เหนื่อยมากตรากตรำ

ลูกหลานกตัญญู พ่อแม่ตาปู่ ยายย่าอุปถัมภ์
บูชาพระคุณ เทิดทูนเช้าค่ำ เกรงกลัวบาปกรรม ทำคุณความดี

เหตุผลคนเรา หลงโลกโศกเศร้า เมามากอยากหนี
คิดค้นสนใจ ใช้ชีวิตนี้ เดินตามวิถี ถูกต้องคลองธรรม

คิดนึกศึกษา สังเกตสังกา กำหนดจดจำ
ธรรมะวินัย ใส่ใจน้อมนำ ทำตามถ้อยคำ พระองค์ทรงสอน

ละโลภโกรธหลง ผีกจิตคิดปลง เบื่อหน่ายไถ่ถอน
ทุกข์โทษทั้งหลาย เชื้อร้ายนิวรณ์ ไฟผ้าตะกอน ห่อหุ้มคลุมใจ

ตัวกูงูพิษ เสียดแทงแผลงฤทธิ์ ติดเหยื่อเชื้อไฟ
ร้อนรนบ่นเพ้อ ละเมอคลั่งไคล้ มืดค่ำคลำไป ตกในหลุมผี

ชีวิตสูเจ้า ทำชั่วมัวเมา เผาตนบ่นปี้
อยากได้ทุกเมื่อ เหยื่อโลกโลกีย์ อวดอ้างมั่งมี ชีวีวอดวาย

มาเถิดเบิ่ดตา ทำลายไฟผ้า อย่าหลงงมงาย
เดินไปในทาง สายกลางจางคลาย หยุดไม่แส่ส่าย เบื่อหน่ายไถ่ถอน

หยุดดูรู้จริง มองเห็นทุกสิ่ง ไม่เที่ยงถาวร
เหยื่อโลกโยกโคลง เป็นโรงละคร กลับกลอกหลอกหลอน ร่อนเร่เรรวน
สัตว์ทุกชีวิต หลงดื่มยาพิษ ติดรสยั่วยวน
ตัณหาสอพลอ เยินยอก่อกวน หลงชิมอิ่มอ้วน ติดโซ่ตรวนทอง
นายพรานจับสัตว์ ใหญ่น้อยร้อยรัด ผูกมัดจำจอง
หมู่สัตว์วอดวาย เกิดตายก่ายกอง บาปกรรมนำสนอง ท่องเที่ยวเกี่ยวพัน
หยุดนั่งพึงธรรม กำหนดจดจำ ข้อความสำคัญ
คำริตริตรอง มองดูตัวฉัน นอนหลับดับขันธ์ เราท่านทั้งหลาย
ทอดทิ้งสิ่งของ ญาติมิตรพี่น้อง ร้องไห้ฟูมฟาย
ละโลกลงหลุม กลุ่มเพลิงเผากาย สิ้นชีพมลาย ล่วงลับดับไป
เกิดตายคนเดียว จะไปแลเหลียว ไม่มีสิ่งใด
โลกร้างว่างเปล่า ใช่เราเขาใคร ก่อนตายผึกใจ ให้ปล่อยวางเอย.

อริยวิทยา

โลกนี้มีเหยื่อย้อม ใจสัตว์ มากนา
หลงเยื่อกามคุณจัด กลัดกลุ้ม
ดวงจิตถูกกำหนัด ร้อยรัด รึงเฮย
กามตัณหาห่อหุ้ม ยอกย้อนหลอนหลอก
โลกคือ บ่าช้าผี พระมุนี ทรงชี้บอก
โลกมี ความกลับกลอก ล้วนหลอกลวง บ่วงนายพราน
เหยื่อโลก ดกดื่นดาษ ชมตลาด บีศาจมาร
สมบัติ มหาศาล ทรัพย์ศฤงคาร สุดพรรณนา
ความอยาก ไม่สุดสิ้น ทั่วแดนดิน ยังไม่สา
บินขึ้น สู่ฟากฟ้า เที่ยวหาเหยื่อ เพื่อตัวตน
จะบิน สู่โลกใหม่ ต้องบรรลัย หนีไม่พ้น
มนุษย์ ปุถุชน ยังเป็นคน หลงงมงาย

อริย– วิทยา ประเสริฐกว่า สิ่งทั้งหลาย
หลุดรอด ไม่วอดวาย พ้นเกิดตาย ในโลกา
พ้นทุกข์ สบสุขสันต์ ไม่พัวพัน ละตัณหา
ปล่อยวาง ขันธ์ทั้งห้า อนัตตา ใช่ตัวตน
ดับทุกข์ ดับกิเลส ให้สิ้นเสร็จ รู้เหตุผล
จิตว่าง จากตัวตน ไม่กังวล พ้นทุกข์เอย.

แบกทุกข์เท่าภูเขา

หลงโลกจึงโศกเศร้า กิเลสเผา จิตนา
ยึดชั่วดีม้วเมา กล่าวแก้
โลภหลงโกรธเผาเอา จิตเร่า ร้อนเฮย
แบกกลุ่มทุกข์หนักแปล้ ปล่อยให้บางเบา
ยึดถือ ขันธ์ทั้งห้า เป็นตัวข้า ว่าของเรา
แบกทุกข์ เท่าภูเขา ยังชอบแบก น่าแปลกไหม
เพราะเหตุ มัวหลงรัก จึงสมัคร อยากแบกไว้
โลกจึง ลุกเป็นไฟ ไหม้เบี่ยกเย็น ไม่เห็นควัน
ค้นคว้า หาเหยื่อกาม ให้สมความ อยากทุกอัน
บำรุง บำเรอกัน หลงยึดมั่น ขันธ์มายา
โลกนี้ มีมนุษย์ มากที่สุด ดุจหมู่ปลา
เป็นทาส นายตัณหา ทั่วโลกา น่าเศร้าใจ
เพื่อนสัตว์ ทั้งหลายเอ๋ย อย่าหลงเลย คิดแก้ไข
ประพฤติ ธรรมวินัย ดับทุกข์ได้ ใจเยือกเย็น
อย่ามัว หลงเพลิดเพลิน เพียรเจริญ ธรรมบำเพ็ญ
จิตหยุด พุทธธรรมเด่น เห็นชัดยิ่ง สิ่งสำคัญ
จิตเดิม ของมนุษย์ บริสุทธิ์ ดุจดวงจันทร์
ไม่มี เมฆบีดกั้น ดวงจิตนั้น ผ่องใสเอย.

เกิดมารู้ความจริง

การเกิดมาเพื่อรู้ จักความ จริงนา
ประจักษ์เรื่องรูปนาม กล่มน้
ความแปรเปลี่ยนดีทราม เป็นทุกข์ ยิ่งแฮ
อย่าลุ่มหลงทู่ซ้ เร่งรู้ปล่อยวาง
กายจิตเป็นทุกข์ล้วน ควรพินิจ
เป็นกลุ่มของชีวิต คิดค้น
รู้ธรรมชาติกายจิต มิใช่ ตนเฮย
หมั่นปล่อยวางทางพ้น โศกเศร้าเผาใจ
รู้กายเป็นกลุ่มก้อน กองทุกข์ ยิ่งนา
ความแก่ไข้ตายรุก บีบคั้น
สัตว์โง่เง่าเมาสุข ยิ่งทุกข์ มากเฮย
กิเลสมารสกัดกั้น ลุกร้อนเผาลน
หยุดเพ่งดูยิ่งรู้ ความหลอก ลวงนา
หมั่นขูดเกลาซักฟอก ลอกผ้า
สิ่งมืดมิดจางออก จากจิต ใจแฮ
ธรรมส่องแสงแจ่มจ้า ยิ่งรู้ชัดใจ
มัวเพลิดเพลินอยากได้ กามคุณ
ท่องเที่ยวในเกลียวหมุน วุ่นแท้
ทำบาปมากกว่าบุญ ยิ่งวุ่น วายเฮย
ละบาปทำบุญแก้ จิตให้หายหลง
ผู้งดเว้นบาปได้ บุญทุก เวลา
ละบาปได้ความสุข ยิ่งเน้อ
บุญเป็นสิ่งยิ่งปลุก ให้จิต ฟูเฮย
ละบาปบุญหยุดเพ้อ ชัดแจ้งสัจจธรรม

กวาดกิเลส

จิตนี้รกชัฏด้วย กิเลส
มันเสียดส่อก่อเหตุ ชั่วช้า
น่าขันน่าสังเวช มารหลอก ลวงเฮย
จงคิดขุดถางหญ้า รกให้เบาบาง
กิเลสเผาเร่าร้อน นอนทุกข์
สัตว์โง่เขลาเมาสุข คลั่งเพ้อ
มัวเพลินเพลิดเดินบุก ท่องเที่ยว ไปเฮย
จงรีบแก้ตัวเน้อ อย่าให้เสียที
กิเลสมีฤทธิ์เปรี้ยง เบี่ยกเย็น
สัตว์ชอบจมโคลนเลน คลุกเคล้า
สิ่งสกปรกเน่าเหม็น เห็นว่า งามแฮ
สัตว์โง่โผวิ่งเข้า กอดก้อนกองไฟ
กามตัณหายั่วเย้า เผาลน
เสน่ห์มารล่อคน นั่งเผ้า
กรงขังคิดว่าตน สุขยิ่ง จริงเฮย
กิเลสมารจับเจ้า ส่งเข้ากองไฟ
มีไม้กวาดเพื่อใช้ *กวาดความ ชั่วนา*
สิ่งสกปรกเลวทราม *ต่ำช้า*
กวาดทิ้งเหล่ารูปนาม *สุขทุกข์ ทั่วเฮย*
สติปัญญาแก่กล้า *กวาดให้สิ้นเชิง.*

ความตื่น

ความเอ๋ย ความตื่น จิตสดชื่น แจ่มใส ไกลตัณหา
ตื่นอยู่ด้วย สติ ผลิปัญญา มีดวงตา เห็นธรรม รู้ความจริง
ตื่นอยู่ด้วย โมหะ อกุศล จิตร้อนรน วุ่นวาย คล้ายผีสิง
คิดพุ้งซ่าน หวั่นไหว ไปชังชิง ตื่นสองสิ่ง ตรวจดู ให้รู้เอย.

หลงชมหล่มโลกีย์

ความอยากคลุมจิตให้ มืดมัว ไปนา
ยึดมั่นขันธ์ทูนหัว เทอดไว้
จิตเหนี่ยวหน่วงเนียนัว ย้อมยั่ว ยวนเยย
ความยุ่งยากอยากได้ ล่อให้มัวเมา
อยากได้ ไม่สุดสิ้น หลงดื่มกิน กลืนเหยื่อเน่า
หมักดอง หมองหมางเมา เชื้อใหม่เก่า ลุกเร่าร้อน
ความอยาก ลุกกระพือ หลงปรนปรือ หาเหยื่อบ้อน
อยากได้ ให้วิงวอน พรพระเจ้า ค่อยเบาใจ
วุ่นวาย ส่ายหาเหยื่อ หล่อเลี้ยงเสือ เพื่อเติบใหญ่
เสือผอม ตอมล้อมไว้ อยากกัดกิน ดิ้นไม่หลุด
ความอยาก ยุยั่วแหย่ คิดส่ายแส่ แปรเปลี่ยนชุด
หลอกให้ หมู่มนุษย์ รุดก้าวหน้า หาเหยื่อกาม
คลั่งเพ้อ ชะเง้อมอง เที่ยวเพ่งจ้อง ของเลวทราม
รักร่าง กายนางงาม ยึดรูปนาม เป็นตัวตน
ความอยาก คอยคิดพึ่ง นอนในมุ้ง ปรุงเรื่องคน
ดีชั่ว มัวกังวล ทนทุกข์ใจ ถูกไฟเผา
หญิงชาย หมายอวดโอ้ หยิ่งยะโส ยิ่งโง่เขลา
แบกทุกข์ เท่าภูเขา ต้องทนเอา เผ้ากองไฟ
มนุษย์ หลงเหยื่อโลก ทุกข์เศร้าโศก โศกาลัย
อยากอยู่ ที่โลกใหม่ บนเมืองฟ้า ป่าช้าผี
โง่เขลา เมาสวรรค์ ส่งเสียงลั่น น่าบัดสี
หลงชม หล่มโลกีย์ ยินดีอยู่ ในโคลนเลน
อายุ ไม่ยั่งยืน ทุกวันคืน หลงตื่นเต้น
หลงเปลือก เสือกทะเล้น ไม่เลือกเพ้น เล่นของหลอก

อยากได้ ในเหยื่อกาม ทุกข์คุกคาม ถูกหนามยอก
เน่าใน ไม่ซักฟอก ยิ่งพอกพูน มูลเหตุชั่ว
มนุษย์ หลงสร้างสรรค์ เพื่อแข่งขัน กันเงียงัว
โลกร้อน สั่นระรัว ทุกข์ทั่วไป ใจเสื่อมทรุด
มาเถิด เบิ่งดวงตา มองเห็นหน้า จิตมนุษย์
เดิมที บริสุทธิ์ จิตวิมุติ ผุดผ่องเอย.

เร่งรู้ตัวอย่ามัวเมา

กิเลสก่อเหตุให้ เกิดทุกข์ โทษนา
จิตเร่าร้อนเคล้าคลุก ขุ่นข้น
ความมืดมิดติดสุข ยิ่งโศก เศร้าเฮย
จงเพ่งเพียรคิดค้น ฆ่าเชื้อภายใน

ความโลภ โกรธหลงนี้ มันเกิดมี ขึ้นที่ไร
จิตร้อน ลุกเป็นไฟ ไหม้บ่นปี่ ทุกวี่วัน
หลงทำ ตามกิเลส ไม่รู้เหตุ ทุกข์โทษทัณฑ์
หลงรัก หลงโกรธกัน กิเลสมัน มาคอยฉุด
กิเลส มันหยาบคาย ก่อเกิดง่าย ร้ายที่สุด
กระทบ ผัสสะผุด โผล่หน้ามา เที่ยวราวี
เพ่งเล็ง อวดเก่งกล้า กล่าววาจา ว่าเสียดสี
ยกตน เป็นคนดี มีมาโน โง่ดักดาน
กิเลส มาหลอกลวง ให้ติดบ่วง ของนายพราน
อยากกิน เหยื่อหวานหวาน อาหารผี มียาพิษ
กิเลส มาอ้อนวอน หาเหยื่อบ่อน สอนให้ติด
กระทำ ทุจริต ผิดวินัย ไม่กลัวเกรง
ชั่วช้า สาระเลว พลัดตกเหว เหลวแหลกเอง
ทุกข์ทน อลเวง เร่งรู้ตัว อย่ามัวเมา

เพียรเผา กิเลสกัน อย่าให้มัน มาเผาเรา
ทุกข์โทษ จะบางเบา เพียรเพ่งเผา กิเลสมาร
มีสติ ควบคุมจิต อย่านึกคิด ปรุงฟุ้งซ่าน
รอบรู้ ดูทวาร ผ่านดับไป ใช่ตัวตน
รู้ปล่อย ค่อยสบาย ไม่แส่ส่าย ได้แยบยล
เพียรละ อกุศล รู้เหตุผล ค้นภายใน
ใจรู้ ใจอย่างเดียว ไม่เกาะเกี่ยว เที่ยวห่วงใย
ใจหยุด ผุดผ่องใส ใจเป็นกลาง ว่างเปล่าเอย.

สัตว์บุคคลโง่เหง้า เงียงัว
หลงยึดถือตนตัว ยั้วย้อม
จิตมืดหม่นหมองมัว ทนทุกข์ ยิ่งเฮย
จงประพฤติธรรมน้อม จิตพ้นยลธรรม
สัตว์หลงกินเหยื่อเลี้ยง ตัวตน
อยากได้เหยื่อดิ้นรน เร่าร้อน
เหนื่อยยากคิดอดทน หาเหยื่อ โลกเฮย
ความทุกข์มีซับซ้อน รอบรู้ปล่อยวาง
มาเร็วเถอะเพื่อนข้า เตรียมตัว
อย่ายึดลูกเมียผัว ยั้วเย้า
เตรียมตัดเครื่องเนียนัว ปลดปล่อย วางนา
ชีวิตของสูเจ้า หลุดพ้นกลมาร
เชิญตื่นเถิดท่านผู้ หลงสุข ลวงนา
กิเลสมารคอยปลุก รุกเร้า
เกิดแก่เจ็บตายทุกข์ อย่างใหญ่ หลวงเฮย
จงพึ่งพระธรรมเจ้า ช่วยให้รอดตาย.

โรคเรื้อนภายในจิต

ดอกบัวคำต่ำต้อย จมโคลน ตมนา
จิตสกปรกหยาบโลน เบียกเบื้อน
หลงเหยื่อโลกโชกโชน ตกหล่ม ลึกเฮย
ทุกข์ยิ่งกว่าโรคเรื้อน ทั่วทั้งร่างกาย

จิตมืด ด้วยโมหะ มีราคะ โทสะร้าย
ทำบาป กรรมหยาบกาย หมายสีดำ น้ำย้อมจิต
น้ำฝาด อกุศล ย้อมใจคน ทุจริต
เน่าพอง ต้องปกปิด คิดชั่วช้า สารพัน
ตกหล่ม จมโคลนเลน มัวหลงเล่น เต้นรำกัน
หึงหวง ห่วงชีวัน เป็นตัวฉัน ยึดมั่นหมาย
สติ ตั้งไม่อยู่ มารมาชู่ พังทลาย
ก่อเกิด ความฉิบหาย ไม่รู้ตัว หลงมัวเมา
ตัณหา สาระแน มายุแหย่ ให้อยากเอา
สอพลอ ก่อไฟเผา จิตเศร้าหมอง ดองสันดาน
ดอกบัว มีสีดำ เกิดใต้น้ำ ชลธาร
ปลากิน เป็นอาหาร ไม่งอกเงย เลยจมตาย
จิตของ ปุถุชน มัวมืดมน คนหญิงชาย
โง่เขลา เมาไม่หาย หลงงมงาย ไม่ศึกษา
โรคเรื้อน ภายในจิต มันมีพิษ ร้อนนักหนา
มนุษย์ กลับหลับตา ไม่ค้นคว้า หาความจริง
รักษา แต่โรคกาย เกิดแก่ตาย ใช่ชายหญิง
หยุดดู อยู่นิ่งนิ่ง เห็นทุกสิ่ง เกิดดับไป
จิตว่าง สงบเย็น ดอกบัวเด่น งามสดใส
บานรับ แสงอุทัย ตามธรรมชาติ สะอาดเอย.

สังขารมารหลอกลวง

โลกนี้มีเรื่องล้วน อนิจจัง
หลงยึดผิดติดตัง คลั่งไคล้
อวดอ้างแต่งกรรงขัง ยิ่งโง่ เขลาเฮย
มารผูกมัดรัดไว้ หลอกให้เมามัน

สังขาร มารหลอกลวง ให้ติดบ่วง หึงหวงกัน
ดีชั่ว หลงพัวพัน เที่ยวอ้างอิง สิ่งทั้งหลาย
อยากได้ เหยื่อวัตถุ มารยั่วยุ ให้วุ่นวาย
พ่ายแพ้ เกิดแก่ตาย หลงเบือกตม หล่มโลกา
มนุษย์ หลงเพลิดเพลิน จิตห่างเหิน ศาสนา
ธรรมะ มีคุณค่า ประเสริฐกว่า สิ่งทั้งปวง
หลงใหล ไม่ยอมเชื่อ หลงกินเหยื่อ เพื่อลิ้นลวง
ตัณหา มาสร้างบ่วง ดักคนเขลา เผ้าอาลัย
อยากได้ ทรัพย์สิ่งของ มีก่ายกอง ใช่ของใคร
เพียงแต่ แค่อาศัย เลี้ยงชีพได้ ประพฤติธรรม
มิใช่ เพื่ออยากเป็น คนดีเด่น เที่ยวเต้นรำ
เจียมตัว กลัวบาปกรรม ทำความดี มีวินัย
ผึกจิต เพียรคิดค้น เพื่อหลุดพ้น จากทุกข์ภัย
กวาดล้าง ชำระใจ ทั้งดีชั่ว ไม่มัวเมา
มีสติ ปลุกให้ตื่น จิตสดชื่น ไม่ง่วงเหงา
มองเห็น โลกว่างเปล่า ไม่หมายเอา ในสิ่งใด
อยู่เพื่อ ไม่ต้องอยู่ รู้ปล่อยรู้ เกิดดับไป
ปล่อยวาง ทั้งนอกใน ขันธ์ว่างเปล่า ใช่เราเอย.

มายามายั้วยวน

เสนามารแวดล้อม รุมรอบ ข้างนา
เพียรเพ่งให้เห็นชอบ ชัดแจ้ง
ทำลายโรคหมั่นสอบ สวนจิต ตนเฮย
โมหะมารคอยแกล้ง ยั่วให้หลงใหล

มายา มาหลอกล่อ คิดปรุงต่อ ก่อทุกข์ภัย
หมุนเวียน เปลี่ยนแปลงไป ไม่หยุดยั้ง ดังจักรผัน
สังขาร คิดปรุงแต่ง คอยเสียดแทง แรงร้ายครัน
ดีชั่ว คิดพัวพัน จิตหวั่นไหว หมั่นใคร่ครวญ
โรคร้าย ภายในจิต เพ่งพินิจ คิดสอบสวน
มายา มายั้วยวน ก่อกวนใจ ให้ฟุ้งซ่าน
หลงใหล ไปอ้างอิง บิ่ศาจสิง เที่ยววิ่งพล่าน
ตัวกู ชูตระหง่าน จุ้นจ้านจริง ทั้งหญิงชาย
เย่อหยิ่ง อวดยะโส ทำเก่โก้ โง่งมงาย
ลืมตน ไปจนตาย หลงเหยื่อโลก โศกร่ำไร
มนุษย์ เที่ยววิ่งว่อน หาเหยื่อบ้อน จนอ่อนใจ
ตายเน่า เข้าโลงไป ไม่มีใคร เป็นพี่น้อง
ตนตาย ไปคนเดียว หลงเกาะเกี่ยว ห่วงเงินทอง
อยากอยู่ เป็นเจ้าของ ต้องร้องไห้ ไปบ่าช้า
การเกิด เป็นมนุษย์ พบพระพุทธ ศาสนา
ตั้งจิต คิดศึกษา ปฏิบัติ หมั่นขัดสี
พระธรรม สว่างจ้า ส่องแสงมา ในโลกนี้
พระพุทธ ชูมณี บริสุทธิ์ วิมุติเอย.

โลกนี้

เรื่องดีชั่วโลกนี้ เหมือนผี หลอกนา
มันสับปลับกลับมี เพิ่มเชื้อ
หลงโลภโกรธโทษทวี ทุกข์ท่วม ทับเฮย
จิตยิ่งแห้งเหี่ยวเร้อ ทุกข์แท้จริงเจียว

โลกนี้ อนิจจัง เป็นทุกข์ยัง หลั่งไหลเชี่ยว
เกิดดับ กลับเกาะเกี่ยว เที่ยวดิ้นรน ทนทุกขา
มนุษย์ หยุดดูเถิด ชาติความเกิด เบื่อฉากมา
พบพระ พุทธศาสนา มีคุณเลิศ ประเสริฐจริง
ประพฤติ ธรรมวินัย ดับทุกข์ภัย ผลใหญ่ยิ่ง
ปล่อยวาง ไม่อ้างอิง สิ่งทั้งปวง ล่วงทุกข์เอย.

ความจริงมีสิ่งเดียว

มัจจุราชอาจกล้า ผลาญชนม์ ชีพนา
เร็วเถิดเพื่อนเตือนตน รอบรู้
ปลดปล่อยเครื่องกังวล สลัด ทิ้งเฮย
เห็นสิ่งใดไม่สู้ ชัดแจ้งพุทธธรรม

ความจริง มีสิ่งเดียว ไม่เกาะเกี่ยว เที่ยวหลงคลำ
มิใช่ สิ่งขาวดำ น้อมนำใจ ให้รู้จริง
ผู้ใด จะใคร่รู้ สงบดู อยู่นิ่งนิ่ง
ธรรมพุทธ สุดอ้างอิง เปรียบสิ่งใด ไม่ได้นา
ผู้รู้ ชัดใจจริง เห็นทุกสิ่ง ด้วยปัญญา
รูปนาม ขันธ์ทั้งห้า อนัตตา ปรากฏชัด
ทุกสิ่ง เกิดดับไป รู้ชัดใจ คลายกำหนัด
เพิกถอน ธรรมบัญญัติ ขันธ์ธาตุล้วน แปรปรวนไป
ปล่อยวาง ธรรมทั้งคู่ ไม่มีผู้ รู้สิ่งใด
โลกว่าง ทั้งนอกใน ถึงพุทธธรรม ล้ำเลิศเอย.

มนุสสเปโต

มนุสส– เปโต โชว์แต่เปลือก เที่ยวกระเสือก กระสน อยู่ก้นบ่อ
อยากดื่มกิน เหยื่อดี ผีเยินยอ พูดสอพลอ ล่อลวง หึงหวงกัน
ความละโมบ โลภลาภ บาปเข้าสิง โง่แกมหยิ่ง ยิ่งดื้อ ยึดถือมั่น
หลงงัวเงีย โงกเงก อเนกอนันต์ บูชายัญ ตัณหา พระยามาร
หลงรูปเสียง กลิ่นรส สัมผัสต้อง ชะแง้มอง หาเหยื่อ เพื่อลูกหลาน
พวกหมู่มด จดจำ รสน้ำตาล กลิ่นหอมหวาน พากันขน จนวอดวาย
เที่ยวดิ้นรน ขนเหยื่อ เพื่อใครเล่า กิเลสเผา ตัวสู ผู้ฉิบหาย
หลงความสุข แค่เนื้อหนัง ทั้งหญิงชาย ยึดมั่นหมาย ขันธ์ลวง ห้วงอาลัย
กิเลสมาร ที่มแทง ตบตีเอา นั่งกอดเข่า บ่นออด ทอดใจใหญ่
เมื่อไม่ได้ เหยื่อล่อ ก็ท้อใจ ต้องร้องไห้ โศกสะอื้น กลืนน้ำตา
ตัณหามา กระซิบ รีบหาเหยื่อ บรรทุกเรือ เหลือล้น บนขันธ์ห้า
หนักเพียบแปล้ แก่โมหะ อวิชชา ห่อหุ้มหนา มืดมิด ติดวังวน
พระพุทธองค์ ทรงชี้ ทางหนีทุกข์ จงรีบลุก ลืมตา หาเหตุผล
อย่ามัวหลง ความสุข เที่ยวชุกชน เพียรคิดค้น รู้ปนาม รู้ความจริง
รูปร่างกาย ปรวนแปร แก่ชรา สิ้นชีวา สัตว์ทั้งหลาย ใช่ชายหญิง
เวทนา สัญญา อย่าประวิง สังขารอิง วิญญาณ ผันแปรไป
ขันธ์ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ใช่ตัวตน ทั่วสากล โลกา บ่าช้าใหญ่
เราเกิดมา ชาตินี้ มีกำไร เพียรดับไฟ กิเลส สังเกตการณ์
ประพฤติตาม คำสั่งสอน พระสุคต น้อมประณต บาทบงสุ์ ปลงสังขาร
ปฏิบัติ บูชา พระชินญาณ ทรงประทาน ธรรมเลิศ ประเสริฐเอย.

กายใจทั้งหมดล้วน อนิจจา
มีทุกข์เกิดขึ้นมา น่าค้น
เห็นแจ้งชัดอนัตตา โดยรอบ
เป็นเครื่องนำหลุดพ้น จากห้วงเกิดตาย.

มารมีเสน่ห์

กาหลง กินซากช้าง ลอยไปกลาง ทะเลใหญ่
บินกลับ รังไม่ไหว ต้องบรรลัย ในทะเล
โง่เขลา เมาเหยื่อหวาน กิเลสมาร มีเสน่ห์
หลงลิ้น สิ้นทั้งเพ มัวสรวลเส เสียงเฮฮา
ชีวิต สั้นนิดเดียว มัวท่องเที่ยว แสวงหา
จะตาย คล้ายกับกา หลงบูชา เหยื่ออามิส
ทุกข์มาก ยุ่งยากใจ อยากจะได้ อยู่เนืองนิจ
เพราะมี ความเห็นผิด ครอบงำจิต ให้มืดมน
จงได้ ใช้ปัญญา แสวงหา ที่พึ่งตน
พระธรรม งามโสภณ ครองใจตน พ้นทุกข์เอย.

มีธรรมะ น่ารู้ อยู่สองเงื่อน

ยุ่งกับคน ไม่ดี มีตัณหา
ชอบไม่ชอบ หลงทำ กรรมชั่วช้า มีโมหา ครอบงำ ประจำใจ
ต้องปล่อยวาง สละไป ไม่เกี่ยวข้อง ได้ดูของ เป็นจริง สิ่งสดใส
เป็นสิ่งมี ประจำ ธรรมภายใน พ้นทุกข์ภัย ได้จริง ทุกสิ่งนา
มีธรรมะ น่ารู้ อยู่สองเงื่อน อย่าแชเชือน เตือนใจ ให้ศึกษา
เพื่อทราบความ ตามจริง สิ่งมายา อนิจจา กายใจ เปลี่ยนไปเอง
ธรรมสิ่งนี้ มีนาม ตามโวหาร คือสังขาร ด้านโลก ยกมาเพ่ง
เพื่อให้ทราบ ข้อความ ไปตามเพลง ความอลเวง ของสังขาร ด้านโลกีย์
อีกส่วนหนึ่ง ซาบซึ้ง ถึงธรรมล้วน ไม่แปรปรวน เปลี่ยนแปลง ใช่แสงสี
เป็นธรรมชาติ สะอาด วิสุทธี วิมุติมี ภายใน จิตใจเอย.

ดับไฟไหม้บ่า

โกรธาตาแดง เป็นไฟฉายแสง แผลงฤทธิ์ชั่วร้าย
ไม่พิ้งเหตุผล พ่นคำหยาบคาย ไม่คิดละอาย มุ่งหมายฟาดฟัน
โทสะเดือดพล่าน ด่าทอประจาน งุ่นง่านงกงัน
พูดด่าพล่อยพล่อย ต่อยหอยไม่ทัน ส่งเสียงดังลั่น มันไม่เกรงกลัว
ไม่รู้ถูกผิด กิเลสพ่นพิษ ครุ่นคิดความชั่ว
พูดจาท้าทาย จิตใจมืดมัว โทสะเกลือกกลั้ว ไม่กลัวบาปกรรม
พูดตามกิเลส ส่งเสียงเป็นเปรต เหตุเลวระยำ
ชั่วช้าลามก จิตใจตกต่ำ หน้าแดงหน้าดำ ความโกรธโกรธา
ใครรู้ดังนี้ จงหาวิธี ดับไฟไหม้บ่า
จงคิดอดทน รู้กลมายา ดับโทษโทสา ฆ่าให้วอดวาย
เพียรเผากิเลส ระวังสังเกต รู้เหตุชั่วร้าย
เกิดขึ้นภายใน ก่อให้วุ่นวาย จงคิดทำลาย คืนคลายถ่ายถอน
จิตอกุศล หลอกหลอนซ่อนกล คันคว้าตัดรอน
ตรวจดูรู้เท่า ดับความเร่าร้อน ระวังสังวร ถอนผิดคิดเห็น
เพ่งให้เห็นแจ้ง หยุดความปรุงแต่ง ระงับดับเย็น
ปล่อยวางว่างเปล่า รู้เท่ากฎเกณฑ์ หยุดมีหยุดเป็น หยุดเล่นกับไฟ
ดับทุกข์ดับโทษ ดับโลภดับโกรธ ดับความหลงใหล
ดับเชื้อกิเลส ดับเหตุบั่นจัย ตัวตนดับไป ใจว่างเปล่าเอย.

ความโกรธโหดชั่วช้า ทารุณ
กิเลสมารชุลมุน วุ่นแท้
ต้องมีจิตการุญ คิดเมต-ตาเฮย
เป็นสิ่งที่ช่วยแก้ โกรธนั้นพลันหาย.

สังขารไม่ใช่ตัวตน

รูปนามไม่เที่ยงแท้ เกิดดับ ไปนา
รูปธาตุสี่กำกับ กลุ่มน้ำ
นามธาตุสี่สำหรับ รู้สึก ได้แฮ
ธรรมชาติสังขารชี้ ชัดแจ้งอนัตตา
รูปดิน น้ำลมไฟ ประกอบให้ เป็นกายา
ล้วนป– ฏิกูลนา อย่ายึดว่า เป็นตัวตน
เวทนา และสัญญา สังขารา วิญญาณยล
มิใช่ สัตว์บุคคล เสื่อมสลาย ไม่ถาวร
เพียรเพ่ง ให้แจ้งชัด คลายกำหนัด ตัดไล่ถอน
อุปาทาน หมั่นตัดรอน ให้ผ่อนคลาย สลายไป
เพียรเพ่ง เผากิเลส ให้สิ้นเสร็จ พ้นทุกข์ภัย
ดับเชื้อ สิ้นเยื่อใย ไม่เวียนว่าย ในสงสาร
บรรลุ ถึงเกาะแก้ว อันกล่าวแล้ว คือนิพพาน
พ้นโลก โอฆกันดาร ไม่มีการ เกิดตายเอย.

ติดบ่วง

อยู่เพื่อกินถ่ายไร้ ประโยชน์
ยิ่งพอกพูนทุกข์โทษ ซับซ้อน
จิตหลงโง่โลภโกรธ โฉดชั่ว ช้าเฮย
เที่ยววิ่งหาเหยื่อบ้อน ล่อลิ้นกินหอม
หมู่สัตว์ โลกทั้งหลาย เกิดแก่ตาย ในวงล้อม
ตัณหา มายุย้อม ร้อยรัดรึง ดูดดึงไป
ติดบ่วง ของนายพราน หลงเหยื่อหวาน ทะยานใจ
เวียนว่าย ภพน้อยใหญ่ มีทุกข์ภัย อย่างใหญ่หลวง
การมี ชีวิตอยู่ เพื่อรอบรู้ สิ่งหลอกลวง
เพื่อดับ ทุกข์ทั้งปวง พ้นจากบ่วง ของมารเอย.

ละสิ่งเสพติด

สิ่งเสพติดงดเว้น เด็ดขาด ไปนา
ไม่ตกจมเป็นทาส กวาดทิ้ง
ชำระจิตสะอาด ผุดผ่อง– ใสเฮย
ทำง่ายเหมือนดังกล้ง ครกให้ลงเขา
เลิกละ สิ่งเสพติด ทุกชนิด คิดขัดเกลา
ทุกข์โทษ จักบางเบา บรรเทาถอน อ่อนกำลัง
อดทน เพียรต่อสู้ สติรู้ คอยระวัง
สำรวม อินทรีย์ทั้ง ภายนอกใน หมั่นใคร่ครวญ
ค้นคว้า หาเหตุผล รู้เล่ห์กล จนครบถ้วน
มายา มายั่วยวน ล้วนดับไป ไม่กังวล
ผู้มี ชัยชนะ ชาวพุทธะ สาธุชน
เจริญ การกุศล ประสบผล พ้นทุกข์เอย.

กิเลส

กิเลส คอยก่อเหตุ เผาใจ ให้หม่นหมอง
ล่อให้หลง จับไฟ ไหม้มือพอง กิเลสครอง ใจคน ต้องทนเอา
ไฟราคะ โทสะ โมหะนั้น มันจุดจี้ จิตใจ ให้ร้อนเร่า
ไฟกิเลส ไฟทุกข์ ลุกเผาเรา จงเพียรเผา กิเลสกัน ทุกวันเอย.

ตัณหา

ตัณหา มีมายา ผูกมัด สัตว์ทั้งหลาย
ยอมเป็นทาส ตัณหา สู้ท่าตาย ไม่ยอมคาย เหยื่อทิ้ง ยิ่งมัวเมา
ความอยากมี ยั่วใจ ไม่สิ้นสุด มันเปลี่ยนชุด ฉุดไป ให้ไฟเผา
อยากได้เหยื่อ เพื่อตัวตน ต้องทนเอา ตัณหาเผา จิตใจ ร้อนไหมเอย.

เพียรละบาปชั่วช้า ราคี
เพียรสงบอินทรีย์ ปิดกั้น
เพียรประกอบความดี ให้พรั่ง พร้อมเฮย
เพียรอบรมจิตนั้น สงบรู้ความจริง.

โรคใจคล้ายบีศาจ

มัวหลงใหลหล่อเลี้ยง งูพิษ ร้ายนา
มารรัดร้อยรึงจิต บีดกั้น
ตกจมหล่มมืดมิด ติดบ่วง มารเฮย
เชื้อโรคร้ายหลายชั้น รอบรู้ทำลาย
โรคใจ คล้ายบีศาจ มารฉลาด ลวงหญิงชาย
รักษา แต่โรคกาย ส่วนโรคใจ ไหม้เป็นควัน
กิเลส กลุ้มรุมจิต ในชีวิต ชนทุกชั้น
หลงรัก หลงโกรธกัน ทุกข์โศกศัลย์ กลั้นน้ำตา
ความโลภ โกรธหลงนี้ เชื้อโรคมี ก่อเกิดมา
ยึดมั่น ขันธ์มายา มีตัณหา เสนามาร
รู้แจ้ง ชัดใจจริง เห็นทุกสิ่ง ล้วนสังขาร
เสื่อมไป ไร้แก่นสาร อ่านจิตใจ ให้รู้เอย.

การพิ้งธรรม

นอนพิ้งธรรมะ จะมีโมหะ เข้าครอบงำใจ
มืดมนมัวเมา ซบเซาหลับใหล ดุจคนตายไป คล้ายกับความผิ้น
การนั่งพิ้งธรรม ตั้งใจจดจำ แม่นยำสัมพันธ์
จักรู้ความจริง เป็นสิ่งสำคัญ เห็นแจ้งธรรมนั้น ด้วยญาณปัญญา
การพิ้งธรรมะ มีคารวะ ธรรมบูชา
การตั้งใจพิ้ง ควรนั่งหลับตา น้อมนำธรรมมา อ่านดูรู้ใจ
พิ้งธรรมด้วยดี จะบังเกิดมี ดวงตาภายใน
มองเห็นพระธรรม เลิศล้ำผ่องใส สว่างไสว จิตใจว่างเอย.

ว่าง *ใสกระจ่างทั้ง ในนอก*
จาก *สร่างคลายสำรอก ฟอกผ้า*
ตัว *ดับขับมารออก เกิดดับ ไปนา*
ตน *เสื่อมสลายหายบ้า ดับเชื้อภายใน.*

หมั่นซักฟอกทั้งนอกใน

ผัสสะกระทบรู้ เกิดดับ ไปนา
สติมั่นระงับ ยับยั้ง
หยุดดูทราบความลับ ขันธ์เปลี่ยน แปลงเฮย
ขันธ์เกิดดับนับครั้ง ไม่ถ้วนส่วนใด
เกิดดับ บั่จจุบัน ไม่พัวพัน ขันธ์ดับไป
ปล่อยวาง ทั้งนอกใน ดับทุกข์ได้ ในทันที
ประพฤติ พรหมจรรย์ ไม่ยึดขันธ์ หมั่นขัดสี
กวาดล้าง ทั้งชั่วดี ให้เกลี้ยงเกลา เบาบางไป
จิตหน่าย จางคลายออก หมั่นซักฟอก ทั้งนอกใน
อาบรด ธรรมสดใส ใจสะอาด สงบเอย.

ชีวิตนี้เป็นสิ่งต้อง ศึกษา
รู้รอบขันธ์มายา ถี่ถ้วน
เห็นแจ้งอนัตตา ขันธ์ใช่ ตนแฮ
ธรรมชาติหมดแต่ล้วน เสื่อมสิ้นใช่ตน
หลงกินหลงเล่นเต้น รำกัน
หลงละเมอเพ้อผั่น คลั่งไคล้
คนเขลาอยากไปสวรรค์ หมายมั่น กันแฮ
ไฟกิเลสลุกไหม้ สัตว์ทั้งโลกา
ดับไฟกิเลสให้ เยือกเย็น
ขึ้นสวรรค์ทั้งเป็น เด่นฟ้า
ขันธ์เกิดดับรู้เห็น ธรรมชาติ
จิตว่างอย่างแจ่มจ้า ยิ่งรู้ความจริง.

คนโง่ทอดทิ้งธรรม

คนเบื่อธรรมวิ่งทิ้ง
หาเหยื่อสิ่งยวนใจ
ดุจหนอนเที่ยวชอนไช
หลงเหยื่อโลกโศกเศร้า
สัตว์เขลา เมาเหยื่อโลก
อยากได้ ใจแห้งเหี่ยว
วุ่นวาย ในเกลียวหมุน
ขึ้นสวรรค์ ชั้นวิมาน
ไม่ศึก– ษาธรรมะ
กลางคืน นอนอัดควัน
ยิ่งอยาก ก็ยิ่งแย่
เมื่อได้ ในสิ่งใด
เกิดมา เป็นมนุษย์
ไม่คิด จะศึกษา
คนโง่ ทอดทิ้งธรรม
ตกหล่ม จมหลุมผี
ผู้มี สติปัญญา
ฟังธรรม คำแสดง

ยิ่งอยากยิ่งแย่โว้ย
ยิ่งแส่ยิ่งมัวเมา
ยิ่งคลั่งยิ่งจะเอา
ยิ่งทุกข์ยิ่งกลับกล้า

หยุดอยากเถิดเพื่อนข้า
หาพระธรรมใส่ตน
จิตว่างไม่กังวล
หยุดอยากได้คิดแก้
ธรรมไป
ค่ำเช้า
ในบ่อ สัมแฮ
ทุกข์แท้จริงเทียว
อยากมีโชค วิ่งท่องเที่ยว
เกาะเกี่ยวข้อง ความต้องการ
การทำบุญ บำเพ็ญทาน
เมื่อตายไป ใจผูกพัน
โง่เงอะงะ เซอะซะครัน
ตอนกลางวัน ลุกเป็นไฟ
ร้องไห้แก้ ทุกข์กลุ้มใจ
หัวเราะได้ ทั้งน้ำตา
พบพระพุทธ ศาสนา
กลับพากัน หันหน้าหนี
จิตตกต่ำ ดำมืดหมี
มืดเต็มที ไม่มีแสง
เหมือนชิวหา รู้รสแกง
รู้แจ่มแจ้ง ชัดใจเอย.

ตัวเรา
ยิ่งบ้า
เมาเหยื่อ โลกแฮ
วิ่งให้ไฟเผา

ยอมจน
เลิศแท้
กับสิ่ง ใดแฮ
จิตให้หายหลง.

นิ่งหยุดดู

พระธรรมมีทั่วทั้ง โลกา
ธรรมส่องแสงสว่างตา เลิศแล้ว
น้อมนำพระธรรมมา ปลอบปลุก ใจเฮย
จิตหยุดผุดผ่องแผ้ว ส่องให้แจ้งธรรม
พระธรรม มีทั่วไป ทั้งนอกใน ให้น่าขำ
เรามัว เที่ยวหลงคลำ เรียนจดจำ ตามคัมภีร์
จึงไม่ รู้ความจริง เพราะเย่อหยิ่ง อยากอวดดี
หลงรู้ รู้หลงนี้ มีความหมาย ให้สอบสวน
หลงรู้ อยู่ทั่วไป หยุดรู้ใจ หมั่นใคร่ครวญ
รู้หลง หลายกระบวน หยุดรู้จริง สิ่งสำคัญ
รู้แล้ว ก็เลิกรู้ นิ่งหยุดดู รู้เองนั้น
รู้จริง ยิ่งสบสันต์ พุทธธรรมอัน ประเสริฐเอย.

จงมีเพียรต่อสู้ อดทน
กิเลสมีเล่ห์กล ชั่วช้า
มารลวงหลอกเผาลน ทนทุกข์ มากแฮ
มีสติแก่กล้า รอบรู้ชนะมาร
จิต หมกมุ่นครุ่นแค้น รักโกรธ กันนา
ร้อน เพราะความพิโรธ เพิ่มเชื้อ
จิต สว่างสร่างโทษ ทุกข์ดับ ได้แฮ
เย็น ฉ่ำธรรมกอบเกื้อ จิตพ้นกลมาร
จิตหยุด นิ่งแน่วไว้ อย่างเดียว
จิตหยุด ไม่ท่องเที่ยว สติกั้น
จิตหยุด ไม่เกาะเกี่ยว กับเหยื่อ โลกนา
จิตหยุด สงบมั่น แจ่มแจ้งในธรรม.

ดับทุกข์ให้ ได้

กิเลสในนอก หมั่นซักหมั่นฟอก ลอกผ้าออกไป
ชำระทุกข์โทษ โลภโกรธหลงใหล สังวรสอนใจ ซักไซ้ไคร่ครวญ
การปฏิบัติ คิดนึกผึกหัด ตัดสิ่งยั้วยวน
นักโทษตัณหา สองขาติดตรวน ทรัพย์สินทั้งมวล ล้วนเป็นของเรา
หึงหวงห่วงใย เหยื่อกามความใคร่ หลงใหลมัวเมา
เพิ่มทุกข์เพิ่มโทษ โลภโกรธโฉดเขลา กิเลสแผดเผา สูเจ้าทั้งหลาย
ไม่รู้เหตุผล จิตใจมืดมน เป็นคนงมงาย
ไม่คิดแก้ตัว มัวเที่ยวแส่ส่าย ทุกข์ยากมากมาย หลงใหลเพลิดเพลิน
คืนวันล่วงไป ชีวิตนั้นไซร้ เข้าไปเผชิญ
ความแก่เจ็บตาย ดุร้ายเหลือเกิน ระหกระเหิน เดินไปทางไหน
ทางโลกตกเหว ดับแตกแหลกเหลว ร้อนด้วยเปลวไฟ
ทุกข์ทนหม่นหมอง ต้องนั่งร้องไห้ พลัดพรากจากไป ไม่กลับคืนมา
เดินทางอย่างพระ มีชัยชนะ สละตัณหา
จิตสงบเย็น เห็นอนิจจา ปล่อยวางขันธ์ห้า ละความอาลัย
ดับทุกข์ดับโทษ มีคุณประโยชน์ ยิ่งกว่าสิ่งใด
ขอให้ทุกคน มีความสนใจ ดับทุกข์ให้ได้ สุขจริงยิ่งเอย.

หลงกามคุณวุ่นเว้ย	หมายชม
หลงเหยื่อกามารมณ์	กลัดกลุ้ม
หลงรักใคร่เป็อกตม	หล่มกาม–คุณนา
อวิชชาห่อหุ้ม	สัตว์ให้มืดมัว
เกิด ก่อกายร่างให้	คิดปลง
แก่ เฒ่าอย่ามัวหลง	คิดแก้
เจ็บ ปวดยวดยิ่งยง	จงปล่อย วางเฮย
ตาย แต่กายจิตแท้	หลุดพ้นกลขันธ์.

จิตมืดมิดปิดกั้นความจริง

กิเลสมารอวดอ้าง ตัวเอง เก่งนา
หลงคิดโลภเพ่งเล็ง จัดจ้า
มัวมักง่ายไม่เกรง กลัวบาป กรรมเฮย
จิตมืดมิดติดผ้า ปิดกั้นความจริง

เกิดตาย เวียนว่ายมา เพราะตัณหา มารมาสิง
ปรุงใจ ให้เที่ยววิ่ง ยิ่งติดกรง หลงเหยื่อมาร
อวดอ้าง สร้างตัวเอง เที่ยวเพ่งเล็ง หาเหยื่อหวาน
ครอบครอง ทรัพย์ศฤงคาร มีลูกหลาน สร้างบ้านเรือน
อยู่ได้ ไม่กี่ปี ตายเป็นผี ไม่มีเพื่อน
หลงใหล ในบ่าเถื่อน ศพเกลื่อนกลาด อนาถครัน
ชีวิต ปิดฉากลง กลางป่าดง หลงพัวพัน
รักใคร่ อาลัยขันธ์ ทุกโศกศัลย์ สุดพรรณนา
เกิดมา ไม่เสียที พระธรรมมี ให้ศึกษา
แทนพระ ศาสดา มีคุณเลิศ ประเสริฐจริง
พุทธะ ธรรมนิยม งามอุดม ธรรมยอดยิ่ง
วิมุติ สุดอ้างอิง สิ่งสะอาด สว่างเอย.

คนเขลาหลงเมามัว

เกิดแก่ตายเรื่องนี้ มีจริง แน่นา
ปรุงแต่งสร้างอ้างอิง พึ่งเจ้า
มารกิเลสมาสิง ยิ่งยุ่ง ยากเฮย
มนุษย์ฉุดกันเข้า กอดก้อนกองไฟ

มนุษย์ รุดก้าวหน้า สู่ฟากฟ้า น่าเลื่อมใส
ค้นคว้า หาโลกใหม่ จะขึ้นไป สร้างวิมาน
อยู่ใน โลกมนุษย์ ยังเป็นบุตร ของซาตาน
พระเจ้า ไม่โปรดปราน เพราะสันดาน ปุถุชน
กิเลส มีแน่นหนา ทำชั่วช้า ทรพล
ดุ๊ดือ ถือตัวตน เป็นคนเขลา หลงเมามัว
ต่างคิด เบียดเบียนกัน โลกบ่วนบั่น สั่นระรัว
มนุษย์ เห็นแก่ตัว ไม่เกรงกลัว พระเป็นเจ้า
พวกนัก วิทยาศาสตร์ เชาวน์ฉลาด อาจเอื้อมเอา
สวรรค์ ชั้นว่างเปล่า เป็นเจ้าของ จับจองไว้
มนุษย์ ไม่หยุดรบ จะได้หลบ ไปโลกใหม่
ก่อสร้าง เทวาลัย ให้งดงาม สนามบิน
คงไม่ มีใครกล้า ไปรบรา กับพระอินทร์
มนุษย์ สุดแดนดิน หลงดื่มกิน กามารมณ์
ไปอยู่ โลกพระจันทร์ ต้องขยัน หมั่นสร้างสม
พื้นที่ มีอุดม สมควรอยู่ เป็นหมู่กัน
พระเจ้า คงโปรดปราน ทรงประทาน พรครบครัน
มนุษย์ บุตรสวรรค์ สืบพงศ์พันธุ์ บนชั้นฟ้า
ต่อไป โลกมนุษย์ คงจะหยุด การค้นคว้า
ตามหลัก วิทยา โลกสากล พ้นสมัย
มนุษย์ จะหันหน้า มาศึกษา ธรรมวินัย
ดับทุกข์ โทษภายใน ดับเชื้อไฟ ใจเยือกเย็น
ธรรมะ ปทีปา สว่างจ้า ส่องแสงเด่น
โลกว่าง อย่างชัดเจน เป็นสุขศานต์ นิพพานเอย.

มีสติรู้เท่าทัน

ความคิดปรุงจิตให้ ไหวตัว เร็วนา
ผัสสะกระทบรัว ยั่วย้อม
จิตหมกมุ่นขุ่นมัว ยิ่งหม่น หมองเฮย
มีสติรู้ตัวพร้อม ทั่วทั้งกายใจ
จิตมี อวิชชา จงค้นคว้า อย่าหลงใหล
กระทบ อารมณ์ใด เกิดดับไป ในทันที
รู้จิต ปรกติ ความดำริ คิดชั่วดี
สำรวม ในอินทรีย์ มีสติ รู้เท่าทัน
ความจำ หมายดีชั่ว คอยเย้ายั่ว คิดพัวพัน
ยึดถือ สัญญาขันธ์ จิตหวั่นไหว ไม่ยอมหยุด
สังขาร ปรุงชั่วดี เกิดดับถี่ เร็วที่สุด
หมุนเวียน ปรุงเปลี่ยนชุด มีเรื่องราว ยืดยาวไป
ระงับ ดับสังขาร จิตวิญญาณ ไม่หวั่นไหว
รู้แจ้ง ชัดภายใน ตั้งมั่นไว้ ใจเป็นกลาง
เพ่งดู รู้รูปนาม เกิดดับตาม เห็นความว่าง
เห็นแจ้ง แจ่มกระจ่าง จิตสว่าง ไสวเอย.

รู้ความลับขันธ์ดับไป

ความจำความคิดนั้น เกิดดับ ไปนา
จิตหยุดไม่ไหวรับ สลัดทิ้ง
ความปรุงหยุดระงับ จิตผ่อง ใสเฮย
ขันธ์เกิดดับกลับกลิ้ง ยิ่งรู้ชัดใจ
รูปนาม ขันธ์ทั้งห้า เกิดดับมา เปลี่ยนแปรไป
ตามเหตุ ตามบ่จจัย ไม่หยุดยั้ง สิ่งทั้งหลาย

เรียนรู้ โรคกิเลส คอยสังเกต รู้แยบคาย
ค้นคว้า หาอุบาย ทำลายเชื้อ คายเหยื่อทิ้ง
อารมณ์ ทั้งชั่วดี มันเหมือนผี บีศาจสิง
เพ่งดู ให้รู้จริง ไม่อ้างอิง ยึดสิ่งใด
สังขาร นั้นเกิดดับ รู้ความลับ ขันธ์ดับไป
สงบ รู้ภายใน ปล่อยวางไป ใจหยุดคิด
รอบรู้ หมู่สังขาร ปรุงวิญญาณ กระชั้นชิด
หมั่นเพียร เพ่งพินิจ เห็นดวงจิต ผ่องใสเอย.

ปล่อยวางสิ่งทั้งปวง

อารมณ์ดีชั่วล้วน เป็นเงา ลวงนา
กระทบรู้ยึดเอา เกี่ยวข้อง
สร้างห่วงผูกคอเรา ยิ่งโง่ เขลาเฮย
รู้ปล่อยรู้ถูกต้อง ยิ่งรู้ชัดใจ

ผัสสะ กระทบดับ ไม่ไหวรับ อารมณ์ใด
กระทบ ขณะไหน เกิดดับไป ไม่เหลียวแล
อารมณ์ มีดีชั่ว ไม่มายั่ว ให้ส่ายแส่
รูปนาม ความปรวนแปร เกิดแก่ตาย ใช่ตัวตน
รู้จริง เห็นแจ้งชัด คลายกำหนัด ตัดกังวล
เลิกละ อกุศล รู้เหตุผล กลสังขาร
เห็นแจ้ง ประจักษ์ใจ รู้ภายใน จิตวิญญาณ
รู้ละ อุปาทาน ขันธ์มายา ตัดอาลัย
ปล่อยวาง สิ่งทั้งปวง สลัดบ่วง ตัดห่วงใย
ขันธ์ห้า เสื่อมสิ้นไป ใช่ตัวเรา ว่างเปล่าเอย.

หยุดอยากกันเสียที

ความทะยานอยากได้ ในกาม–คุณนา
หลงเห่อเหิมเพิ่มความ เร่าร้อน
ไฟราคะลุกลาม ไหม้ทั่ว ไปเฮย
ยิ่งอยากหาเหยื่อบ่อน เพิ่มให้ตัวสู

อยากได้ รสอร่อย แค่คอหอย คอยเพ่งดู
ดับอยาก จากปากกู คายเหยื่อทิ้ง ทุกสิ่งอัน
อยากได้ ไม่สิ้นสุด ต้องยอมหยุด ละอยากนั้น
อยากได้ เป็นของฉัน สละมัน หมั่นรอบรู้
อยากได้ ใจเพ่งเล็ง อยากอวดเก่ง เบ่งตัวกู
งูพ่น พิษพู่พู่ ขู่เสียงดัง หวังมีโชค
ไม่ชอบ กินยาขม มัวหลงชม อมเชื้อโรค
ร้อนเร่า ทุกข์เศร้าโศก โงกงวเงีย หลงเนียนัว
หน่วงเหนี่ยว เกาะเกี่ยวข้อง คอยหาช่อง บ้องกันตัว
ปกปิด ความคิดชั่ว มัวหมกมุ่น ครุ่นคิดไป
ชุดเก่า เน่าเข้าโลง ลุกโพลงโพลง ในกองไฟ
อยากเกิด เบิดฉากใหม่ อยากเผาใจ ไม่สิ้นสุด
ความอยาก เชื้อโรคร้าย อยากแส่ส่าย ไม่ยอมหยุด
เพลิดเพลิน เดินหงุดหงุด ไม่หยุดยั้ง คลั่งเพ้อไป
หยุดอยาก กันเสียที มานั่งนี่ ที่โคนไม้
หยุดฟั้ง เสียงข้างใน ต้นไม้ใหญ่ เทศน์ให้ฟั้ง
นั่งนอน ใต้ต้นไม้ หยุดอยากได้ สบายจัง
ต้นไม้ เทศน์เสียงดัง ให้ปล่อยวาง สิ่งทั้งปวง
ต้นไม้ ยืนเทศน์จ้อ ล้วนเป็นข้อ คิดใหญ่หลวง
ผู้ฟั้ง คงนั่งง่วง เพราะเป็นห่วง ล่วงเวลา

ต้นไม้ เทศน์สงบ ผู้พึ่งหลบ กลับหนีหน้า
ไม่ชอบ พึ่งเสียงบ่า อยากกลับมา อยู่ที่บ้าน
คืนวัน นั้นล่วงไป ชีวิตไซร้ ไม่อยู่นาน
พระยา มัจจุมาร ตามรังควาน ผลาญชีวา
หันมา พึ่งธรรมะ มีฉันทะ จิตศรัทธา
นับถือ ศาสนา ประพฤติตาม ธรรมวินัย
ผึกหัด อบรมจิต รู้ถูกผิด คิดแก้ไข
สอดส่อง มองด้านใน จิตผ่องใส สงบเอย.

รู้ความจริง

ผู้รู้เพ่งคิดค้น กลมา– ยานา
นามรูปอนิจจา ทุกข์แท้
จิตเบื่อหน่ายระอา เพียรเพ่ง ทุกข์เฮย
มีวิชชาคิดแก้ จิตให้หายหลง
ความรู้ เห็นแจ้งชัด คลายกำหนัด ตัดทางตรง
บัญญา หมั่นคิดปลง อนิจจัง กองสังขาร
รูปนาม เป็นทุกข์แท้ ขันธ์ปรวนแปร ไร้แก่นสาร
ทำลาย อุปาทาน ชนะมาร ผ่านพ้นภัย
ไม่หลง ในรูปเสียง กลิ่นรสเลี้ยง เพียงอาศัย
ประพฤติ ธรรมินัย ดับทุกข์ได้ ประจำวัน
มีธรรม เป็นที่พึ่ง จิตซาบซึ้ง ประสบสันติ์
ธรรมยิ่ง สิ่งสำคัญ ดวงจิตนั้น ผ่องใสเอย.
“นรก” น้ำตกต่ำร้อน เหลือทน
“เปรต” อยากเหยื่อคิ้นรน ยุ่งแหย้
“อสุรกาย” แส่หลอกตน หวาดหวั่น ไหวเฮย
“เดรฉาน” หยิ่งโง่แท้ ไม่รู้สิ่งใด.

เกาะแก้วกลางสมุทร

ความทุกข์ปลุกจิตให้ หาทาง พ้นนา
ดับทุกข์โทษเบาบาง สร่างเศร้า
ชำระจิตใจจาง จากเหยื่อ กามเฮย
จงปล่อยวางตัวเจ้า อย่าเผ้าอาลัย

โลกนี้ มีความทุกข์ อยากได้สุข ทุกข์ร่ำไป
ความอยาก ยั้วยวนใจ ลุกเป็นไฟ ไหม้ร้อนรน
อยากได้ ไม่สิ้นสุด ความอยากฉุด สัตว์บุคคล
เวียนว่าย ในวังวน ทนทุกข์ยิ่ง ทั้งหญิงชาย
เห่อเหิม เพิ่มความอยาก ยิ่งยุ่งยาก ทุกข์มากมาย
ยิ่งอยาก ยิ่งฉิบหาย วิ่งวุ่นวาย ส่ายหาเหยื่อ
ท่องเที่ยว ในเกลียวหมุน หลงกามคุณ บุญบาปเจือ
ชื่นชม สะสมเชื้อ ใส่ลำเรือ ทุกข์เหลือล้น
คลื่นลม มากระทบ สุดจะหลบ หลีกให้พ้น
เรือล่ม จมสายชล สัตว์บุคคล เวียนว่ายมา
เห็นเกาะ กลางสมุทร มีบุรุษ พระพุทธา
ทรงชู ประทีปา สว่างจ้า กลางสาคร
หมู่สัตว์ แหวกว่ายไป ได้อาศัย แสงธรรมพร
ส่องสว่าง นำทางจร สู่อมร บวรธรรม
เกาะแก้ว กลางสมุทร เปรียบพระพุทธ ธรรมสงฆ์งาม
ข้ามโอฆ โลกทั้งสาม พ้นจากความ เกิดตายเอย.

มัวหลับตา

มาลีมตัว มัวนอน เหมือนท่อนไม้
ใจบอดใบ้ มืดมัว ชั่วนักหนา
มิได้รู้ ทุกข์ภัย ไร้ปัญญา
มัวหลับตา นอนตาย ร้ายจริงเอย.

ติดกรงหลงเวียนวน

หลงโลภลาภปลาบปลื้ม ลืมตน เองนา
ครุ่นคิดจิตดิ้นรน เร่าร้อน
โมหะครอบงำคน ยิ่งลุ่ม หลงเฮย
สูท่านหาเหยื่อบ่อน หล่อเลี้ยงกองไฟ

เวียนวน อยู่ก้นบ่อ หลงเหยื่อล่อ ยิ่งพอใจ
ไม่อยาก จากบ่อไป เพราะหลงใหล ในเหยื่อหวาน
บ่อส้วม ปฏิกูล ยิ่งเพิ่มพูน แพร่ลูกหลาน
เกิดตาย ในสงสาร สืบวงศ์วาน นานนักหนา
กัปหนึ่ง นับไม่ถ้วน จะคำนวณ กาลเวลา
ไม่อาจ จะรู้นา จึงไม่น่า ไปสนใจ
ความจริง เรื่องทุกข์นี้ บังเกิดมี ทั้งนอกใน
ร้อนรน ทนกันไป ไม่แก้ไข คิดศึกษา
ทุกข์โทษ โลภโกรธหลง ลุกโพลงโพลง ร้อนนักหนา
เหตุใด ไม่ค้นคว้า เรียนวิชชา ดับเชื้อไฟ
พวกฝรั่ง คลั่งวัตถุ มายั่วยุ ให้คนไทย
เดินตาม หลังฝรั่งไป เรียนวิทยา โลกสากล
เรียน ก็ยิ่งหลง ยิ่งติดกรง หลงเวียนวน
ยิ่งทุกข์ ยิ่งร้อนรน ยิ่งคิดค้น ยิ่งวุ่นวาย
ชาวไทย ไม่เป็นทาส พูดฉลาด รู้แยบคาย
ปล่อยวาง สิ่งทั้งหลาย จิตเบื่อหน่าย คลายกำหนัด
นับถือ ศาสนา มีศรัทธา ปฏิบัติ
เป็นพุทธ บริษัท ตัดกิเลส รู้เหตุผล
ไม่หลง พึ่งสิ่งอื่น ไม่แตกตื่น ตามบุคคล
ปล่อยวาง ไม่กังวล จิตหลุดพ้น จากทุกข์เอย.

เชิญละเหยื่อโลก

เชิญชาวชนชาติเชื้อ
ละเหยื่อโลกทิ้งไป
โลกนี้เกิดทุกข์ภัย
ดับอยากข้ามฟากโพ้น

ผู้มี ญาณปรีชา
รู้เหตุ สังเกตการณ์
ตัณหา สาระแน
อยากได้ เหยื่อกามา
รูปนาม ขันธ์ทั้งห้า
ธรรมชาติ ธาตุวิญญาณ
สภาวะ วิสังขาร
วิมุติ ผุดผ่องใส

ชาญชัย ชนะนา
ผั่งโน้น
ใหญ่ยิ่ง ร้อนเฮย
ท่านชี้นิพพาน

มุ่งก้าวหน้า อย่างกล้าหาญ
อ่านตัวตน กลมายา
คอยยุแหย่ ชะแง้หา
ยอมเป็นข้า พระยามาร
อนัตตา ไร้แก่นสาร
ดับไม่เหลือ สิ้นเชื้อไฟ
ดอกบัวบาน ในด้านใน
จิตสะอาด สงบเอย.

ที่สุดของชีวิต

ความทุกข์ยากมากแท้
ทุกข์บีบคั้นคร่ำครวญ
จิตโง่ถูกโซ่ตรวน
ชีวิตของสูเจ้า

จิตนี้ มีตัณหา
มืดมิด ปกปิดคลุม
หมักดอง จิตหมองมัว
เห่อเหิม คิดเคลิ้มคลั่ง
อยากได้ ไม่ยอมหยุด
ผูกมัด รัดจำจอง

แปรปรวน ไปนา
โศกเศร้า
ร้อยรัด รึงเฮย
จักต้องตกหลุม

อวิชชา มาห่อหุ้ม
ชุ่มแช่เชื้อ โรคเรื้อรัง
ปรุงดีชั่ว ยั่วรักชัง
หวังบำเรอ ชะเง้อมอง
ตัณหาฉุด เอาบ่วงคล้อง
ดึงดูดแน่น แล่นตามมาร

มารฉุด กระชากสัตว์ เอามากัด กินอาหาร
ทนทุกข์ ทรมาน เกิดแก่ตาย เวียนว่ายมา
ร้อนเร่า ทุกข์เศร้าโศก หลงเหยื่อโลก ชะโงกหา
เวียนวน ทนทุกขา นั่งโศกา น้ำตานอง
เกิดตาย ทุกข์ซ้ำซาก เพราะความอยาก เป็นเจ้าของ
หึงหวง ห่วงเงินทอง ต้องกังวล เที่ยวขนมา
ความอยาก ของมนุษย์ ไม่สิ้นสุด ดุจคงคา
ไหลเชี่ยว เป็นเกลียวนา สู่มหา สายสาคร
อยากมี อยากจะเป็น อยากดีเด่น เช่นสุกร
ติดกรง หลงกินนอน รอความตาย ไปบ่าช้า
ทอดทิ้ง ทรัพย์สมบัติ กลายเป็นสัตว์ อยู่ในบ่า
เป็นเหยื่อ แก่แร้งกา มารุมกัด กินซากศพ
ที่สุด ของชีวิต หยุดความคิด จิตสงบ
เบื่อหน่าย ในชาติภพ ประสบศานต์ เบิกบานใจ
ปล่อยวาง สิ่งทั้งหลาย ไม่มีหมาย ในสิ่งใด
รูปนาม เกิดดับไป ใช่ตัวตน กลโลกีย์
ดวงจันทร์ ลอยเหนือเมฆ จิตวิเวก เอกเสรี
ผ่องใส ไร้ราคี บริสุทธิ์ วิมุติเอย.

หลงเลี้ยงผีเหล่าปีศาจ

เกิดมาลาโลกแล้ว ลงหลุม ไปนา
หลงเหยื่อโลกโศกสุม หนุ่มน้อย
แก่โลภโกรธหลงรุม จิตเร่า ร้อนเฮย
มารผูกมัดรัดร้อย ฆ่าให้วอดวาย
โลกนี้ มีตัณหา อวิชชา สองตายาย
ก่อเกิด สัตว์ทั้งหลาย เวียนว่ายมา น่าอนาถ

มนุษย์ ในโลกนี้
ยอมตน ทนเป็นทาส
อยากได้ ทรัพย์สมบัติ
อยากอยู่ ไม่อยากตาย
มัวเมา ยึดขันธ์ห้า
ร้อนใจ เป็นไฟลุก
กองไฟ กิเลสนี้
หมู่สัตว์ ทุกชีวิต
อยากให้ โลกนิยม
ตัวกู ชูหัวร่า
จองหอง ยกย่องตัว
บาปกรรม นำสนอง
เห่อเหิม หลงเพิ่มเชื้อ
ร้อนเร่า เผ้ากองไฟ
มนุษย์ รุดก้าวหน้า
อวดอ้าง คิดสร้างสรรค์
มนุษย์ อยากได้เหยื่อ
สอนให้ ละตัณหา
มนุษย์ หยุดอยากได้
ดับทุกข์ ถูกตรงเผง
ผู้มี ความสันโดษ
ธรรมะ ปทีปา
จิตว่าง สงบเย็น
จิตหยุด พุทธเกิดใน
หลงเลี้ยงผี เหล่าปีศาจ
ขาดบัญญา หาแยบคาย
ความโลภจัด เมาไม่หาย
อยากเวียนว่าย ในกองทุกข์
หลงรักว่า เป็นความสุข
ลูกระเบิด เกิดพ่นพิษ
มันเกิดมี แผดเผาจิต
กิเลสเผา เศร้าอุรา
เห่อสังคม หล่มโลกา
มานะกล้า เข้ามาครอง
หลงทำชั่ว มัวคะนอง
ต้องรับผล ทนทุกข์ใจ
อยากกินเหยื่อ กามก้อนใหญ่
ไหม้ระอุ คุเป็นควัน
วิ่งไปหา เหยื่อโลกนั้น
เพื่อแข่งขัน ลั่นโลกา
ไม่ยอมเชื่อ ศาสนา
อุปาทาน อ่านตัวเอง
ไม่หลงใหล ไปเพ่งเล็ง
หมั่นเพียรเพ่ง ดับตัณหา
ละทุกข์โทษ ด้วยบัญญา
ร่มโพธิ์ทอง คุ้มครองใจ
มองโลกเล่น อย่าเต้นไป
ธรรมผ่องใส ประเสริฐเอย.

ป่าช้า

ลมดับกลับป่าช้า มานอน นิ่งนา
อยู่ที่เชิงตะกอน แน่เน้อ
ศพเป็นเหยื่อหมู่หนอน มิใช่ ตนเฮย
อย่าลุ่มหลงพูดเพ้อ ทอดทิ้งก่อนตาย

คนเป็น โรคประสาท มีดื่นดาษ ทั้งหญิงชาย
โรคภัย ในร่างกาย มีมากมาย หลายประการ
หยูกยา รักษากาย มีซื้อขาย หลายขนาน
ที่โรง พยาบาล รับรักษา ผ่าตัดกัน
กายนี้ มีความทุกข์ อยากได้สุข ทุกคืนวัน
หลงใหล คิดใฝ่ผั่น เป็นตัวฉัน ท่านทั้งหลาย
คืนวัน นั้นล่วงไป ชีวิตไซร้ ใกล้ความตาย
อย่ามัว หลงงมงาย ยึดร่างกาย เป็นตัวตน
กายใจ ขันธ์ทั้งห้า จงค้นคว้า หาเหตุผล
ปล่อยวาง อย่ากังวล จงอดทน ดับตัณหา
มีทุกข์ แสบเผ็ดนัก อย่าหลงรัก เวทนา
สุขทุกข์ อุเบกขา มีมายา อย่ามัวเมา
รู้จิต ปรกติ ความดำริ เพียรเพ่งเผา
ตัณหา จะบรรเทา ขันธ์ว่างเปล่า ใช่เราเอย.

รูปผีที่เคลื่อนไหว

หลงรูปรักใคร่เผ้า พัวพัน ขันธ์นา
ยึดรูปเป็นตัวฉัน ท่านชี้
รักกองรูปทุกข์ขันธ์ ทุกข์ยิ่ง นักเฮย
จงปล่อยวางรูปนี้ อย่าได้อาลัย
รูปเกิด แก่มรณา ทุกข์นักหนา อย่าหลงใหล
รูปผี ที่เคลื่อนไหว เร็อนไฟไหม้ ในขันธ์ห้า

รูปนาม อนิจจัง เป็นทุกขัง อนัตตา
มิใช่ อาตมา ขนธ์มายา เกิดดับไป
จิตจง ปลงสังเวช ละกิเลส เหตุบั่จจัย
ปล่อยวาง ทั้งนอกใน จิตผ่องใส สงบเอย.

เพียรเพ่งเห็นความตาย

หลงเห่อเหิมเพิ่มเชื้อ ยาพิษ
เมาเหยื่อโลกามิส โศกเศร้า
มัจจุราชอาจปลิด ชีพทั่ว ไปเฮย
ชีวิตของสูเจ้า เน่าเข้าโลงไป

หมู่สัตว์ หาอาหาร หลงเหยื่อหวาน ทะยานใจ
อยากได้ เหยื่อก้อนใหญ่ มีทุกข์ภัย อย่างใหญ่หลวง
เกิดตาย เวียนว่ายมา เจ้าตัณหา พาหลอกลวง
สร้างสรรค์ ขันธ์ทั้งปวง ห่วงตัวตน กลมายา
เพียรเพ่ง เห็นความตาย จิตเบื่อหน่าย เอือมระอา
เหลียวแล ชะแง้หา สันติธรรม ล้ำเลิศเอย.

อย่ามัวเมาประมาท

สัตว์หมุนเวียนว่ายซ้ำ รอยเดิม กันนา
มัวหลับใหลเห่อเหิม เพิ่มเชื้อ
มารยุแหย่ส่งเสริม อยากยิ่ง สิงเฮย
หลงสุขแค่หนังเนื้อ อิ่มอ้วนรวนเร

หมู่สัตว์ หลงกามคุณ จิตหมกมุ่น วุ่นทั้งเพ
เดินทาง กลางทะเล มัวโอ้เอ เสียเวลา

อย่ามัว เมาประมาท จะเสียชาติ ที่เกิดมา
พบพุทธ ศาสนา ประเสริฐกว่า สิ่งทั้งปวง
ตั้งใจ ปฏิบัติ เพื่อกำจัด สิ่งหลอกลวง
ตัณหา มาเหนี่ยวหน่วง ห่วงตัวตน กลมายา
กิเลส มันสอพลอ คอยปรุงล่อ ก่อเกิดมา
ผัสสะ ผ่านหูตา ทุกทวาร ผ่านคับไป
มีสติ คอยบีดกั้น รู้เท่าทัน ไม่หวั่นไหว
จิตว่าง วางเฉยไว้ ไม่รักชัง สิ่งทั้งหลาย
ขันธ์ห้า คือรูปนาม ล้วนมีความ เสื่อมสลาย
รู้จริง ยิ่งเบื่อหน่าย คลายกำหนัด ตัดอาลัย
ปล่อยวาง ไม่กังวล จิตหลุดพ้น ทุกข์โทษภัย
ดับทุกข์ สมุทัย หยุดเวียนว่าย เกิดตายเอย.

เพียรเพ่งให้เห็นแจ้ง

โลกนี้เป็นทุกข์แท้ เหลือทน เทียวนา
ไฟกิเลสเผาลน เร่าร้อน
หลงยึดมั่นตัวตน ทนทุกข์ มากเฮย
มันเที่ยวหาเหยื่อบ้อน หล่อเลี้ยงกายใจ
โลกนี้ มันไม่เที่ยง ร้อนเปรี้ยงเปรี้ยง อยู่ทั่วไป
เกิดแก่ แลบรรลัย ไฟกิเลส ลุกเผาลน
ยึดถือ ขันธ์ทั้งห้า เป็นตัวข้า ว่าของตน
มนุษย์ ปุถุชน ทนทุกข์กัน ทั้งนั้นนา
โชคดี ที่มนุษย์ นับถือพุทธ ศาสนา
น้อมนำ ธรรมะมา ประพฤติตาม ธรรมวินัย

ดับทุกข์ ดับกิเลส ตามภูมิเพศ เหตุปั้จจัย
ตัณหา มาอาศัย ปรุงจิตให้ คิดดิ้นรน
รูปนาม ขันธ์ทั้งห้า อนัตตา ใช่ตัวตน
พินิจ หมั่นคิดค้น ให้รู้ชัด ตัดสงสัย
เพียรเพ่ง ให้เห็นแจ้ง ความปรุงแต่ง เกิดดับไป
สงบ รู้ภายใน ไม่แส่ส่าย ใจเป็นกลาง
ผัสสะ มากระทบ ใจสงบ หมั่นปล่อยวาง
ทุกข์โทษ จักเบาบาง จางคลายไป ใจว่างเอย.

หลงกลัวสิ่งภายนอก

ภัยธรรมชาติเหล่านี้ มีบท
อนิจจาปรากฏ แน่เน้อ
สังขารโลกสมมติ ล้วนเสื่อม สิ้นเอย
อย่าเห่อหลงชะเง้อ อยากได้เหยื่อกาม

สัตว์เขลา เมาเหยื่อมาร ติดบ่วงพราน ตัณหาสาม
หลงงม ชมรูปนาม เพิ่มความอยาก ทุกข์มากมาย
เกลียดกลัว ภัยธรรมชาติ มีดื่นดาษ ไม่ขาดสาย
ไม่รู้ จักอันตราย ความฉิบหาย ภายในตน
กิเลส ภัยใหญ่หลวง ทุกข์ทั้งปวง ห้วงวังวน
โมหะ อกุศล จิตหม่นหมอง ล้วนกองไฟ
หลงกลัว สิ่งภายนอก มารย้อนยอก หลอกทั่วไป
ร้อนรน ทนทุกข์ใจ ไม่รู้สึก นึกเกรงกลัว
ทุกข์ภัย ในวัฏฏะ ห้วงโอฆะ มานะนัว
แบกทุกข์ โทษท่วมหัว ถือตัวตน กลมายา
รูปธาตุ กับนามธาตุ กลุ่มธรรมชาติ อนัตตา
พระพุทธ ศาสดา นำปวงชน พ้นทุกข์เอย.

มีศีลให้ครบถ้วน

คนทุศีลพูดจ้อ สอพลอ กันนา
พูดยกย่องเยินยอ ต่อหน้า
ลับหลังก่นด่าทอ คอยเพ่ง โทษเฮ
น่าละอายกลับกล้า ชั่วช้าหยาบคาย

คนพาล สันดานหยาบ กล้าทำบาป ไม่ละอาย
โลภโกรธ หลงงมงาย กิเลสเผา ยิ่งเน่าใน
ดุจบ่อ เทขยะ อาสวะ อนุสัย
หมักดอง เศร้าหมองใจ ไหม้เบียกแฉะ และเหม็นคาว

หมกมุ่น ครุ่นคิดเคือง คอยชำเลือง หาเรื่องราว
เรื่องสั้น ต่อให้ยาว พูดก้าวร้าว กล่าวแข่งขัน

สอพลอ พูดส่อเสียด คิดโกรธเกลียด เบียดเบียนกัน
พูดเพ้อ ละเมอฝั่น ผิดศีลธรรม จำใส่ใจ

ศีลกุศล กรรมบถ อันเป็นกฎ ของวินัย
ถูกผิด คิดแก้ไข ให้ถูกต้อง ตามคลองธรรม

มีศีล ให้ครบถ้วน หมั่นสอบสวน ทั้งขาวดำ
เล่าเรียน เพียรจดจำ น้อมนำมา ประพฤติตาม

เพียรเพ่ง เผากิเลส สมเป็นเพศ ผู้ละกาม
มีศีล ธรรมงดงาม รู้รูปนาม ไม่เที่ยงเอย.

ฆ่ายักษ์ร้ายผีเสื้อ

เห็นทุกข์อย่างถูกต้อง ชัดใจ จริงนา
ละทุกข์สมุทัย ดับเชื้อ
ขุดรากเง่าเผาไฟ เพียรเพ่ง โทษเฮย
ฆ่ายักษ์ร้ายผีเสื้อ แม่เจ้าตัณหา

อยากได้ ไม่รู้เบื่อ หลงกินเหยื่อ ติดเบ็ดมา
นายพราน ผลาญชีวา เศร้าโศกา น้ำตานอง

สัตว์โลก ดกดื่นดาษ น่าอนาถ ขาดธรรมครอง
ชีวิต ลอยละล่อง ท่องเที่ยวไป ในเกลียวหมุน
เคว้งคว้าง กลางทะเล เที่ยวร่อนเร่ เสหาบุญ
สร้างไว้ ได้เป็นทุน อุ่นใจยิ่ง ทั้งหญิงชาย
หลงรส เหยื่อกามคุณ จิตหมกมุ่น คิดวุ่นวาย
อยากเกิด ไม่อยากตาย เที่ยวเวียนว่าย ในสงสาร
อยากได้ ไม่สิ้นสุด หมู่มนุษย์ โง่ดักดาน
เป็นทาส บีศาจมาร หลงเหยื่อหวาน ทะยานใจ
พระเรียก ร้องให้หยุด หมู่มนุษย์ ฉุดกันไป
วิ่งเข้า หากองไฟ หมายว่าสุข ทุกคืนวัน
หยุดเถิด หยุดรู้ใจ อย่าหลงใหล คิดใฝ่ผัน
หยุดรู้ บั่จจุบัน เกิดดับไป ไม่เหลือเอย.

รู้ชัดสลัดทิ้ง

แบกภาระหนักเว้ย ตัวกู เองนา
ยึดรูปนามอุ้มชู ชาติเชื้อ
เพ่งจิตพินิจดู สู่ท่าน รู้เฮย
นามรูปร่างหนังเนื้อ เน่าทิ้งผุพัง
เมื่อยัง มีชีวิต รอบรู้จิต อนิจจัง
อย่ามัว หลงรักชัง หมั่นสังวร สอนตัวเอง
หยุดเรียน เพียรผึกใจ คิดแก้ไข ให้เหมาะเหมง
อย่าเที่ยว คิดเพ่งเล็ง อวดเก่งกล้า ชะล่าใจ
สิ่งใด ทุจริต อย่าปกบีด ผิดวินัย
กวาดล้าง ปล่อยวางไป ใจเบื่อหน่าย ในรูปนาม
ผัสสะ มากระทบ จิตสงบ สละกาม
ค้นคว้า พยายาม ข้ามวังวน พ้นทุกข์จริง
รูปนาม เสื่อมสลาย จิตเบื่อหน่าย ไม่อ้างอิง
รู้ชัด สลัดทิ้ง สิ้งทั้งปวง ล่วงทุกข์เอย.

ผู้มีกตัญญู

ทารกเล็กเด็กน้อย ในครรภ์ แม่นา
นั่งหลับกลับหัวหัน สู่ท้อง
กลั้วเกลือกเมือกเลือดอัน เหม็นเน่า นักเฮย
เคลื่อนคลอดรอดตายร้อง เรียกให้ช่วยตน

เด็กน้อย ลอยมาเกิด มีกำเนิด เบิดตายล
พ่อแม่ ทั้งสองคน สาละวน อุ้มลูกยา
นอนถ่าย ทั้งขี้เยี่ยว แม่คนเดียว เหลียวแลหา
ล้างก้น ทนซักผ้า คลุมกายา กันหนาวร้อน
เจ็บไข้ แม่ตรวจตรา ให้กินยา อุตส่าห์บ่อน
ใส่เปล เห่ให้นอน แม่สอนให้ หลายวิชา
ดื่มกิน เลือดในอก แม่ช่วยยก นั่งนอนมา
พระคุณ ของมารดา และบิดา มากเหลือหลาย
เติบโต เป็นหนุ่มสาว ยังคอยเผ้า ลูกหญิงชาย
คุ้มครอง ไปจนตาย ความรักลูก จิตผูกพัน
ผู้มี กตัญญู คิดเลี้ยงดู พ่อแม่นั้น
ลูกหลาน จงพากัน เคารพท่าน น้อมวันทา
จะมี สุขสวัสดิ์ ภัยพิบัติ ไม่บีฑา
ตั้งจิต คิดบูชา คุณบิดา มารดาตน
ผู้มี คารวะ บูชาพระ คุณเลิศล้น
พุทธ ศาสนิกชน ถึงพระรัต– นตรัยเอย.

จิตหยุด

จิตหยุดนิ่งแน่วไว้ อย่างเดียว
จิตหยุดไม่ท่องเที่ยว สติกั้น
จิตหยุดไม่เกาะเกี่ยว กับเหยื่อ โลกนา
จิตหยุดสงบมั่น แจ่มแจ้งในธรรม.

เมาชีวิต

ปวงสัตว์หาเหยื่อบ้อน เกลียดกลัว ทุกข์นา
หลงโลกโง่เงียงัว ยั่วเย้า
จิตกลั้วเกลือกเนียนัว เหนียวแน่น นักเฮย
ชีวิตดั่งติดเหล้า โศกเศร้าเน่าใน

เมาหลง ขันธ์เป็นตัว ยึดดีชั่ว ยั่วยุ่งใจ
เมาโลก โศกร่ำไร เมาทั่วไป ไหม้เป็นควัน
เมาลาภ สักการะ เมาราคะ โทสะนั้น
เมาทุกข์ สนุกกัน หัวเราะลั่น กลั้นน้ำตา
เมานัก จักเสียที ตายเป็นผี ที่บ่าช้า
ว้าเหว่ อยู่เอกา น่าทุเรศ สังเวชจริง
หยุดเถิด เบิ่งตามอง รูปนามครอง ต้องทอดทิ้ง
ร่างกาย ใช่ชายหญิง ล้วนเป็นสิ่ง เสื่อมสิ้นไป
ผู้มี เนกขัมมะ ชัยชนะ ละอาลัย
ตัดบ่วง ละห่วงใย จิตผ่องใส สงบเอย.

ถึงพระพุทธธรรมสงฆ์

ธรรมปรากฏ สดชื่น ตื่นจากหลับ จิตระงับ ซาบซึ้ง ถึงวิมุติ
ขณะใด ใจว่าง บริสุทธิ์ ถึงพระพุทธ ธรรมสงฆ์ ตรงที่เดียว
จิตสงบ หยุดนิ่ง ยิ่งผ่องใส เกิดดับไป สุดแท้ ไม่แลเหลียว
ธรรมส่องแสง สว่าง กระจ่างเจียว หมดเกาะเกี่ยว เบิกบาน ด้านในเอย.

พระนิพพาน

พระไม่มี ตัวตน ให้คนเห็น
พระไม่มี ไม่เป็น เช่นสังขาร
พระไม่มี ความหมาย ให้วิจารณ์
พระนิพพาน ดับไม่เหลือ สิ้นเชื้อเอย.

ผีเสื้อ

ผีเอ๋ยผีเสื้อ
บีกมีสี ลวดลาย คล้ายอาภรณ์
ผีเสื้อมัน งดงาม ตามธรรมชาติ
เพราะคนเรา เมากาย หมายนิยม
พากันบิน หาเหยื่อ เมื่อแดดอ่อน
เที่ยวบินร่อน กรีดกราย ตามสายลม
ไม่แต่งวาด คิ้วหน้า ทาดัดผม
จิตหลงจม งมงาย น่าอายเอย.

รูปงาม

รูปเอ๋ยรูปงาม
มัวหลงรัก ร่างกาย หมายว่าตน
หมั่นอบรม จิตใจ ให้งดงาม
จิตอันมี คุณธรรม ประจำกาย
จิตใจทราม ความเห็น เป็นอกุศล
ไม่คงทน ผันแปร แก่เจ็บตาย
ทวารสาม สุจริต คิดมั่นหมาย
ประสบสุข สบาย ทุกเมื่อเอย.

วัวควาย

ววเอ๋ยวัวควาย
เข้าเทียมแอก แบกยัน ตัวสั่นเทา
จะเหน็ดเหนื่อย เมื่อยล้า อุตส่าห์แบก
เพราะมีนาย ตัณหา เข้ามาครอง
มีร่างกาย เตี้ยโต แต่โง่เขลา
ต้องทนเอา ให้เขาใช้ ด้วยไม้พลอง
เอากำลัง เข้าแลก ให้เจ้าของ
จึงหวังปอง ของเปล่า นะเจ้าเอย.

อัศวราช

อัศเอ๋ยอัศวราช
เพราะยังมี พยศร้าย ใจกระพือ
คนเชื้อชาติ อาชาไนย ใจสะอาด
เอาชนะ ละพยศ คิดอดทน
เป็นเชื้อชาติ อาชาไนย ใช่ละหรือ
ความดุดื้อ ถือดี มีตัวตน
ด้วยสามารถ อาจหาญ อ่านเหตุผล
เพื่อข้ามโลก สากล พ้นภัยเอย.

ความเป็นเด็ก

ความเอ๋ยความเป็นเด็ก
เพียงได้กิน ได้เล่น วิ่งเต้นกัน
พวกเด็กมี ความสุข สนุกนัก
ทั้งความจำ ความคิด ไม่ติดใจ
ตัวยังเล็ก ใจก็เล็ก เด็กสุขสันต์
หัวเราะลั่น บันเทิง รื่นเริงใจ
ไม่หลงรัก หลงชัง หวังอยากใหญ่
คิดอะไร เล่นเล่น เช่นเด็กเอย.

ฉัน รู้สึกว่าได้ คลายคลำ หลงนา
มา เพื่อศึกษาธรรม เลิศแท้
อยู่ สงบประจำ ผึกจิต ใจแฮ
ป่า เงียบสงัดแก้ จิตพ้นกลขันธ์

ภู ผามีป่าถ้ำ ภาพธรรม– ชาติงาม
เขา อิสระวนาราม ย่ำฆ้อง
สวน เงียบหยุดสงบยาม จิตวิ– เวกยิ่ง
หลวง นิพพานธรรมก้อง ทั่วทั้งโลกา

เพื่อน พาลชนชั่วช้า ใจทราม
กิน อิ่มอ้วนลวนลาม หลอกให้
หา สิ่งสนองความ อยากเหยื่อ เพื่อตน
ง่าย เพราะหมายอยู่ใกล้ เพื่อใช้เล่ห์ลวง

เพื่อน เมธีช่วยให้ วิชา
ตาย ก่อนเมื่อภัยมา สละได้
หา มิตรเปรื่องปัญญา มิใคร่ พบเฮย
ยาก กว่าสิ่งอื่นไซร้ ผ่ายค้านปวงชน

เมื่อยามสุขเพื่อนล้อม ตอมตาม
มีลาภยศเกียรติงาม แต่งตั้ง
พวกญาติมิตรล้นหลาม ตามสะ– พรั่งเฮย
ยามทุกข์ยากเพื่อนทั้ง ญาตร้างห่างไกล

มิตรพาลกินอิ่มอ้วน ลวนลาม
พูดส่อเสียดก่อความ ปอกปล้น
ทำโฉดชั่วเลวทราม ทนทุกข์ มากเฮย
มันหลอกลวงหลายล้น เล่ห์ล้วนมายา.

จงเลือกเฟ้นปฏิบัติตัดไถ่ถอน

ผู้ศึกษา ปริยัติ ต้องคัดเลือก
ภาชนะ พระคัมภีร์ ธรรมวินัย
ผู้รู้หลัก นักคิด ติดกฎเกณฑ์
หมั่นทำลาย ไฝฝ้า ละนิวรณ์
ธรรมส่องแสง สว่าง กระจ่างชัด
พ้นพระยา มัจจุราช ชาติชรา
ผู้ประพฤติ ธรรมวินัย ใช้ปัญญา
ปล่อยวางทั้ง นอกใน ไม่กังวล
จิตมนุษย์ ผุดผ่อง ของเดิมแท้
อวิชชา ตัณหา พาหมุนไป
เสียงพระธรรม เภรี อริยศาสตร์
หมู่ชาวพุทธ แหวกว่าย ข้ามสายชล
ท่านวิญญู รู้ชัด อนัตตา
ผู้รู้เห็น ธรรมดา สภาวะ
จงใช้เปลือก เพียงแต่ แค่อาศัย
จิตเลื่อมใส พระพุทธะ ประทานพร
จงเลือกเฟ้น ปฏิบัติ ตัดไถ่ถอน
ประภัสสร ผ่องใส ไกลราคา
พระองค์ตรัส อริยะ พระขีณา
อนัตตา ธรรมทั้งหลาย ใช่ตัวตน
มีดวงตา แจ่มใส ใจกุศล
รู้เหตุผล กลมายา รักษาใจ
มารยุแหย่ ยึดขันธ์ จิตหวั่นไหว
สมุทัย ไหลเชี่ยว เกลียววังวน
ทรงประกาศ ธรรมเลิศ เกิดมรรคผล
ผู้หลุดพ้น ทุกข์ภัย ในวัฏฏะ
มีวิชชา ฉายแสง แจ้งสัจจะ
พระพุทธะ ธรรมชาติ ปราศทุกข์เอย.

มีธรรมะ

หลงตื่นเต้น เล่นของหลอก นอกขอบเขต มีกิเลส เผาลน จิตหม่นหมอง
มีทุกข์ยาก มากมาย เป็นก่ายกอง
ทั้งบาปบุญ หมุนไป ในวงกลม
ขังหมู่สัตว์ เกิดตาย เวียนว่ายไป
เพราะพระเจ้า ตัณหา มาสร้างโลก
สัตว์บุคคล คลั่งเพ้อ ทะเยอทะยาน
ปฏิบัติ ธรรมะ ละกิเลส
มีธรรมะ เป็นยา รักษาใจ
กิเลสดอง สันดาน เป็นถ่านไฟ
เป็นเบื้อกตม หล่มโลก โอฆกว้างใหญ่
มีทุกข์ภัย มากมาย หลายประการ
อันเป็นโอฆ ขังสัตว์ วัฏฏ์สงสาร
กินเหยื่อหวาน มารลวง ห้วงอาลัย
รู้จักเหตุ ถูกผิด คิดแก้ไข
ดับทุกข์ภัย ได้จริง ทุกสิ่งเอย.

วิสาขะรำลึก

วิสาข– บูชา ปุณณมี ในดิถี จันทร์สว่าง กระจ่างใส
จิตซาบซึ้ง ถึงพระ รัตนตรัย ดวงประทีป ยิ่งใหญ่ ในโลกา
บรรดาหมู่ ชาวพุทธ หยุดสงบ ต่างเคารพ ธรรมวินัย ไตรสิกขา
จิตน้อมนึก คุณพระ ศาสดา ประสูติมา ตรัสรู้ สู่นิพพาน
ดวงประทีป อุทัย ในวันเพ็ญ ส่องแสงเด่น เหนือโลก โอฆสงสาร
พระพุทธะ ตรัสรู้ โพธิญาณ ทรงดับขันธ์ นิพพาน ผ่านพ้นภัย
ทรงเบิ่งเผย อริย– วิทยา หลักพระพุทธ– ศาสนา ทันสมัย
พุทธศาสตร์ ลึกล้ำ ผ่องอำไพ เรียนรู้ใน จิตว่าง สุดอ้างอิง
การศึกษา ของจริง สิ่งนั้นนั้น ต้องเลือกพื้น ในนอก ปอกเปลือกทิ้ง
ความรู้แจ้ง สัจจะ ประเสริฐจริง เห็นทุกสิ่ง เกิดดับไป นัยเดียวกัน
สังขารโลก รูปนาม ความเปลี่ยนแปลง รู้แจ่มแจ้ง ชัดใจจริง ทุกสิ่งสรรพ์
จิตใจว่าง ไม่วุ่น คุณอนันต์ ปล่อยวางขันธ์ มายา ไม่น่าเอา
จิตใจว่าง หยุดนิ่ง รู้สิ่งเดียว ไม่แลเหลียว เกี่ยวเกาะ เพราะรู้เท่า
ไม่เที่ยงแท้ แปรไป ใช่ตัวเรา จิตว่างเปล่า นอกใน ไม่กังวล
ไม่ยึดถือ สิ่งใด ได้ปล่อยวาง จิตใจว่าง จากกิเลส รู้เหตุผล
ชำระจิต สันดาน สามัญชน เพียรคิดค้น สนใจ ใช้ปัญญา
สัตบุรุษ พุทธ– บริษัท ปฏิบัติ ตัดทางตรง ปลงขันธ์ห้า
เพื่อทำลาย โมหะ อวิชชา ละกิเลส ตัณหา อุปาทาน
การกระทำ วิสาข– บูชานี้ สามัคคี จิตสงบ ประสบศานต์
เพื่อเห็นแจ้ง อมตะ พระนิพพาน จิตเบิกบาน บริสุทธิ์ วิมุติเอย.

สภาวะประภัสสร

ชีวิตนี้ ดุจน้ำ ในบ่อน้อย
ไม่เที่ยงแท้ แก่ชรา อย่ามัวเมา
อย่ามัวหลง เพลิดเพลิน เดินทางรก
ทุกข์ระทม ขมขื่น กลืนน้ำตา
กิเลสกรรม นำสร้าง ขันธ์ทั้งห้า
มารยุยง หลงลูกหลาน สร้างบ้านเรือน
หลงรักใคร่ รูปนาม มีความทุกข์
มัวหล่อเลี้ยง บีฑาจ อนาถครัน
ทั้งหนุ่มสาว แก่เฒ่า เมาเหยื่อโลก
อยากได้เหยื่อ เหลือล้น เที่ยวขนมา
ใครจะช่วย ใครได้ ก็ไม่มี
ต้องทอดทิ้ง เงินทอง ใช่ของใคร
มาคนเดียว ไปคนเดียว เที่ยวเร่ร่อน
มีกำลัง เตับโต เยี่ยงโคควาย
มันทุบตี ด่าว่า ไม่ปราศรัย
วัวแก่เฒ่า เขาหลุด หยุดทำงาน
จงหยุดดู หยุดรู้ หยุดปรุงแต่ง
จิตสะอาด ปราศมลทิน สิ้นนิวรณ์
จิตรู้จิต ผ่องใส ทำลายเชื้อ
จิตวิมุติ หลุดพ้นภัย ไม่อ้างอิง

มันลดถอย เหือดแห้ง แสงแดดเผา
ต้องตายเน่า เผาฝั่ง ทั้งนั้นนา
จะพลัดตก เหวตาย ร้ายนักหนา
อวิชชา ตัณหา พาแชเชือน
ยึดถือว่า ตัวตน เป็นต้นเงื่อน
เป็นห่วงเพื่อน ห่วงชีวิต คิดพัวพัน
อยากได้สุข หลงใหล คิดใฝ่ฝัน
ทุกคืนวัน หลบใหล ไม่ลืมตา
หวังมีโชค กินกาม เกียรติยศฐาน์
ยึดถือว่า เป็นของตัว ไม่กลัวภัย
ตายเป็นผี ทุกชีวิต น่าคิดไหม
ทั้งกายใจ แตกดับ ยับมลาย
หาเหยื่อบ้อน เช้าค่ำ ทำกินถ่าย
รับใช้นาย ตัณหา พระยามาร
เทียมแอกไถ ลากเกวียน เวียนสงสาร
เพราะสังขาร ชำรุด สุดอาทร
ความเห็นแจ้ง สภาวะ ประภัสสร
ยลอมร ธรรมเลิศ ประเสริฐจริง
ดับไม่เหลือ อาสวะ สงบนิ่ง
ประสบสิ่ง ธรรมชาติ ปราศทุกข์เอย.

สัตว์บุคคลแต่ล้วน
เกิดดับรับอารมณ์
หลงเวียนว่ายหมายชม
ขันธ์ทุกข์ลุกเผาไหม้
โลกสม–มุตินา
หลอกให้
โลกว่าง เปล่าเฮย
ดับด้วยอนัตตา.

รวยทรัพย์รวยกิเลส

หมู่สัตว์หาเหยื่อเลี้ยง ตัวตน กันนา
คิดแข่งขันกันขน เหยื่อไว้
ยิ่งอยากยิ่งดิ้นรน หลงเหยื่อ กามเฮย
โลภมากเพราะอยากได้ เหยื่อล้วนยวนใจ

หมู่สัตว์ เที่ยววิ่งพล่าน หาอาหาร จุ้นจ้านไป
อยากได้ เหยื่อก้อนใหญ่ สะสมไว้ ให้ใครหนอ
รวยทรัพย์ นับหมื่นแสน มัวหวงแหน ไว้แขวนคอ
ตัณหา มาสอพลอ ล่อลวงใจ ให้เพลิดเพลิน
คิดปรุง ยิ่งยุ่งยาก มีความอยาก มากเหลือเกิน
เหยื่อโลก ยิ่งเจริญ คนห่างเหิน ศาสนา
ทำมา หากินกัน อยู่ทุกวัน ทุกเวลา
สรวลเส เสียงเฮฮา หาเหยื่อได้ สมใจอยาก
คนเขลา เฝ้าสมบัติ มารจับมัด กัดกินซาก
หมู่สัตว์ ต้องพลัดพราก จากของรัก จักทุกข์ใจ
หลงใหล คิดใฝ่ผัน รักโกรธกัน ทุกวันไป
กิเลส ลุกเป็นไฟ ใจร้อนรน ทนทุกข์จริง
รวยทรัพย์ รวยกิเลส *ก็เพราะเหตุ มารมาสิง*
ปรุงใจ ให้เที่ยววิ่ง *ดูของแปลก แตกตื่นกัน*
ไปเที่ยว ดูเมืองนอก *ถูกมารหลอก อยู่หลายชั้น*
สิ้นทรัพย์ นับหมื่นพัน *ไม่เสียดาย ใช้จ่ายฟรี*
อวดตน เป็นคนรวย ไปคิดช่วย พวกเศรษฐี
ชาวฝรั่ง เขามั่งมี วัตถุเพื่อ บำเรอกาม
คนไทย ไม่เป็นทาส หมู่ปวงปราชญ์ ละรูปนาม
มุนี มีจิตงาม บริสุทธิ์ ผุดผ่องเอย.

ผึกใจให้คุ้นเคย

ผู้มี การศึกษา กายวาจา สังวรใจ
มีสติ ควบคุมไว้ ไม่คิดนึก อกุศล
ให้คิด ปลงสังขาร กำจัดมาร หมั่นผจญ
รอบรู้ ในเหตุผล กลมายา เสนามาร
อินทรีย์ มีศรัทธา เชื่อบุญญา โพธิญาณ
รู้เท่า เหล่าสังขาร ตามอาการ ผ่านชั่วดี
มีเพียร รู้รูปนาม สิ้นเสื่อมทราม ไม่คงที่
สติ มั่นคงดี ทำหน้าที่ หมั่นคิดปลง
สมาธิ ตั้งมั่นไว้ ไม่หวั่นไหว ให้มั่นคง
ปัญญา กำจัดหลง เห็นถูกตรง ปลงกายใจ
ผู้มี อินทรีย์ห้า จะก้าวหน้า ได้ต่อไป
รอบรู้ ธรรมวินัย ที่มีไว้ ให้ค้นหา
ผู้รู้ สัจจธรรม สิ่งลึกล้ำ น้อมนำมา
เพียรเพ่ง พิจารณา อย่าเที่ยวคว้า ภายนอกเลย
พระธรรม ความจริงนั้น เป็นสิ่งมี อยู่เบื้องเผย
ผึกใจ ให้คุ้นเคย ได้ชมเชย ธรรมภายใน
ผู้มี กิเลสหยาบ กระทำบาป หาบหนักไป
ไม่คิด อบรมใจ มัวหลงใหล ไม่ผึกฝน
จึงมี แต่ความทุกข์ กิเลสรุก ทุกข์เหลือทน
จิตมี ความร้อนรน สัตว์บุคคล ทนทุกข์ใจ
จงหมั่น ดับกิเลส คอยสังเกต ดับเชื้อไฟ
รู้เห็น ธรรมภายใน สลัดทิ้ง สิ่งทั้งหลาย
ผู้รู้ แจ้งสัจจะ สภาวะ ไม่เกิดตาย
วิมุติ หยุดเวียนว่าย ประสบศานติ์ นิพพานเอย.

รู้ไว้ให้จริงสิ่งเดียว

จิตนี้มีแง่แปรปรวน รู้รอบสอบสวน ถ้วนถี่ที่จิตคิดปรุง
ดีชั่วยั่วใจให้ยุ่ง เห็นผิดคิดมุ่ง พุ่งซ่านพล่านเพ้อเผลอไผล
จำผิดคิดเพลินเกินไป หยุดยั้งตั้งใจ รู้ไว้ให้จริงสิ่งเดียว
เห็นผิดคิดห่วงหน่วงเหนี่ยว ปรุงใจไหลเชี่ยว เกี่ยวเกาะเพราะจ้องต้องการ
วุ่นวายส่ายหาอาหาร จ้องจดรสหวาน มารลวงห่วงใยใคร่กาม
โลกนี้มีทุกข์คุกคาม ผั้งศพภพสาม เชื้อไฟไหม้ลามตามเผา
ติดต่อก่อโทษโฉดเฉา ถือตัวมัวเมา โง่เขลาเผ้าเพ้อเห่อเหิม
อวดอ้างสร้างกรงส่งเสริม มารล่อต่อเติม คลั่งเคลิ้มเพิ่มเชื้อเยื่อใย
ความทุกข์ปลุกเจ้าก้าวไป สุดแคว้นแดนไทย โลกใหม่ใหญ่ยิ่งจริงเจียว
เพื่อนเอ๋ยเผยธรรมนำเที่ยว โลกว่างอย่างเดียว หยุดไม่ไหลเชี่ยวเกี่ยวพัน
เพ่งดูรู้จริงสิ่งนั้น สอดส่องมองมัน ค้านในใจหยุดสุดทาง
อาศัยในโลกโศกสร้าง เห็นแจ้งแสงสว่าง ความมืดจืดจางว่างเปล่า
อ่านออกนอกในใช่เรา มองดูรู้เท่า เงาลวงล่วงลับดับเอย.

จิตรู้จิต

รู้อะไร รู้ได้ หลายชนิด จิตรู้จิต เอาไว้ ไม่ไร้ผล
รู้อะไร นอกไป จากรู้ตน ไม่ใช่ทาง หลุดพ้น กลโลกีย์
เอาร่างกาย จิตใจ เป็นบทเรียน จะเห็นความ วนเวียน ไม่คงที่
รู้ก็เปลี่ยน แปรไป ทุกนาที นามทั้งสี่ เกิดดับ สลับกัน

มันไม่มี ตัวเรา ตัวเขาดอก โง่มันหลอก ให้เห็น ว่าเป็นฉัน
ต้องท่องเที่ยว เวียนว่าย หลายกัปกัลป์ เพราะสำคัญ ว่าตน ทนทรมาน

ล้วนเป็นสิ่ง ธรรมดา อาศัยเหตุ ดับกิเลส หมดลง ปลงสังขาร
เข้าถึงฝั่ง ฟากที่ นิรวาณ จิตสันดาน บริสุทธิ์ หลุดพ้นเอย.

กายใจใช่เรา

โลกนี้มีกรรมนำเวียน
จืดจางสร่างร้อนย้อนยอก
เพราะความเกิดแก่เจ็บตาย
ดีชั่วยั่วจิตติดพัน
รู้เห็นเป็นกลางว่างเปล่า
เกิดดับสับสนกลไก
แจ้งในใจจริงยิ่งสว่าง
กระแสแปรไปไหลเชี่ยว
หยุดเถิดเกิดมีปรีชา
ธรรมะประเสริฐเพริศพราย
รู้ชัดสัจจังสังวร
เหยื่อโลกดกกดาษดื่นไป
รักชังอ้างอิงหญิงชาย
เริ่มแรกแบกตัวนัวเนีย
ตัณหาบ้ากามลามลุก
เกาะเกี่ยวเหนี่ยวหน่วงห่วงใย
ตกเหวเปลวไฟไหม้พอง
คิดนึกศึกษาหาทาง
เห็นแจ้งแสงธรรมอำไพ
ตัณหาบ่าร้างถางเตียน
โลกลับกลับกลายหายไป
มัวเมาเจ่าสุขทุกข์ทน
โลกนี้มีตัวพัวพัน
รีบเดินเชิญชวนด่วนไป

ทุกข์แท้แปรเปลี่ยน
รู้ทันหมั่นฟอก
ร้อนกรุ่นวุ่นวาย
หลงใหลใฝ่ผัน
กายใจใช่เรา
ดีชั่วยั่วใจ
หยุดคิดจิตว่าง
จิตข้องท่องเที่ยว
เห็นแจ้งแสงจ้า
บาปกรรมทำลาย
ระงับดับร้อน
กินดื่มปลื้มใจ
หลงใหลใจกาย
แบกบุตรสุดเพลีย
สัตว์เซลาเมาสุข
งวยงงหลงใหล
เกิดตายก่ายกอง
ชำระชะล้าง
สู่แดนแสนไกล
ขุดรากพากเพียร
ชีวิตจิตใจ
ดื่มกินดิ้นรน
พลัดพรากจากกัน
ซักฟอกนอกใน

เรียนรู้ดูไปในนอก
ลอกเผ้าหนาบางจางคลาย
แส่ส่ายหมายมุ่งปรุงมัน
ยึดขันธ์มั่นหมายมัวเมา
รู้เท่าเงาหลอกนอกใน
แก้ไขให้รู้ลู่ทาง
ปล่อยวางอย่างยิ่งสิ่งเดียว
เหลียวแลแส่ส่ายไขว่คว้า
ดวงตาผ้าบางจางคลาย
ดับเชื้อเบื่อหน่ายไถ่ถอน
ตัดรอนถอนตนพ้นภัย
อยากได้ในเหยื่อเหลือหลาย
หมายปองของคู่ผู้เมีย
เงียงัวตัวตนทนทุกข์
คลุกเคล้าเศร้าหมองกองไฟ
ยุ่งยากอยากได้หมายปอง
ทอดทิ้งสิ่งของกองกลาง
ปล่อยวางจางออกนอกใน
โลกใหม่ไม่วุ่นหมุนเวียน
เรียนรู้หมู่มารด้านใน
เกิดดับฉับไวใช่ตน
บุคคลบ่นเพ้อละเมอผัน
โศกศัลย์มารลวงห่วงใย
ผ่องใสใจว่างสว่างเอย.

ลูกไก่ในกะเปาะฟอง

ลูกไก่ในกะเปาะฟอง ดำริตริตรอง มันจ้องมองหาทางไป
เช้าค่ำพร่ำนึกผีกใจ หาแง่แก้ไข เจาะไชใช้กำลังตน
ไก่มีชีวิตดิ้นรน มันมุดชุดค้น พ้นผิดบีดบังจางไป
เปลือกหุ้มคลุมครองฟองไข่ พันผูกลูกไก่ มันแทงแจ้งในใจนั้น
เปลือกนอกลอกไปหลายชั้น ไม่มัวพัวพัน มันหลุดสุดสิ้นบินไป
เปรียบจิตติดข้องฟองไข่ รูปนามความใคร่ นอกในใจมัวพัวพัน
ตัณหาพาหลงงงงัน โง่เขลาเมามัน สำคัญขันธ์ห้าว่าเรา
โลภโกรธโทษทุกข์รุกเร้า ร้อนรนทนเอา เหยื่อโลกโศกเศร้าเผาใจ
กงเกวียนเวียนวุ่นหมุนไป เพิ่มทุกข์ลุกไหม้ หลอนหลอกนอกในใฝ่ผัน
สุขทุกข์คลุกเคล้าเมามัน ปรุงแต่งแข่งขัน บ่วนบิ่นหวั่นไหวไขว่คว้า
หยุดดูรู้เถิดเบิดตา เห็นแจ้งแสงจ้า บัญญาตาในใสแจ๋ว
ฟองไข่ไก่แทงแฝงแววว ไก่ทองผ่องแผ้ว กินแก้วกลืนแก้วแล้วกัน
เสียงใสไก่ทองร้องขัน ไก่เถื่อนเพื่อนฉัน ส่งเสริมเริ่มขันฉันใด
ไก่เอ๋ยเผยธรรมอำไพ สำเนียงเสียงไก่ ไพเราะเพราะแจ้งใจเอย.

ลูกเอ๋ย

ลูกเอ๋ยเคยคิดติดสุข ซบเซาเจ่าจุก คลุกเคล้าเมามัวพัวพัน
แม่สอนวอนเจ้าเผามัน ตั้งหน้าผ่าฟัน ตัณหาฆ่ามารต้านใน
ลูกเอ๋ยเคยคิดบ้างไหม บาปกรรมทำไว้ ตนต้องร้องไห้ใจทุกข์
แม่เจ้าเฝ้านอนซ่อนซุก หลงผิดติดสุข ความทุกข์คุกคามตามตน
เจ้าบินถิ่นไหนไม่พ้น โลกเปลี่ยนเวียนวน ทนทุกข์บุคคลบ่นเพ้อ
วุ่นวายส่ายหาบำเรอ บำรุงฟุ้งเฟ้อ เหิมเห่อเผลอเพลินเมินธรรม
แม่ช่วยอวยพรวอนนำ เตือนเจ้าเช้าค่ำ จดจำคำเราเจ้าเอย.

ยึดเงาเผ้ากรง

รูปผีมีเลือดเนื้อหนัง กระดูกผูกรั้ง ทั่วทั้งร่างผีขี้เหม็น
กินถ่ายกายนี้ผีเป็น คิดดูรู้เห็น กำหนดกฎเกณฑ์กายใจ
รูปนามความเปลี่ยนเวียนไป ทุกข์ยิ่งสิ่งใด ไหลเชี่ยวเกลียวหมุนวุ่นวาย
กิเลสเหตุเกิดทุกข์หลาย ยุ่งยากมากมาย หญิงชายหมายครองกองทุกข์
ยึดมั่นขันธ์ห้าว่าสุข ชีวิตติดคุก โง่เขลาเจ่าจุกบุคคล
เกิดตายว่ายเวียนวังวน บาปกรรมนำตน ทุกข์ทนบ่นเพ้อละเมอเมา
หลงโลกโอฆทุกข์คลุกเคล้า ใจหลับจับเจ่า ยึดเงาเผ้ากรงหลงใหล
เพื่อนเอ๋ยเคยอยากสิ่งใด ร้อนเร่าเผาใจ ไหม้สุกทุกวันหมั้นตรอง
งมงายส่ายแส่ชะแง้มอง ยุ่งยากปากท้อง ต้องการพล่านหาคว้าไขว่
อยากเหยื่อเหลือล้นขนไว้ ตนเน่าเผาไฟ ใครเล่าเขามาว่าวอน
แนะเพื่อนเตือนใจให้พร จดจำคำสอน ผึกใจถ่ายถอนผ่อนทุกข์
ศึกษาหาธรรมนำปลุก เพียรเพ่งเร่งรุก วิเวกเอกอุกฤษใส
ดับทุกข์สุขสันต์ด้านใน หยุดดูรู้ใจ ปล่อยไปใจว่างเปล่าเอย.

สารสุนทร

ได้เขียนสาร ไมตรี มีสุนทร อำนวยพร สอนใจ ให้สบสันต์
มีธรรมะ สัจจะยิ่ง สิ่งสำคัญ เป็นมิ่งขวัญ ชีวิต นิรันดร
ความมืดหาย ฉายแสง แจ้งกระจ่าง ความสว่าง เห็นชัด ประภัสสร
จิตผ่องใส สะอาด ปราศนิวรณ์ ยลอมร ศูนยตา ปรากฏเอย.

รุ่งแจ้งแสงทอง

รุ่งแจ้งแสงทองผ่องใส สอดส่องมองใน กายใจใช่ตัวชั่วดี
เห็นทุกข์สุขคลายหน่ายหนี โลกบ่าช้าผี มันมีบีศาจคาษไป
กิเลสเหตุผลกลไก หลอนหลอกนอกใน รู้เท่าเข้าใจในทาง
ทุกข์โทษโฉดเฉาเบาบาง ชำระชะล้าง ปล่อยวางจางออกนอกใน

ดับทุกข์สุขยิ่งสิ่งใด ธรรมมีวินัย คุ้มครองมองใจใคร่ครวญ
รูปนามความลับดับล้วน รู้รอบสอบสวน ถ้วนถี่ดีชั่วยั่วใจ
โลกนี้มีเหยื่อเชื้อไฟ กองทุกข์ลุกไหม้ มีภัยใหญ่หลวงปวงชน
หลับใหลไม่รู้เหตุผล ตัณหาพาวน ขนเหยื่อเหลือหลายส่ายแส่
อยากได้ใจเที่ยวเหลียวแล เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ แก้ตัวมัวเมาเศร้าใจ
อวดอ้างสร้างกรงหลงใหล ตนถือไว้ หลอกให้ใจตนทนทุกข์
อยากรวยงวยงงหลงสุข ทำผิดติดคุก เจ่าจุกซุกซ่อนร้อนใจ
ชีวิตติดบ่วงห่วงใย หาแง่แก้ไข ผึกใจให้พ้นกลมาร
คืนคายหน่ายหนีสงสาร ปล่อยวางสังขาร วิญญาณผ่านดับสับสน
ปล่อยไปใจหยุดชุดค้น สังเกตเหตุผล แจ้งในใจตนยลทาง
ทุกข์ดับลับหายใจว่าง ความมืดจืดจาง จิตสว่างว่างเปล่าไปเอย.

สัจจะกระจ่าง

มนุษย์สุดดีมีธรรม ประเสริฐเลิศล้ำ สำคัญขั้นสุดพุทธะ
ความจริงสิ่งวิราคะ น้อมนำธรรมะ สัจจะอนัตตาจริง
จิตว่างทางพ้นผลยิ่ง หยุดคิดจิตนิ่ง สลัดทิ้งสิ่งทั้งปวงไป
คัดเลือกเปลือกนอกฟอกใจ อาบรดสดใส วิมุติหยุดในใจว่าง
เห็นแจ้งแสงธรรมนำสว่าง สัจจะกระจ่าง โลกร้างว่างเปล่าไปเอย.

โลกร้างว่างเปล่า

โลกร้างว่างเปล่าไปมา ว้าเหว่เอกา อย่ามัวพัวพันหมั่นปลง
ระงับดับโลภโกรธหลง เห็นผิดติดกรง งวยงงวนเวียนเปลี่ยนแปลง
ดื้อดึงขึ้งเคียดเสียดแทง ราคะระแวง โมหะแสดงแต่งกล
ห่อหุ้มคลุมใจมืดมน สังเกตเหตุผล ค้นคว้าหาแง่แก้ตัว
พึ่งธรรมจำรูญทูนหัว ทำผิดคิดกลัว ละกามความชั่วยั่วใจ
คิดนึกตรึกตรองมองใน เหตุการณ์ผ่านไป ไม่มีดีชั่วตัวตน

หลงใหลไม่รู้เหตุผล ร้อนเร่าเผาลน บุคคลทนทุกข์ลุกลาม
เห่อเหิมเคลิ้มคิดจิตทราม ผั่งศพภพสาม รูปนามความโศกโชกโชน
บีศาจชาติชั่วตัวโจร ตกหล่มจมโคลน โลดโผนโอนอิงวิ่งไป
ยศศักดิ์หนักหน่วงห่วงใย ร้อนเร่าเศร้าใจ หลงใหลในเหยื่อเหลือล้น
ความอยากมากมายว่ายวน เกิดดับสับสน คิดค้นต้นขั้วตัวเรา
ความปรุงพุ้งซ่านผลาญเผา ถือตัวมัวเมา โง่เขลาเผ้าเพ้อเห่อเหิม
สิ่งนี้ชีวิตจิตเดิม เจาะจงส่งเสริม เพิ่มพูนศูนยตาเอย.

ไม่ข้องสองทาง

โลกผีบีศาจดาษดื่น อกตรมขมขื่น กลืนกินกลิ่นเน่าเศร้าใจ
ติตบ่วงห้วงกามอาลัย ร้อนรุ่มกลุ้มใจ วิ่งไปในหล่มจมโคลน
กิเลสเหตุร้ายนายโจร ใจบาปหยาบโลน หัวโขนโพนทนาการ
สวมใส่ใจยักษ์ดักดาน มันบุกรุกราน ผลาญชนคนเขลาเผ้ากรง
แนะแนวแผ้วถางทางตรง กำจัดตัดหลง เจาะจงองค์มรรคหลักกลาง
สอดส่องมองในใจว่าง ไม่ข้องสองทาง ชังรักหักล้างถางเตียน
อุตส่าห์ผ่าพ้นหมั่นเพียร โลกวุ่นหมุนเวียน เรียนรู้สู่แดนแสนไกล
ปลุกเจ้าก้าวเดินเผชิญภัย อย่าย่อท้อใจ ธรรมมีวินัยคุ้มครอง
อย่าส่ายบ่ายเบี่ยงเมียงมอง อ้างอิงสิ่งของ ต้องมอบครอบครองยั้วเยี้ย
ไม่ข้องของคู่ผู้เมีย หลอกหลอนอ่อนเพลีย งัวเงียเตี้ยต่ำจำจอง
ปล่อยไปไม่เที่ยวเกี่ยวข้อง แฟบฟูคู่ครอง ทอดทิ้งสิ่งของมองใจ
รู้สึกนึกคิดจิตไหว เกิดดับฉับไว ปล่อยไปใจหยุดสุดทาง
รุ้งแวว แก้วในใจว่าง ธรรมะกระจ่าง แสงสว่างอย่างเดียวเที่ยวนา
อมตศูนยตา ประเสริฐเจิดจ้า ปรากฏบทพระธรรมเอย.

แม่เอ๋ย

แม่เอ๋ยเคยคิดบ้างไหม *เกิดมาอาศัย* *ใช้ของกองกลางอย่างเดียว*
ส่งคืนดินดาษหวาดเสียว *ปรุงแต่งแห้งเหี่ยว* *เกาะเกี่ยวเหนี่ยวหน่วงห่วงใย*
อ้างอิงสิ่งของต้องใจ *ตนดื้อถือไว้* *หลงใหลในนอกหลอกลวง*
ดีชั่วยั่วจิตติดบ่วง *หลงรักหนักหน่วง* *หวงหึงขึงเคียดเสียดแทง*
ตัณหาพายุ่งปรุงแต่ง เกาะเกี่ยวเหี่ยวแห้ง มารแกล้งแฝงเฝ้าเผาใจ
สัตว์โง่โผเข้าเตาไฟ ทิ้งเก่าเอาใหม่ หมุนเวียนเปลี่ยนไปไม่จบ
ความเกิดเบียดฉากซากศพ เวียนว่ายในภพ สยบกลบเกลื่อนเชื่อนแช
ความทุกข์สุขล้วนปรวนแปร วุ่นวายส่ายแส่ เหลียวแลแม่ลูกผูกพัน
แม่เอ๋ยเคยคิดติดขันธ์ แก่เฒ่าเมามัน หึงหวงห่วงกันมารลวง
แม่ลูกผูกจิตคิดห่วง รูปนามตามทวง ให้แม่แก้บ่วงล่วงทุกข์
แม่เอ๋ยเผยธรรมนำปลุก เพียรเพิกเบิกบุก แนวทางสร้างทุกข์สุขเอย.

มารเอ๋ย

มารเอ๋ยเคยมาหลอกลวง ชีวิตติดบ่วง ห่วงขันธ์ตัณหาอาศัย
หลงสุขทุกข์ผลักหนักใจ ยุ่งยากอยากได้ เรื่อยไปไม่พอล่อลาม
เกิดมาหาเหยื่อเหลือหลาม เลี้ยงผีพลีกาม รูปนามความทุกข์สัจจะ
กิเลสเหตุเกิดราคะ โทโสโมหะ มานะอกุศลกรรม
ถือตัวมัวเมาเช้าค่ำ หลงเล่นเต้นรำ คลำหาอาหารพล่านไป
สัตว์เขลาเจ่าจับหลับใหล ทุกข์ยิ่งสิ่งใด ดีชั่วยั่วในใจเธอ
รักเกลียดเบียดบังคลั่งเพ้อ คิดปรุงพุ่งเพ้อ หลงละเมอเห่อเหิมเพิ่มเชื้อ
ชีวิตติดกรงหลงเหยื่อ บาปบุญจุนเจือ เพื่อตนทนเอาเศร้าใจ
ลูกหลานบ้านเรือนเกลื่อนไป เงินทองของใคร ตนเน่าเผาไฟบ็นปี้
ใครเล่าเขามาปรานี พวกพ้องน้องพี กลัวผีที่บ่าช้านั้น
ทุกคนตนต้องทิ้งขันธ์ พึ่งธรรมสำคัญ สงบสบสันติเอย.

รูปรู้ก่อเกิด

รูปรู้ผู้เมียเนียนัว บั่วเบี่ยเงียงัว ยั้วเย้ยเตียตัวกำเนิด
รูปรู้กู่ก่อการเกิด ตัวสูชูเชิด เตลิดเบิดเบิ่งปะปน
รูปรู้หูหางอย่างยล สัตว์ทุกข์บุคคล มืดมนวนเวียนวิวัฒน์
รูปรู้ดูเป็นเห็นชัด ใช่ตนคนสัตว์ กำจัดตัดตรงหลงใหล
รูปนามความเปลี่ยนเวียนไป ใช่เราเขาใคร เกิดดับฉับไวใช่ตน
รูปนามตามเห็นเป็นผล วิมุตติหลุดพ้น ยลธรรมความว่างสว่างเอย.

รูปรู้สู่ธรรม

รูปรู้คู่นี้ชีวิต ความหมายกายจิต ติดตังสังขารมารลวง
รูปรู้งูพิษติดบ่วง ตัวกูชูงวง หึงหวงห่วงตัวพัวพัน
รูปรู้ขู่ร้องของฉัน ตนดื้อถือขันธ์ สำคัญมั่นหมายชายหญิง
รูปรู้คู่ครองของจริง ทุกข์ภัยใหญ่ยิ่ง กิเลสเหตุอิงสิงใจ
รูปรู้คู่ครองกองไฟ ร้อนลุกสุกไหม้ ร้องไห้ใจเจ้าเศร้าหมอง
รูปรู้ผู้ใดไตร่ตรอง แทงตลอดสอดส่อง มองเห็นเป็นกลางว่างไป
รูปรู้สู่ธรรมอำไพ แสงส่องผ่องใส แจ้งในใจว่างสว่างเอย.

งูเห่ากัดเอาโทษใคร

รู้จิตติดต่อก่อขันธ์ เกิดดับฉับพลัน กายจิตติดพันกันเที่ยว
หยุดคิดจิตนิ่งสิ่งเดียว ไม่แส่แลเหลียว ไม่เที่ยวเกี่ยวข้องมองใจ
ตาดูหูฟังสิ่งใด สติมั่นกั้นไว้ หยุดได้ไม่หลงรักชัง
จิตนี้มีสติระวัง ระงับยับยั้ง ตั้งไว้ให้เห็นเป็นกลาง
ผัสสะกระทบพบทาง ชั่วดีผีสาง รู้เท่าเบาบางจางคลาย
ตรวจสอบรอบรู้ใจกาย ทุกข์ยากมากมาย เกิดตายว่ายวนทนทุกข์
กิเลสเหตุร้ายไฟลุก ร้อนเร่าเจ่าจุก บุคคลทนเอาเศร้าใจ
ตัณหาหนาแน่นแล่นไป ฉุดเจ้าเผาไฟ ร้อนรนทนได้ใจเมา
เพื่อนเอ๋ยเคยเลี้ยงงูเห่า กอดรัดกัดเอา โง่เขลาเฉาโฉดโทษใคร

หลงรักหนักหน่วงห่วงใย ขันธ์ห้าอาลัย ใจมัวพัวพันมั่นหมาย
ชีวิตติดขันธ์มารร้าย อ้างอิงหญิงชาย สืบสายยายตาอาวรณ์
เกิดตายในนอกหลอกหลอน กำจัดตัดรอน ทำลายถ่ายถอนตัวตน
กายใจใช่สัตว์บุคคล กิเลสเหตุผล กลมารอ่านออกนอกใน
เห็นแจ้งแสงส่องผ่องใส ดับเชื้อเยื่อใย ใจหยุดสุดทางว่างเอย.

จิตเอ๋ย

จิตเอ๋ยเฉยอยู่รู้สึก ดำริตริตรึก นึกคิดจิตรู้ขันธ์
รูปนามความปรวนแปรผัน ไม่มัวพัวพัน ปล่อยมันทันทีเกิดดับ
ความทุกข์สุขลวงล่วงลับ ผัสสะระงับ ฉับพลันทันใดใช่ตน
กำจัดตัดอกุศล สังเกตเหตุผล คิดค้นต้นตอก่อการ
เพ่งดูรู้จิตวิญญาณ ระงับสังขาร ผัสสะทวารผ่านไป
จิตว่างวางเฉยเคยใจ รู้จริงสิ่งใด ไม่หมายส่ายแส่แลเหลียว
เกิดดับกลับกลายคลายเกลียว หยุดนิ่งสิ่งเดียว ไม่เที่ยวเกี่ยวข้องของคู่
ชังรักมักแลบแฟบฟู ถูกผิดคิดรู้ ชั่วดีมีรู้คู่ใจ
ปล่อยวางจางออกนอกใน กวาดทิ้งสิ่งใด ใจว่างอย่างยิ่งจริงเจียว
สอดส่องมองใจไว้เทียว รู้จริงสิ่งเดียว ไม่ต้องท่องเที่ยวชะแง้
จิตว่างอย่างยิ่งจริงแท้ หยุดดูรู้แน่ แร่ธาตุปราศมลทินเอย.

หยุดเพ้อ

ผู้รู้ผู้ดูรู้ ความจริง ใจนา
จิตว่างสุดอ้างอิง นิ่งเน้อ
กิเลสว่างสร่างสิง จิตยิ่ง สงบเฮย
ว่างที่สุดหยุดเพ้อ ยิ่งแจ้งชัดใจ
ผู้รู้ กฎธรรมชาติ จิตสะอาด ปราศเชื้อไฟ
กิเลส เหตุหลั่งไหล เกิดดับไป ไม่พัวพัน
ปล่อยวาง เครื่องกระทบ จิตสงบ ประสบสันต์
รู้จริง สิ่งสำคัญ ธรรมะอัน ประเสริฐเอย.

หลง

โลกมนุษย์สุดสิ้น กินกาม เกียรติน่า
หลงรักใคร่รูปนาม ทุกข์แท้
ไฟกิเลสลุกลาม เผาจิต ร้อนเฮย
แบกทุกข์ขันธ์หนักแปล้ ทั่วทั้งโลกา

มนุษย์ ปุถุชน จิตมืดมน จนบัญญา
ยึดถือ ขันธ์ทั้งห้า หลงรักว่า เป็นตัวตน

ตาบอด หลงกอดรัด ความกำหนัด สัตว์บุคคล
ตัณหา พาดิ้นรน ทนทุกข์ยิ่ง ทั้งหญิงชาย

มนุษย์ หยุดดูเถิด ชาติความเกิด แก่เจ็บตาย
ทุกข์ยาก มีมากมาย หมายว่าสุข ทุกคืนวัน

หลงงม ชมวัตถุ ร้อนระอุ คุเป็นควัน
หลงรัก หลงโกรธกัน หัวเราะลั่น กลั้นน้ำตา

เมื่อยาม มีชีวิต อบรมจิต คิดศึกษา
น้อมนำ พระธรรมมา ปฏิบัติ ผึกหัดใจ
ดับทุกข์ ดับกิเลส หมั่นสังเกต ดับเชื้อไฟ
สอดส่อง มองภายใน ใจสะอาด ปราศทุกข์เอย.

รู้เท่าเผามาร

มารบุกรุกรานพล่านไป ตาดูหูไว ใจจ้องมองหาอาหาร
ผัสสะกระทบทวาร รักชังสังขาร วิญญาณผ่านรับฉับไว
รูปนามความรู้คู่ใจ ตัณหาอาศัย ในสุขทุกข์อุเบกขา
อาสวะอวิชชา ยึดมั่นขันธ์ห้า เห็นผิดคิดว่าเป็นตน
กิเลสเหตุเกิดทุกข์ทน ร้อนเร่าเผาลน วนเวียนเปลี่ยนแปรปรวนไป
กายจิตคิดจำความใคร่ ตัณหาอาลัย มายาสาไถยใฝ่ผัน
ปล่อยไปไม่มัวพัวพัน รู้เท่าเผามัน ตัวฉันนั้นดับไปเอย.

ละกามข้ามผึ้ง

คนเขลาเผ้าชมรูปนาม สวยสดงดงาม หลงกามความใคร่ใจกาย
รูปนามความเกิดแก่ตาย ทุกข์ยากมากมาย บาปบุญวุ่นวายส่ายแส่
เหยื่อกามงามยิ่งนักแล ดีชั่วยั่วแหย่ สาวแก่แม่บ้านพล่านไป
เสริมสวยรวยกลิ่นเน่าใน หอมหวนยวนใจ หลบใหลไม่ตื่นขื่นขม
ร้อนรุ่มชุ่มแช่โคลนตม แก่เฒ่าเผ้าชม ทุกข์กลับทับถมงมงาย
รู้สึกตรึกตรองมองกาย ปู่ย่าตายาย พ่อแม่แก่ตายวายชนม์
ธรรมะประเสริฐเลิศล้น คิดนึกผึกฝน พ้นทุกข์สุขยิ่งสิ่งใด
มนุษย์หยุดรู้ดูใจ เกิดดับฉับไว ใจว่างอย่างยิ่งสิ่งเดียว
หยุดได้ไม่แส่แลเหลียว ไม่ต้องท่องเที่ยว เกาะเกี่ยวเหนี่ยวหน้าคว้าหลัง
เห็นชัดสัจจะทุกขัง ละกามข้ามผึ้ง วังวนพ้นทุกข์สุขเอย.

คนเขลาเมาอามิส

โลกามิส บีดกั้น ตะวันตก สิ่งลามก ดกดื่นดาษ อนาถหนอ
หลงบูชา วัตถุ ยุยินยอ หาเหยื่อล่อ ต่อเติม เพิ่มโทษทัณฑ์
ประชาชน คนเขลา เมาอามิส ทุกชีวิต คิดเห็น เป็นสวรรค์
ต่างอยากมี อยากเป็น เต้นรำกัน ชนทุกชั้น เห่อเหิม เพิ่มเชื้อไฟ
อาทิตย์พุ่ง รุ่งแจ้ง ส่องแสงจ้า ทั่วดินฟ้า อากาศว่าง สว่างไสว
ภูมิประเทศ เขตแดวัน สุดแดนไทย ประพฤติธรรม ทั่วไป ในแหลมทอง
ประชาชน คนไทย ใจศรัทธา นับถือพุทธ ศาสนา นำสนอง
พระพุทธะ ประกาศธรรม งามเรืองรอง ธรรมะครอง จิตใจ ชาวไทยเอย.

พิจารณาธรรม

อ่านหนังสือ ธรรมะ มีประโยชน์
รู้ทุกข์โทษ เห็นจริง ทุกสิ่งสรรพ์
หมั่นอ่านซ้ำ กำหนด บทสำคัญ
พิจารณา ธรรมนั้น เกิดปัญญา

ความรู้จริง เห็นแจ้ง แทงตลอด หายมืดบอด จิตใจ ปราศไฝฝ้า
เพียรกำจัด โมหะ อวิชชา ละกิเลส ตัณหา อุปาทาน
รู้รูปนาม กายใจ ใช่ตัวเรา ขันธ์ว่างเปล่า นอกใน ไร้แก่นสาร
มีสติ เพ่งพินิจ จิตวิญญาณ ดับสังขาร ทั้งปวง ล่วงทุกข์เอย.

รูปนามไร้ความหมาย

สัตว์เขลาเมาโลกล้วน งมงาย กันนา
ตนเกิดแก่เจ็บตาย โศกเศร้า
หลงรักรูปหญิงชาย กองธาตุ ขันธ์เฮ
มิใช่ตนตัวเจ้า แก่เฒ่าตายไป

ขันธ์ห้า บ่าช้าผี เกิดตายมี ดีที่ไหน
กิเลส เหตุปัจจัย ให้เกิดทุกข์ สัตว์บุคคล
ขันธ์ห้า อนัตตา แปลความว่า ใช่ตัวตน
ปล่อยวาง อย่ากังวล พ้นทุกข์ภัย ไม่เกิดตาย
เห็นแจ้ง ชัดใจจริง สลัดทิ้ง สิ่งทั้งหลาย
รูปนาม ไร้ความหมาย เกิดดับไป ใช่ตนเอย.

ผู้รู้ละ ตัวตน พ้นทุกข์คือ
ไม่ยึดถือ สิ่งใด ใจสงบ
คลายกำหนัด รูปนาม ละกามภพ
สิ้นสุดจบ ประสบสานต์ นิพพานเอย.

พระพุทธภาษิต

พุทธภาษิต แก่นแท้ แต่ละบท
หมั่นกำหนด จดจำ นำศึกษา
มีคำถาม คำตอบ ประกอบมา
ใช้บัญญา อ่านใจ ให้รู้จริง
เป็นบัญหา ชีวิต คิดดูเถิด
ชาติความเกิด แก่ตาย ทุกข์ใหญ่ยิ่ง
อวิชชา ตัณหา มาอ้างอิง
ยึดถือสิ่ง ทั้งปวง ติดบ่วงมาร
พระองค์ตอบ คำถาม ธรรมสูงสุด
นำมนุษย์ ปุถุชน พ้นสงสาร
ละกิเลส ตัณหา อุปาทาน
พระนิพพาน ดับไม่เหลือ สิ้นเชื้อเอย.

ธรรมะสิ่งประเสริฐ

สามัคคี ธรรมแท้ แผ่เมตตา
กรุณา ดับทุกข์ สบสุขสันต์
ความเอื้อเฟื้อ เกื้อหนุน คุณอนันต์
ให้กิจการ เหล่านั้น ลุล่วงไป
การเผยแผ่ ธรรมะ สิ่งประเสริฐ
เป็นการเบิด แสงสว่าง ส่องทางให้
ประพฤติตน ตรงตาม ธรรมวินัย
ดับทุกข์ภัย ได้จริง ทุกสิ่งเอย.

เป็นทาสกามตัณหา

สันดานจิตชั่วช้า ลามก นักนา
อกุศลวิตก กลัดกลุ้ม
ตัณหาดุจบ่ารก เพียรฟาด ฟันเฮย
ตัดรากถากเปลือกหุ้ม ดับเชื้อสิ้นเชิง
กิเลส เหตุกำเนิด ลูกระเบิด เกิดกลุ่มเพลิง
เผาไหม้ ใจเบิดเบิ่ง ระเริงหลง ติดกรงมาร
ตัณหา มาปรุงต่อ หุ้มเหยื่อล่อ ขอเบ็ดพราน
ดื่มกิน กลิ่นรสหวาน มารประหาร ผลาญชีวา
เกิดตาย ไม่สุดสิ้น แม้นจะบิน สู่ฟากฟ้า
เป็นทาส กามตัณหา อวิชชา น่าอนาถ
กองทุกข์ ทั้งสิ้นนี้ บ่าช้าผี มีดื่นดาษ
รูปนาม ตามธรรมชาติ ปราศตัวตน ยลธรรมเอย.

ละพยศ

ปฏิบัติ ตัดสันดาน อ่านโทษตน
ละพยศ ตนเอง เพ่งดูใจ
คำติชม ขมหวาน ผ่านประตู
มีสติ รู้ทัน หมั่นสังวร
ไม่ยึดถือ สิ่งใด ใจสงบ
ละกิเลส ตัณหา เสนามาร
ความเห็นชัด อนัตตา ว่าใช่ตน
ธรรมจักขุ ลุถึง ซาบซึ้งใจ

รู้เหตุผล ถูกผิด คิดแก้ไข
เกิดดับใน บัจจุบัน หมั่นตักรอน
กระทบหู ทีไร ใจเร่าร้อน
คิดไล่ถอน อัตตา อุปาทาน
ดับชาติภพ จบลง ปลงสังขาร
ดับวิญญาณ ขันธ์ห้า ละอาลัย
แจ้งมรรคผล ยลธรรม ความสดใส
ดวงตาใน สว่าง จิตว่างเอย.

หลงเหยื่ออามิสร้อน *เผาลน จิตนา*
ครุ่นคิดอกุศล *บ่นบ้า*
หลงใหลไปรู้ตน *ทุกข์ห่วม ทับแฮ*
มานะทิฏฐิกล้า *อวดโอ้โวหาร*

โลภโกรธเฉาโฉดล้วน *โรคใน จิตนา*
กิเลสเหตุเน่าใน *เบียกเป็อน*
ชำระชะล้างใจ *สะอาด สงบเฮย*
หายจากจิตโรคเรื้อน *สุดสิ้นทุกข์ภัย.*

รักกองไฟ

ความเอ๋ย ความรัก
ระเริงหลง รสรัก หนักอุรา
เที่ยวหลงรัก หลงชัง ดังผีสิง
ความรักจาง จากเจ้า เผ้าอาลัย

คนอกหัก มักง่าย ไม่เคียงสา
นั่งโศกา เศร้าสร้อย ละห้อยใจ
หมู่ชายหญิง งวยงง ด้วยหลงใหล
รักกองไฟ ไหม้สุก ทุกข์จริงเอย.

ธรรมะแสดง

รูปรู้ก่นี้มีเชื้อ ยุ่งยากอยากเหยื่อ เหลือหลายส่ายแส่แลเหลียว
อยากได้ไม่พอข้อเดียว ปรุงใจไหลเชี่ยว เกาะเกี่ยวเหนียวแน่นแล่นไป
หลงโลกโศกเศร้าเผาใจ เจ้ากลับหลับใหล ไม่รู้ลู่ทางสร่างเมา
งมงายหมายว่าสูเจ้า เงินทองของเรา โง่เขลาเผ้าหลงกรงมาร
วุ่นวายส่ายหาอาหาร ความทุกข์รุกราน ผลาญเผาเน่าในไฟเย็น
เบี่ยกแฉะแตะต้องของเหม็น ตกหล่นจมเลน อยากเป็นเต้นรำขำจริง
อวดอ้างสร้างโลกโศกสิง เหิมเห่อเย่อหยิ่ง วิ่งวุ่นหมุนเวียนเปลี่ยนแปลง
มนุษย์หยุดดูรู้แจ้ง ธรรมะแสดง ส่องแสงแจ้งในใจจริง
มานะละเลิกเพิกทิ้ง หยุดคิดจิตนึ่ง รักชังอ้างอิงสิ่งใด
อารมณ์หล่มกามความใคร่ หลอนหลอกนอกใน ดับให้ไม่เกิดเพลิดเพลิน
โลกนี้มีทุกข์ฉุกเฉิน ธรรมะเจริญ เชิญชวนด่วนจี๋หนีมาร
ข้ามผึ่งวังวนชลธาร สงบสบศานต์ นิพพานด้านในใจเอย.

ปลุกเพื่อน

เพื่อนข้าอย่ามัวกลัวเลย ธรรมเลิศเบิดเผย จิตว่างวางเฉยเคยเห็น
เพ่งดูรู้สัจจ์ชัดเจน กำหนดกฎเกณฑ์ เห็นชอบรอบรู้หมู่มาร
ตัณหามาปรุงวิญญาณ รักชังสังขาร วิจารณ์อ่านในใจตน
ต้นลึกศึกษาเหตุผล ปลอบปลุกบุคคล พ้นทุกข์สุขยิ่งสิ่งใด
ผีกจิตคิดค้นสนใจ ทุกข์ขันธ์หวั่นไหว ซักไซ้ใคร่ครวญถ้วนถี่
รูปนามความทุกข์คลุกคลี กอดจูบรูปผี กายนี้มีเป็นเต้นรำ
ดื่มกินกลืนรสจดจำ จิตใจใฝ่ต่ำ บาปกรรมนำตนทนทุกข์
บาปบุญหมุนไปไหม้สุก เพียรเพิกเบิกบุก ปลุกเพื่อนเตือนกันท่านเอย.

ธรรมอุทัย

สัตว์เกิดมา ตายไป ให้น่าคิด ทุกชีวิต ท่องเที่ยว ในเกลียวหมุน
การเกิดมา ศึกษา วิชาคุณ ประสบสุน–ทรธรรม ประจำใจ

หมั่นเพียรเพ่ง พินิจ คิดดูเถิด
ชาติความเกิด ทุกข์ยิ่ง จริงหรือไม่
ทรัพย์สมบัติ เงินทอง ใช่ของใคร
ต้องอาศัย ใช้มัน ด้วยบัญญา

รู้จักใช้ วัตถุ ระบุไว้ เหตุปัจจัย สำคัญ ละตัณหา
การทำบุญ กุศล ตนศรัทธา ภาวนา จาคะ สละกาม
จิตเบื่อหน่าย รูปนาม ละกามคุณ จะหยุดหมุน เวียนว่าย ในภพสาม
ผู้มุ่งหมาย ชัยชนะ พยายาม แหวกว่ายข้าม ผั่งชล พ้นทุกข์ภัย
เข้าสู่แดน แสนสงบ ประสบศานต์ ดอกบัวบาน งามสะพรั่ง สว่างไสว
อรุณรุ่ง พุ่งแสง แจ้งภายใน ธรรมอุทัย สุญญตา ปรากฏเอย.

ธรรมบูชา

จบบทความ คำกลอน สุนทรธรรม
หมั่นน้อมนำ ฝึกจิต คิดศึกษา
เพื่อส่งเสริม ปฏิบัติ ธรรมบูชา
เพิ่มศรัทธา วิริยะ สตินทรีย์

สมาธิ บัญญา มาสมดุลย์
รุ่งอรุณ สว่าง กลางวิถี
อมต ธรรมชาติ ปราศรางี
เปล่งรัศมี บริสุทธิ์ วิมุติเอย.

(จบเล่ม ๒)

รายนามผู้บริจาคค่าพิมพ์วิสาขบูชา ๒๕๒๗

	บาท
พ.ญ. อมรา มลิลา	๓,๐๐๐
คุณสละ วีระไวทยะ สองครั้ง	๑,๕๐๐
น.พ. สุนทร พ.ญ. ลัดดาวัลย์ ฮอเผ่าพันธ์	๑,๐๐๐
พ.ญ. ดวงเดือน คงศักดิ์	๑,๐๐๐
คุณสุพิณ ศรีบัวทอง	๑,๐๐๐
คุณน้ำทิพย์ ฟลิดแมน	๘๓๐.๕๐
คุณวิมลศรี กมลรัตน์	๕๐๐
คุณเริ่ม–คุณถาวร ศักดิ์สมบูรณ์	๕๐๐
แม่ชีสมยี ฑัณเจริญ	๕๐๐
อุบาสิกามาลัย เหมหงษา	๕๐๐
คุณสงวนศรี นิธากร อุทิศส่วนกุศลให้คุณพ่อเฮาะจิว นิธากร	๕๐๐
อุบาสิกาวัลย์ นานายน	๕๐๐
คุณสุรีย์ ใจฐิติวิทย์ สองครั้ง	๔๐๐
คุณรุ่งทิวา เชี่ยงฉิน	๓๔๐
คุณสม ธนวิวัฒน์	๓๐๐
คณะแม่ชีวัดเพชรสมุทรวรวิหาร	๒๑๐
ร.อ. เลิศ พิทักษ์สาลี	๒๐๐
คุณประดิษฐ์ ปาริยะประเสริฐ	๒๐๐
คุณเสงี่ยม ปูรณะสุคนธ์	๒๐๐

	บาท
คุณเสาวนีย์ อัคคพงษ์กุล เนื่องในวันเกิด	๑,๕๐๐
คุณพูลศรี เจริญพงษ์ และคณะ	๑,๐๐๐
คุณสุมาลย์ วีรวัฒน์	๑,๐๐๐
คุณอาภรณ์ เจริญไชย ๒ ครั้ง	๑,๕๐๐
คุณมโนธรรม อัคคธรรมวงศ์	๑,๐๐๐
คุณปรพิณ ศรีบัวทอง	๖๒๐
คุณรัชนี คุณารักษ์	๕๐๐
คุณประชุม–คุณพวงแก้ว สุขมาก	๕๐๐
คุณสอาด ศรีสุข	๕๐๐
ท่านพระครูโสภณคุณาภรณ์	๕๐๐
ไม่ประสงค์ออกนาม	๕๐๐
คุณสมจิตร วีระไวทยะ	๕๐๐
คณะญาติกำนันสวงค์ บุญเลิศ หมู่บ้านห้วยแห้ง และหมู่บ้านท่ามะขาม	๔๑๐
น.พ. อำนวย–คุณอรุณี ถาวรจิตต์	๓๐๐
คุณสมศรี วังวรรธนะ	๓๐๐
คุณลักษณา วโรตม์ธนกิจ	๒๐๐
ทันตแพทย์ชวนเหรียญ วัฒนวานิช	๒๐๐
คุณสุจิตต์ รักษ์เผ่า	๒๐๐

	บาท		บาท
คุณฉอ้อน พัวเจริญ	๒๐๐	คุณวัชรา จิตรานนท์	๒๐๐
พระสหัท กิตติสาโร	๒๐๐	คุณสายหยุด หรูสกุล	๒๐๐
คุณพัชรี คชาทอง คุณประสาน คชาทอง	๒๐๐	คุณนฤมล เจริญปฐมพงศ์	๒๐๐
		คุณชุลีวรรณ พูนดำริห์ชัย	๒๐๐
คุณจำรัส วณิชย์กุล	๒๐๐	พระภิกษุคำณวน (พรรคกลิน)	๒๐๐
คุณเพ็ญรัชนี ตันติยานนท์	๒๐๐	คุณชูรักษ์—คุณอินทร์ หงส์หาญ	๒๐๐
คุณออมพิทย์ ปุสเทพ	๒๐๐	พระยรรยง ฐิตกุสโล	๒๐๐
คุณประชา บูรณกุล ด้วยกุศลนี้ ขอให้ข้าพเจ้ามีดวงตาเห็นธรรม	๒๐๐	คุณบุญเสริม กิรกมลชัย	๒๐๐
		แม่ชีเล็ก คุ่ยสวัสดิ์	๒๐๐
คุณจำลอง ธัมมะวิจยะปัญญา	๒๐๐	คุณเผอิญ บุญศรีพิทยานนท์	๒๐๐
คุณบุญมา โพธิ์ศิริ	๒๐๐	แม่ชีลมัย ตั้งตรงจิต	๒๐๐
แม่ชีสุมนา เฮงสวัสดิ์	๒๐๐	แม่ชีพริ้ง กระถินทอง	๒๐๐
อาจารย์สมบูรณ์ ปสนฺนจิตฺโต	๒๐๐	คุณพิมพ์พรรณ-คุณภาคภูมิ กองธรรม	๒๐๐
คุณบุญมี แสงทอง ทำบุญเนื่องในวันเกิด	๒๐๐	คุณเชิงคิ้ม แซ่ลิ้ม	๑๖๐
		อุบาสิการะเบียง โพธิรักษา	๑๕๐
แม่ชีแจ้ว พริ้งรักษา	๑๕๐	คุณทรงศักดิ์ อัมพรวิวัฒน์	๑๕๐
ดอกกรรณิกา	๑๔๐	แพทย์หญิงศรีวิไล บุลศุข	๑๒๐
พระเบนตัน ปณฺฑิโต	๑๒๐	คุณมะลิ เพ็งผาย	๑๑๐
แพทย์หญิงจงกล กาญจนบัตร์	๑๐๐	อาจารย์จำเนียร-คุณมณี โตประเสริฐ	๑๐๐
อาจารย์พรทิพย์ ตั้งไชยวรวงศ์	๑๐๐	คุณรัตนรรณ กรเกษม	๑๐๐
แม่ชีปราณี ปานบุญ	๑๐๐	คุณเฉลียว—คุณบุญรวย มีอำนาจ	๑๐๐
คุณสุวรรณา สุทธิวุฒิชัย	๑๐๐	ไม่ประสงค์แสดงนาม	๑๐๐
คุณบุญตา จตุธรรม	๑๐๐	คณะกรมชลประทาน	๑๕๐

	บาท		บาท
คุณปัทมามาลย์ ปูรณะสุคนธ์	๑๐๐	คุณอภินันท์ รมยานนท์	๑๐๐
คุณบรรยง ภูติพันธ์	๑๐๐	คุณปราณี ศรีบุบผา	๑๐๐
คุณนิภา ศรีบุบผา	๑๐๐	แม่ชีกาญจนา มีสัตย์	๑๐๐
แม่ชีสุนีย์ สุรกิตย์	๑๐๐	แม่ชีส้มลิ้ม บัวไชโย	๑๐๐
แม่ชีชอุ่ม กระถินทอง	๑๐๐	คุณสุนันท์ ใจฐิติวิทย์	๑๐๐
คุณมาลัย บุญเกิด	๑๐๐	คุณไข่มุกก์	๑๐๐
อุบาสิกาจินตนา นวานุช	๑๐๐	คุณจำนวน—คุณสมทรง เครือภู่	๑๐๐
คุณสำรวล ปาลศรี	๑๐๐	คุณอำนวย นาควงษ์	๑๐๐
คุณสมศรี กังวาล	๑๐๐	คุณจินดา ทองใบ	๑๐๐
คุณเมธี ศรีโกมล	๑๐๐	จ.ส.อ. หญิงลัดดา เนียมโสตร	๑๐๐
คุณวรวุฒิ ศรีบัวทอง	๑๐๐	คุณสุขใจ เจริญวงษา	๑๐๐
คุณบุญสม อ่วมอรุณ	๑๐๐	คุณพจมาน ตันติวณิชย์เจริญ	๑๐๐
แม่ชีบุญช่วย ไทยอยู่	๑๐๐	คุณวิรวรรณ จันทร์สมุทร	๑๐๐
พระสมพงษ์ ถิรปญฺโญ (พยุงวงศ์)	๑๐๐	คุณลออ งามเจริญพร	๑๐๐
คุณพัชราภร	๑๐๐	คุณประยงค์ จารุคม	๑๐๐
แม่ชีจันทมาลา สุทธิแพทย์	๑๐๐	คุณรัตน์ โกฏิรัตน์	๑๐๐
พล. ร.ต. ประโยชน์ จุณณะปิยะ	๑๐๐	คุณวิภา มีสวัสดิ์	๑๐๐
คุณจรูญ แซ่เล้า	๑๐๐	คุณพิมพินันท์ ร่องลื้อ	๑๐๐
คุณบุญสม ชาติกานนท์	๑๐๐	นายกีเซีย แซ่ลิ้ม	๑๐๐
ร้านตรงจิตต์ (บางแพ ราชบุรี)	๑๐๐	คุณเฉลิมศรี นามบัญญา	๑๐๐
พ.อ. สุทิน พงษ์พิทักษ์	๑๐๐	พ.ต. หญิงพิกุลทอง ตันพิบูลวงศ์	๑๐๐
คุณสมัค นวลนุช	๑๐๐	คุณเสรี ศรีกระจาย	๑๐๐

	บาท		บาท
คุณพรรณิภา หลินบี่ยวรรณ์	๑๐๐	คุณดวงทิพย์ ผลประไพ	๑๐๐
คุณระเบียบ ฟองน้ำ	๑๐๐	คุณสุรินทร์ วิเศษศิริ	๑๐๐
คุณสมพร จำเกิงเกียรติ	๑๐๐	คุณจิรภา เจียรวัฒน์ชัย	๑๐๐
คุณวิไลวรรณ เจริญสุวรรณ	๑๐๐	ไม่ประสงค์แสดงนาม	๙๐
อาจารย์ทรัพย์ พงษ์ทอง	๘๐	คุณประสิทธิ์ สุขสันติ์วชิระกุล	๘๐
คุณอุทัย สังขชาติ และญาติมิตร	๗๐	คุณชัยวัฒน์ นวลพริ้ง	๗๐
คุณอนงค์ วงษ์วิลาศ	๕๐	คุณสุปราณี กุลธนปรีดา	๕๐
คุณลั้ง แซ่ลิ้ม	๕๐	คุณมังกร จันทร์หอม	๕๐
คุณดาราณี สัมพันธ์ศิริกุล	๕๐	คุณบุญศรี เบ้าทอง	๕๐
คุณนิสัย มากลัด	๕๐	คุณปุบผา หิรัญพฤกษ์	๕๐
อาจารย์สมศรี สุรโกมล	๔๐	คุณสุรีย์ ลาลุน	๓๕
คุณหนู แซ่เฮ้ง	๓๐	คุณเชื้อ บุญมีรอด	๒๕
หลวงพ่อธรรมงาม ธัมมะโสภโณ	๒๕	คุณอุทัย มิฒิวัฒน	๓๐
คุณพิเชียร เชฏฐะ	๒๐	คุณพรทิพย์ เทอดวารีทิพย์	๒๐
พ.ท. สนั่น คริศณุ	๒๐	คุณจำเนียร ปะละฤทธิ์	๒๐
คุณสมศรี แย้มยล	๑๐	คุณนิธยา วงษ์ไทย	๑๐
คุณวิเชียร กานต์จรัญญ	๒๐	คุณสุรัตน์ สุวรรณธวัช	๒๐
คุณสุรีย์ สมบูรณ์สาร ทำบุญเนื่องในวันเกิด ๒๐ เมษายน	๕๐๐	คุณสมใจ—คุณศิริวรรณ—คุณนวลจันทร์ สุจริตตรายนต์	๔๐๐

รวมยอดรับ ๓๘,๖๗๕.๕๐ บาท

ค่าใช้จ่ายในการพิมพ์ครั้งนี้ ๓๒,๐๓๐.- บาท

ท่านผู้ใดต้องการหนังสือนี้

ติดต่อได้ที่

ร้านธรรมดานิยม

๕๖ ถนนอัมรินทร์ อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี

(ส่งต่ออุบาสิกาวัลย์ นานายน สำนักปฏิบัติธรรมเขาสวนหลวง ราชบุรี)

พิมพ์ที่ ร.พ. แสวงสุทธิการพิมพ์ 88/6 ซอยกำนันแม้น ถนนเอกชัย บางขุนเทียน กรุงเทพฯ
โทร. 4685049 นายสุรพงษ์ เขียวสุทธิ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา 2527